

Doç. Dr. Elif KAYA

-ve arkada kalanlar-

KATKI SAĞLAYAN YAZARLAR

Ahmet Alkan, Ayşe İspirli Turan, Betül Sarı, Derya Şahiner Kodal, Fatma Ateş, Fatma Kaya, Fatma Nur Karaca, Funda Öztürk, Hatice Güneş, İzzet Erdem, Kerime Güleç, Melike Özgü Tekin, Merve Turgut, Meryem Koçaş, Muazzez Yelsiz, Necla Yılmaz, Nurcan Coşkun Us, Ramazan Erdem, Ramazan Rüçhan Kaya, Ramazan Kaya, Recai Özcan, Selma Doğanalp Çoban, Sükan Kıran, Sümeyye Yıldırım, Şehriban Aygün, Şule Çağlar, Zuhul Kayar

Doç. Dr. Elif KAYA

-ve arkada kalanlar-

Çizgi Kitabevi Yayınları: 2049
Armağan

©Çizgi Kitabevi
Mart 2026

ISBN: 978-625-396-868-7
Yayıncı Sertifika No: 52493

KÜTÜPHANE BİLGİ KARTI
- Cataloging in Publication Data (CIP) -

Doç. Dr. Elif KAYA
-ve arkada kalanlar-

Hazırlayan
Ramazan Erdem

Baskıya Hazırlık: Çizgi Kitabevi Yayınları
Tel: 0332 353 62 65- 66

Baskı: Sebat Ofset
Sertifika No: 74481

ÇİZGİ KİTABEVİ

Sahibiata Mah.
M. Muzaffer Cad. No:41/1
Meram/**Konya**
(0332) 353 62 65

Konevi Mah.
Larende Cad. No:20/A
Meram/**Konya**
(0332) 353 62 66

Siyavuşpaşa Mah.
Gül Sk. No:15 B
Bahçelievler/**İstanbul**
(0212) 514 82 93

www.cizgikitabevi.com
📞📧 / cizgikitabevi

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	9
KISA BİR ÖZGEÇMİŞ	11
ELİF KAYA'NIN DURUŞU VE DAVASI	13
AKADEMİK VE BİLİMSSEL ÇALIŞMALARI	19
ISPARTA OKULU FAALİYETLERİ	23
SOSYAL MEDYA PAYLAŞIMLARI	29
Doğa ve Mekân Sevgisi ile İlgili Paylaşımları.....	31
Aile, Yakın Çevre ve Duygusal Paylaşımları.....	33
Eğitim ve Akademi ile İlgili Paylaşımları	34
Edebiyat ve Sanat ile İlgili Paylaşımları	35
Gezi ve Kültürel Keşifleriyle İlgili Paylaşımları	36
Kültürel ve Toplumsal Değerlerle İlgili Paylaşımları.....	37
Gündelik Yaşam ve Hobileri ile İlgili Paylaşımları	38
Hikâye (Story) Paylaşımları.....	39
Güncel Gelişmeleri Takip Etme	40
Mizah Öğeleri	40
Dini Hassasiyetine Dair Paylaşımları.....	41
KENDİ KALEMİNDEN	43
Yaşamak ve Anımlı Yaşamak Üzerine.....	43
Anneliği ve Evladına Dair	45
Toplumsal Meselelere Dair	46

Akademik Meselelere Dair	48
Öğrencilerine ve Dahi Ders Almak İsteyen Tüm İnsanlara	51
DOÇENTLİK HİKÂYESİ	55
VEFATINDAN SONRA ELİF KAYA HOCA İÇİN YAPILAN FAALİYETLER	95
Doç. Dr. Elif Kaya Tez Ödülleri	96
Doç. Dr. Elif Kaya Su Kuyusu	97
Doç. Dr. Elif Kaya Toplantı Salonu	99
VEFATINDAN SONRA HAKKINDA YAZILANLAR	101
Elif Hoca'nın Ardından	101
<i>Medeniyet Dünyamızdan Bir Hoca</i>	101
<i>İnsanların Hayatına Dokundu</i>	102
<i>Mücadelenin İçindeydi</i>	103
Obituary-A Name Pioneerig Health Sociology in Türkiye: Assoc. Prof. Dr. Elif Kaya	104
Doç. Dr. Elif Kaya Hocamız Fena Âlemine Veda Etti!	107
Elif Hocamız Beka Âlemine Göçtü!	111
ELİF HOCA İÇİN KİM NE DEDİ?	117
En Yakınındakiler	117
Elif Hoca Deyince	124
Lise Anı Defterine Yazılanlar	155
Öğrencilerinde Bıraktığı İzler	159
<i>Elif Hoca'nın Akademik Kimliği: Bilgi Aktarmanın Ötesinde Bir Rehberlik</i>	159
<i>İnsanlık, Merhamet ve Ahlak: Elif Kaya'nın Karakter Değerleri</i>	162
<i>Öğrencileri için Bir Öğretmenden Fazlası: Abla, Arkadaş ve Güven Alanı</i>	165
<i>Sabır, Şefkat ve Anlayış: Öğretme Sürecinin Sessiz Kahramanlığı</i>	166
<i>Öğrencilerinin Gönlünde Yer Eden Bir Işık: Duygusal Etki ve Kaybın Bıraktığı Boşluk</i>	168
<i>Değer ve Vefa: Bir Kolektif Anı</i>	171
<i>Bir Dakikasına Bile Hükmedemediğimiz Dünyaya, Üç Günlük Bir Veda</i>	175
<i>Sonuç: Bir Akademisyenin Ardından Kalan Miras</i>	176
Danışman Hocasının Gözüyle Elif Hoca	177
<i>Yüksek Lisans Yılları</i>	177

<i>İlk İmtihan</i>	178
<i>Akademik Mücadele</i>	179
<i>Yarım Kalan Bir Müjde ve Gazze Duyarlılığı</i>	181
<i>Vefa ve Son Söz</i>	182
<i>Öğretmenin Dilinden</i>	183
EKLER	191
KAYNAKÇA	207

ÖNSÖZ

Hiç ölmeyecekmişiz gibi,
Ölecek olan hep başkalarıymış gibi,
Önümüzde daha yaşanacak yıllar varmış gibi,
Sahip olduklarımıza hiç veda etmeyecekmişiz gibi,
Her şey bizim kontrolümüzdeymiş gibi,
Çıktığımız yerlerden inmeyecekmişiz gibi,
Tutduğumuz dallar kopmayacakmış gibi,
Caka satmaya hep devam edecekmişiz gibi,
Fiyakamız hiç bozulmayacak gibi,
Yaptıklarımız yanımıza kâr kalacakmış gibi,
Elimizdeki oyuncaklarımız alınmayacak gibi...

Tam böyle bir hengâmenin içindeyken,
Ölüm çıkıverir karşımıza...

Ölüm müthiş bir oyunbozandır.
Hele ki kendisi hesaba katılmadan plan ve program yapılmışsa.
Elif hocamızın vefatı bizi bu hakikatle yüzleştirdi.
Anladık ki; dünya hayatı oyun ve eğlenceden ibaret!
Biz ise oyuncaklarımızla oyalanıp duruyoruz.

Ölüm sürekli hatırlanmalı ki hayatımız anlamlı hale gelsin.
İşte bu kitapla, bizim için sarsıcı olan ölümü hatırlayacağız.
Vakit geldiğinde hepimiz gideceğiz.
Öldüğümüzde arkamızda ne kalacak?
Elif hocamızın bıraktığı hoş seda bizler için güzel bir numune olsun.

KISA BİR ÖZGEÇMİŞ

Elif Kaya 1988 yılında Ankara'da doğdu. Hacettepe Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Sağlık İdaresi Bölümünden 2010 yılında mezun olduktan sonra Süleyman Demirel Üniversitesi'nde yüksek lisans ve doktora eğitimini tamamladı.

2024 yılında Yönetim ve Organizasyon alanında doçentlik ünvanı aldı. Süleyman Demirel Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Sağlık Yönetimi Bölümünde uzun yıllar araştırma görevlisi ve öğretim üyesi olarak çalıştı.

13 Nisan 2025'te görevli olarak gittiği yurt dışı seyahatinin dönüşünde, Isparta'nın Gönen ilçesi yakınlarında meydana gelen trafik kazasında fâni hayata veda etti.

Elif Kaya, lisansüstü programlarda sekiz yüksek lisans ve üç doktora öğrencisine danışmanlık yaparak mezun etti. Bilimsel olarak sağlık profesyonelleri, sağlık sosyolojisi, sosyal ve kültürel sağlık gibi konulara odaklandı.

Çalışma alanıyla ilgili çok sayıda bilimsel yayın yaptı. Elif Kaya, sadece akademik konularla ilgili değil, sosyal meseleler karşısında da mücadeleci ve karakterli bir duruş sergiledi. Elif Kaya'nın manevi mirası öğrencileri ve kendisinin de kurucular arasında yer aldığı Isparta Okulu'nun mensupları tarafından yaşatılacaktır.

Elif Kaya evli ve bir çocuk annesiydi.

ELİF KAYA'NIN DURUŞU VE DAVASI

Elif Hocamızın duruşu ve davasını birkaç kelimeyle ifade etmek gerekse; vicdanlı, ümmet bilinci olan (bu bağlamda Filistin ve Gazze duyarlılığı yüksek), zulme karşı hassas, karakterli ve mümine duruşu olan muhafazakâr biriydi denilebilir. Genel olarak bahsettiğimiz bu hasletleri aşağıda biraz detaylı ele alacağız.

Elif Hocamız, içinde bulunduğu çevreye karşı duyarlı, insanlığa karşı birtakım sorumluluklarının olduğunu bilincinde ve farkındalık düzeyi yüksek bir insandı. Bu farkındalığı tüm dünyayı yasa boğan; dil, din ve ırk fark etmeksizin tüm herkesin sokaklara düşmesine neden olan Filistin Davasında da kendisini göstermekteydi. Onun bu hassasiyeti günlük ya da politik değil tamamen içindeki insana ve insanlığa verdiği değerle ilgiliydi.

Hocamız Filistin Davasını günlük hayatında, sosyal medyada, arkadaş çevresinde öğrencileriyle yürüttüğü derslerde... Kısaca hemen hemen her ortamda büyük bir samimiyetle ve hiç kimseden çekinmeden dile getirirdi. Bunu yaparken de gösterişten uzak içten ve büyük bir samimiyet tavrı sergilerdi. Hocamızın bu duyarlılığı ve Gazze'deki dünyanın sırtını döndüğü Müslümanları savunuculuğunu okuduğu kitaplarda, katıldığı akademik toplantılarda ve günlük yaşamda kendisini gösterirdi. Bu noktada 9. Uluslararası Sağlık Bilimleri ve Yönetimi Kongresi'ne (Kongre Tarihi: 23 Mayıs 2024) koyulmasını teklif ettiği ve moderatörlüğünü üstlendiği

7 Ekim Öncesi ve Sonrası Gazze’de Sağlık Hizmetleri isimli panel (Ek 1) ve yine Ekim 2023’te başlayıp uzun zaman devam eden İsrail saldırılarına tepki olarak üniversitedeki odasının kapısına astığı Filistin direnişini simgeleyen bayrak (Ek 2) örnek teşkil etmektedir. Tüm bu tavrını sosyal medyadaki paylaşımında üç kelimeyle *“Filistin Filistinlilere aittir”* paylaşımıyla net bir şekilde ifade etmiştir. Yine sosyal medyadaki *“Mezuniyet törenlerinde “siyasi” olduğu gerekçesiyle Filistin ile ilgili pankartlara izin vermeyen bölümler varmış. Merak ediyorum bu siyasi nerede başlıyor, nerede bitiyor. Malumunuz bir zamanlar inancımızın gereği taktığımız başörtüsü için de aynı şeyi söylüyorlardı...”* şeklindeki paylaşımı da bu tavrını göstermektedir. Bu paylaşımından Elif Hocamızın zulme karşı net tavrının arkasında yatan gerekçelerden birisinin de ümmet bilinci olduğunu söyleyebiliriz.

Hocamızın ümmet bilinci, sıradan bir aidiyetten öte büyük bir ahlaki sorumluluk ve vicdani bir hassasiyetle kendini göstermekteydi. O ümmet kavramını coğrafi sınırları aşan bir birlik ve beraberlik duygusu olarak ele alırdı. Müslümanın bulunduğu her ortam ve Müslümanın yaşadığı her olay onun ilgi ve gündemindeydi. Bugün Gazze’de yaşanan insanlık suçunu da Doğu Türkistan’da yapılan zulmü de ümmet bilinci ile değerlendirirdi. Elif Hoca’nın kendisine şiar edindiği ve hayatında belirlemiş olduğu kalın kırmızı çizgilerden birisiydi ümmet bilinci ve Müslüman hassasiyeti.

Elif Hoca yapısı ve duruşu itibarıyla ağırbaşlı; olaylar karşısında net tavır sergileyen, dik duruşlu ve vakarlı bir karaktere sahipti. Yanlış gördüğüne yanlış, eksik gördüğüne eksik ve tam gördüğüne tam demekten geri durmazdı. Yani onun bu tarzını *“eğriye eğri, doğruya doğru”* diye tabir edebiliriz. Ayrıca *“yiğidi öldür ama hakkını yeme”* sözünü kendine düstur edinmişti. Onun bu tavrı ümmet bilinci yönünde de kendini göstermekteydi. Ümmete yapılan zulmün karşısında durmak ve mazlumun destekçisi olmak için gerektiğinde

düşüncelerini sosyal medyadan paylaşmaktan gerektiğinde ise sokaklara çıkarak protesto etmekten geri durmazdı. 15 Temmuz'da nasıl meydanlardaysa Filistin mitinginde de meydanlardaydı, Srebrenitsa soykırımının yıl dönümünde de... Bunu sosyal medyadaki *"Srebrenitsa soykırımının 25. yıl dönümünde Srebrenitsa kurbanlarına ve tüm Bosna şehitlerine selam olsun, rahmet olsun..."* paylaşımında da görebiliyoruz. Onun bu dik duruşu ve güçlü hali hem çevresine hem de özellikle öğrencilerine karşı büyük bir örnek teşkil ediyordu. Nitekim Elif Hoca'nın bu duruşu ve tavrı bu tarz konularda hassasiyet sahibi olan ancak çeşitli nedenlerden dolayı bunları dile getirmekten çekinen öğrenciler için de bir cesaret örneği oluyordu.

Haksızlık Elif Hoca'nın asla tahammül edemediği konulardan birisiydi. Haksızlık karşısında eğilip bükülmeyen, duruşunu net ve açık biçimde ortaya koyan biriydi. Yanlış olduğunu düşündüğü bir durumla karşılaştığında, kırıp dökmekten özellikle kaçınsa da doğru bildiğini çekinmeden, usulüne uygun bir şekilde ifade ederdi. Bir konuda fikrine güveniyorsa ve ortada açık bir haksızlık olduğuna inanıyorsa, bunu karşı tarafın yüzüne karşı, dolambaçlı ifadelere başvurmadan dile getirirdi. Bu tavır, onun dobra kişiliğinin ötesinde, ilkelelere dayalı keskin bir adalet anlayışının yansımasıydı.

Elif Hocamız isminin hakkını vererek tıpkı ismi gibi dimdik duruş sergileyen biriydi. Gerek sergilediği duruşuyla gerekse insana içten bir ferahlık ve güven duygusu veren varlığıyla hayatın içinde örnek alınacak bir insandı. Bu güzel hasletler yalnızca onu yakından tanıyanlarda değil, aynı zamanda yolu bir şekilde, kıyısından köşesinden de olsa ona değmiş herkesin kalbinde samimi izler bırakırdı. Doğru olandan şaşmayan, şartlara göre eğilip bükülmeyen, inandığı gibi yaşayan bir kişiliğe sahipti. Haksızlık karşısında sesini yükselten, susmamayı bir duruş olarak benimseyen ve bunu yaparken de ölçüsünü, nezaketini ve vicdanını korumayı bilen

değerli insanlardandı. En önemlisi ise, tüm bunları yaparken kimseyi kırmadan, incitmeden ve ötekileştirmeden yapardı. Elif Hoca için doğruluk bir yaşam biçimiydi. Dürüstlüğü, abartılı sözlerden değil, adalet duygusunu güçlü bir şekilde benimsemiş olmasından beslenirdi. Ayrıca, yalnızca bir akademisyen değil, bununla beraber sözüyle, davranışıyla ve duruşuyla arasında hiçbir boşluk bırakmayan, bu tutarlılığıyla da hafızalarda yer edinen bir insandı. Bu sebeple sadece onunla uzun yıllar geçiren insanlar değil, sıcak bir sohbetine denk gelmiş, bir çayını içmiş ya da onunla küçük de olsa bir an paylaşmış olanlar dahi, olaylar karşısında nerede durduğunu bilirlerdi. *“Baki kalan bu kubbede hoş bir sada imiş.”* deniyorsa, Elif Hocamız karakteriyle bu sadasını kalplerde en içten ve en güzel şekilde bırakan nadir örneklerden biridir. Elif Hocamız, adalet, sorumluluk ve ahlak söz konusu olduğunda yalnızca düşünen değil, hissettiğini saklamayan; gördüğü haksızlık karşısında susmayı bir seçenek olarak görmeyen bir duruşa sahipti. Bolu Kartalkaya yangınının ardından dile getirdiği *“bir yiğit çıkıp tüm sorumluluk benim dese”* cümlesi, yaşanan felaketin teknik boyutlarının ötesinde, bu toplumda giderek aşınan hesap verme kültürüne yöneltilmiş güçlü bir vicdan çağrısıdır. Bu ifade, sorumluluğun ötelenmesine, suçun muğlaklaştırılmasına ve insani kayıpların sıradanlaştırılmasına karşı derin bir itirazı içinde barındırmaktadır.

Eğitim sistemine dair eleştirileri de aynı ahlaki hassasiyetin bir uzantısıdır. Elif Hocamız, öğrencilerin öğrenmenin anlamını yitirdiği, yalnızca geçmeye odaklanan bir anlayışa sıkışmasını kaygıyla izlemekte; düşük geçme notu gibi uygulamaların eğitimi nitelikten uzaklaştırdığını düşünmekteydi. *“Bu gidişat çok kötü bir gidişat”* derken, aslında yalnızca bugünü değil, emekle, merakla ve sorumluluk bilinciyle inşa edilmesi gereken bir geleceğin elden kayışını dile getirmekteydi.

Elif Hocamız bu karakterli duruşunu sadece insanlara karşı değil, doğadaki tüm canlılara karşı göstermeye gayret

ederdi. Sosyal medyadaki “Bazen yürürken tam adım atacağım yerde bir karınca görür, adımımın seyrini değiştiriveririm. Göz göre göre bir karıncayı öldürmek sinmez içime. Koca insanlar, yavru-larının önünde analarını nasıl öldürür, nasıl öfkesinin seyrini de-ğiştirivermez; aklım almıyor. Çok yazık. #EmineBulut” paylaşımı karıncayı incitmekten imtina ederken aynı zamanda kadına yapılan zulme de karşı duruşunu göstermektedir.

Elif Hoca'nın karakterli duruşunu vefatının hemen ardından kuzeni Fahrettin Dede'nin Yeni Şafak gazetesinde kaleme aldığı yazısı da farklı bir perspektiften vurgulamaktadır. “... Bütün akademik çalışma ve titrlerin ötesinde elif gibi dik durmak ve karakter sahibi olmak ise belki de en önemlisiydi. Elif Hoca gerek mesleği gerekse mizacı itibarıyla aşırı politik değildi. Her kesimden insan ve öğrencisiyle diyalog halindeydi. Ancak Türkiye'nin geçtiği çetrefilli dönem onun da mücadele vermekten geri durmadığı bir dönemdi. Eski Türkiye'nin alışıldık fotoğrafı başörtüsü yasağı ve üniversite kapılarında başörtüsünü çıkarıp peruk takan akademisyen ve öğrenci manzaraları tarihe gömülürken o da bir mağduru olarak bu mücadelenin taraflarındandı. 2013'te kamuda kılık-ki-yafet ve başörtüsü özgürlüğü için mücadele verdi. 2025 yılında Türkiye üniversitelerinde halen başörtüsü karşıtı akademisyenler olduğu düşünüldüğünde bu kıymetlidir. Yine o dönemde haber portallarında yazdığı yazılarla hak-batıl arasındaki çatışmada safını gösterdi. 2013 sonrasında FETÖ ile mücadelenin en şiddetli geçtiği alanlardan biri akademik camiydi; SDÜ ise FETÖ'nün özel önem verdiği okullardan biriydi. Çalıştığı üniversitede FETÖ'nün karşısına dikildi, elbette bu sebeple bazı sıkıntılar da yaşadı. 15 Temmuz 2016'daki FETÖ darbe girişiminde akademisyen arkadaşlarıyla Isparta meydanlarındaydı, günlerce nöbet tuttular. 7 Ağustos'ta Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan'ın katılımıyla gerçekleşen Şehitler ve Demokrasi Mitingi'ne büyük bir coşkuyla İstanbul'da birlikte iştirak etmiştik. Son sosyal medya paylaşımlarının birçoğu Gazze ve Filistin davasının haklılığı üzerineydi.

Son nefesini, bir ilim yolculuğu dönüşünde, uçakta yaşanan tatsız hadiselere karşı verilen bir hak müdafası sonrası, bir trafik kazası

sonucu vermesi hasebiyle dâr-ı ukbâda şühedâ zümresinden muamele görmesini niyaz ediyoruz. Oğlu, eği ve anne-babasına Mevlâ'dan sabr-ı cemil diliyoruz." (Yazının tamamı için bkz: <https://www.yenisafak.com/dusunce-gunlugu/elif-hocanin-ardindan-4699441>)

Elif Hocamızın hayatını özetleyecek bir cümle olsa, bu cümle vefatının hemen arkasından Ramazan Erdem hocamızın kaleme aldığı yazıdaki **"Hayatı doğrunun, hakkın ve hakikatin yanında olma mücadelesiyle geçti."** ifadesi olurdu (yazının tamamı için bkz. <https://ispartaokulu.com/elif-hocamiz-beka-alemine-goctu/>). Allah rahmet eylesin.

AKADEMİK VE BİLİMSEL ÇALIŞMALARI

Elif Kaya, akademik yaşamına sağlam bir eğitim temeliyle adım atmış; lisans eğitimini 2010 yılında Hacettepe Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Sağlık İdaresi Bölümünde tamamlamıştır. Henüz meslek hayatının başlangıcında bilimsel üretime yönelmiş; 2010-2014 yılları arasında Gaziosmanpaşa Üniversitesi Erbaa Sağlık Yüksekokulunda Araştırma Görevlisi olarak görev yapmıştır. Bu dönemde, lisansüstü eğitimini sürdürdüğü Süleyman Demirel Üniversitesi Sağlık Yönetimi Bölümüne görevlendirilerek akademik gelişimini istikrarlı biçimde sürdürmüştür. Lisans eğitiminin ardından Süleyman Demirel Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Sağlık Yönetimi Bölümünde lisansüstü öğrenimine başlayan Kaya, 2012 yılında “*Vekâlet Teorisi Çerçevesinde Hasta-Hekim İlişkileri Üzerine Bir Çalışma: Isparta İl Merkezi Hastaneleri Örneği*” başlıklı tezini başarıyla savunarak yüksek lisans derecesini almıştır.

2014 yılından itibaren akademik yolculuğunu Süleyman Demirel Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Sağlık Yönetimi Bölümü çatısı altında sürdüren Elif Kaya, “*Türkiye’deki Hekimlerin Mesleki Kültürünü Belirleyen Olgular Üzerine Nitel Bir Değerlendirme*” başlıklı doktora tezini başarıyla savunarak doktor ünvanını almıştır. 2016-2018 yılları arasında Yardımcı Doçent Doktor, 2018-2024 yılları arasında ise Doktor Öğretim Üyesi ünvanlarıyla görev yapmıştır. Şubat 2024’te Doçent ünvanını alarak akademik yetkinliğini taçlandırmıştır.

Akademik çalışmalarının yanı sıra, üniversite bünyesinde yürüttüğü idari sorumluluklarla da dikkat çeken Kaya, Süleyman Demirel Üniversitesi Endüls Medeniyet Araştırmaları Merkezinde 2017 yılında kısa süreli Müdür Yardımcılığı görevinde bulunmuş; aynı yıl itibarıyla vefatına kadar Merkez Müdürü olarak hizmet etmiştir. Bu görevi süresince merkezin akademik ve kültürel faaliyetlerine yön vermiş, disiplinler arası çalışmaları teşvik eden bir anlayış sergilemiştir.

Doç. Dr. Elif Kaya, sosyal ve beşerî bilimler, işletme ve sağlık yönetimi minvalinde sağlık kurumları yönetimi, sağlık ekonomisi ve politikası, sağlık sosyolojisi alanlarında yaptığı çalışmalarla akademik dünyada kalıcı izler bırakmıştır. Kaya, akademik yaşamı boyunca yürüttüğü çalışmalarla hem bilimsel üretkenliği hem de disiplinler arası yaklaşımla dikkat çekmiştir. Akademik faaliyetlerini, kanıta dayalı bilgi üretimi, etik sorumluluk ve toplumsal fayda ilkeleri doğrultusunda sürdürmüştür.

Doç. Dr. Elif Kaya, sağlık kurumlarına öğrenci yetiştirmenin yanı sıra toplumsal olaylara olan yüksek algısı ve ilgisi ile beraber öğrenciliğe devam etmiş ve bu maksatla Sosyoloji lisans eğitimini de tamamlamıştır. Bu sebeptendir ki “sağlık sosyolojisi”, “hekimlik kültürü”, “tıp etiği”, “modern tıbbın eleştirisi”, “şifa”, “merhamet”, “obezite”, “internet bağımlılığı”, “Kovid-19 pandemisi”, “sokak köpekleri”, “X, Y,Z kuşaklarının ölüme karşı tutumları” gibi aktüel anlamda değer taşıyan çalışmalara imza atmıştır.

Akademik çalışmalarında nitel ve nicel araştırma yöntemlerini birlikte kullanan Elif Kaya, sahaya dayalı verilerle teorik çerçeveleri buluşturmayı amaçlamıştır. Öğrenci, sağlık çalışanı ve kurum odaklı araştırmaları; ölçme-değerlendirme, içerik analizi ve istatistiksel çözümlenmelerle desteklemiştir. Bu yönüyle çalışmaları hem akademik hem de uygulamaya dönük sonuçlar üretmiştir.

Doç. Dr. Elif Kaya, bilimsel yayınları; hakemli dergilerde yayımlanan makaleler, bilimsel toplantılarda sunulan bildiri-ler ve ortak yazarlı çalışmalar aracılığıyla alan yazına kazan-dırılmıştır. Akademik yayınlarının yanı sıra bilimsel etkinlik-ler ve projeler aracılığıyla da bilgi üretimini yaygınlaştırmış-tır. Ulusal düzeyde yürütülen proje ve etkinliklerde aktif rol almış; disiplinler arası iş birliklerine önem vererek ortak akıl ve paylaşım kültürünü desteklemiştir.

Akademik çalışmalarının ayrılmaz bir parçası olan eği-timci kimliği, Elif Kaya'nın bilimsel mirasının temel taşla-rından biridir. Lisans ve lisansüstü düzeyde verdiği dersler, danışmanlığını üstlendiği öğrenciler ve akademik rehberliği; mesleki yeterliliği yüksek, etik değerlere bağlı bireylerin ye-tişmesine katkı sağlamıştır. Yetiştirdiği öğrenciler ve katkı sunduğu akademik ortamlar, onun bilimsel yaklaşımının gü-nümüzde de yaşadığının göstergesidir.

Doç. Dr. Elif Kaya, akademik yaşamı boyunca ürettiği bilgi, benimsediği bilimsel duruş ve eğitimci sorumluluğuyla alanında saygın bir iz bırakmıştır. Çalışmaları, yalnızca ya-yımlandıkları dönem için değil, sonraki araştırmalar ve uy-gulamalar için de yol gösterici niteliktedir. Onun akademik katkıları, bilimsel üretimin sürekliliği ve toplumsal fayda perspektifi açısından kalıcı bir miras olarak değerlendiril-mektedir. Geride bıraktığı akademik birikimi, yetiştirdiği öğ-renciler ve üstlendiği sorumluluklarla, üniversite yaşamında ve sağlık yönetimi alanında saygıyla anılan bir isim olarak hatırlanmaya devam etmektedir.

ISPARTA OKULU FAALİYETLERİ

Bazı insanlar yalnızca yaşadıkları dönemi değil, geride bıraktıkları düşünceyi de şekillendirirler. Onların yokluğu bir boşluktan çok, sessiz ama derin bir eksiklik olarak hissedilir. Doç. Dr. Elif Kaya, kıymetli hocamız, tam da böyle bir iz bırakarak aramızdan ayrıldı. Bugün Isparta Okulu'nun düşünsel haritasında dolaşırken, onun sesi, soruları ve duruşu hâlâ hissedilmektedir.

Isparta Okulu, klasik anlamda bir kurum değildir. Sorgulamanın, birlikte düşünmenin ve akademik samimiyeğin mekânıdır. Bilgiyi sadece üretilecek bir çıktı olarak görmez, etik bir sorumluluk ve kolektif bir süreç olarak inşa eder. Bu okul hiyerarşinin değil diyalogun, susmanın değil konuşmanın, ezberin değil sorgulamanın tarafında durmaktadır. Bu yönüyle Isparta Okulu, akademik hayatın çoğu zaman yalnızlaştırıcı ve rekabetçi doğasına karşı, birlikte düşünmenin mümkün ve gerekli olduğunu hatırlatan bir alan açmıştır.

Çeşitli faaliyetleri vardır Isparta Okulu'nun. Okul bünyesinde yayımlanan Isparta Okulu Dergisi, sosyal bilimler alanında eleştirel ve özgün çalışmalara yer vermekte; düzenlenen Sağlık Sosyolojisi (SAS) Çalıştayı ve Yönetimde Eleştirel Perspektifler (YÖNEP) Çalıştayı, birlikte düşünmeyi ve akademik tartışmayı teşvik eden önemli buluşma zemini sunmaktadır. Bunun yanı sıra tez süreçlerine ışık tutan Tez Hikâyeleri, zihinlerdeki şablonları yıkan okuma grupları, moderatörlü kitap kritikleri, eleştirel sürekliliğe katkı sunan

köşe yazıları, seyahat deneyimlerini düşünsel birikim olarak ele alan yazılar ve TAG araştırma grupları bu okulun üretim alanlarıdır.

İşte Elif Hoca, bu okulun kurucu isimlerinden biriydi. Sorgulayan, kolay kabullenmeyen, akademik konfor alanlarını zorlayan bir zihni vardı. Bilginin peşinden giderken, insanı ve anlamı asla ihmal etmeyen bir akademisyendi. Onun için akademi, yayın yapmak ya da konuşmak değildi sadece. Akademi, soru sormak, dinlemek, anlamak ve gerektiğinde susarak düşünmektir. Bu nedenle Isparta Okulu'ndaki varlığı, biçimsel bir katkının çok ötesinde, düşünsel bir omurga niteliği taşıyordu.

Elif Hoca, Isparta Okulu çatısı altında birçok faaliyetin hem taşıyıcılarından hem de anlam kurucularından oldu. O, faaliyetlerin zihinsel derinlik kazanmasında fikirler beyan eder, tema önerilerinde bulunurdu. Hekimlik mesleğine ise özel bir ilgisi vardı. *“Türkiye’de Hekimlik Mesleğinin Kültürel Belirleyicileri Üzerine Nitel Bir Araştırma”* başlıklı doktora tezi ve *“Sağlık Profesyonelleri Sosyolojisi Hekimler ve Hekimlik Mesleği”* temalı **3. Sağlık Sosyolojisi Çalıştayındaki öncü rolü bunun güçlü bir göstergesiydi.** Bu çalıştay, Elif Hoca'nın akademik titizliği ve kapsayıcı yaklaşımıyla, katılımcılar için unutulmaz bir düşünme alanı sundu ve *“Sosyolojik, Felsefi ve Tarihi Yönleriyle Hekimlik”* başlıklı bilimsel eser ile somutlaştı. Kendi elleriyle tuttuğu o eser Resim 1'dedir.

Görsel 1. Sosyolojik, Felsefi ve Tarihi Yönleriyle Hekimlik Kitabı

Görsel 2. 3. Sağlık Sosyolojisi Çalıştayı

Tez Hikâyeleri kapsamında sunduğu bilgiler onun genç akademisyenler ve araştırmacılar için ne denli yol açıcı bir rehber olduğunu ortaya koydu. Tez süreçlerini sadece teknik bir aşama olarak değil, *kişisel ve entelektüel bir dönüşüm yolculuğu* olarak ele alması, Elif Hoca'yı farklı kılan en önemli özelliklerinden biriydi. Kendi tezini anlattığı o güne, sesine ve anlatısına paylaşılan bağlantı üzerinden erişebilirsiniz.¹

Görsel 3. Tez Hikâyeleri Paneli Afışı

Isparta Okulu
Akademik Paylaşım ve Gelişim
Seminerleri

“Her Tezin Bir Hikâyesi Var”
(2. Panel)

ELİF KAYA
“Türkiye’de hekimlik mesleğinin
kültürel belirleyicileri üzerine
nitel bir çalışma” (Doktora Tezi)

SÜMEYYE GÜNGÖR
“Hastalık bilgeliği üzerine nitel bir
araştırma” (Yüksek Lisans Tezi)

Tarih: 1 Kasım 2019
Saat: 15.30
Yer: SDÜ İİBF B Konferans
Salonu

Isparta Okulu

Isparta Okulu Isparta Okulu Isparta Okulu

Katılım için lütfen önceden isim
yazdırınız: ebruyildizo@gmail.com

¹ <https://ispartaokulu.com/tez-hikayeleri-2/>

Görsel 4. Tez Hikâyeleri Paneli

Katıldığı ve yürüttüğü *kitap kritikleri*, üstlendiği *moderatörlükler* (örneğin Hayvan Çiftliği Kitap Kritiği, 10/05/2023 14.00) ve akademik tartışmalardaki varlığı, Isparta Okulu'nun eleştirel düşünce iklimini derinleştirdi. O, konuşurken alan açan, dinlerken ciddiyetle dinleyen bir akademisyendi. 2021 Yılı Isparta Okulu Okuma Listesini titizlikle hazırladı, sürecini yürüttü. O kitaplar; Teknopoli, Sağlıklı Toplum, Öyle Geçer ki Zaman, Zamanın Kıymeti, Entelektüel, Derin Basitlik, Tutkular ve Çıkarlar, Yol Bilenler: Kadim Bilgiğin Modern Dünyadaki Önemi, Yaşam Sanatı, Önyargı, Minimalizm, Sevgi Neden Önemlidir? ve Hz. İnsan'dı...

Bu faaliyetlerin her biri, Elif Hoca'nın akademiye bakışının somut yansımalarıydı. Bilgiye saygı, insana özen ve düşünceye sadakat.

Isparta Okulu sosyal medya hesaplarında da aktifti Elif Hoca. Özellikle 2023 yılı boyunca Instagram hesabında ürettiği dikkat çekici içeriklerle, çok sayıda insanın ufkuna dokundu ve düşünmeye davet etti. Bu paylaşımlar, onun için Isparta Okulu'nun tanınmasını, görünür olmasını ve daha fazla insanla buluşmasını sağlayan bilinçli bir çabaydı.

Okulun düşünsel emeğinin dijital mecralarda da karşılık bulmasını önemsiyor, yapılan her paylaşımı bir davet, bir temas ve bir birlikte düşünme çağrısı olarak görüyordu.

Bu düşünsel katkı, Isparta Okulu Dergisi'nde bıraktığı izlerde de sessiz ama güçlü biçimde hissedilmektedir. 2022 yılında Isparta Okulu Dergisi'nde yayımlanan Prof. Dr. Ramazan Erdem ile kaleme aldığı "*Providing of the State of Serenity for Academicians (Akademisyenler İçin Sükûnet Hâli Nasıl Temin Edilebilir?)*" başlıklı makalesine, bağlantı üzerinden ulaşabilirsiniz.² Bugün bu makale, sadece yayımlanmış bir akademik metin değil; Elif Hoca'nın zihninin, duyarlılığının ve akademiye yüklediği anlamın yazılı bir hatırası olarak okunmaktadır.

Elif Hoca'nın vefatı, bir akademisyenin kaybı değil; bir sesin susması, bir sorunun yarım kalması, bir yürüyüş arkadaşının eksilmesidir. Bugün Isparta Okulu'nda yapılan her tartışmada, sorulan her "neden"de, kurulan her cümlede Elif Hoca'nın düşünsel mirası yaşamaya devam etmektedir. Onun yokluğu derin bir hüznün, varlığı ise kalıcı bir ilhamdır.

Isparta Okulu Doç. Dr. Elif Kaya'nın anısını yaşatmanın bir yolu olduğu kadar, onun temsil ettiği akademik ve insani duruşa da bir tanıklıktır. Elif Hoca, bilgiyi insanla buluşturan, akademiye vicdanla yan yana getiren bir isim olarak hafızalarımızda yaşamaya devam edecektir.

Elif gibi dimdik duruşu, sorularıyla, suskunluklarıyla ve emeğiyle Isparta Okulu'nun hafızasında daima yaşayacaktır.

Mekânı cennet olsun...

O "mutlu günlerin olsun, güzel günlerin olsun" diye telefonunu kapatanına, dua kapısına, göğze açık duran ellerine kavuştu... Babaannesini çok severdi, ona kavuştu...

² [https://ispartaokulu.com/arsiv/dergi/IOD-2022-2\(1\).s1-14.pdf](https://ispartaokulu.com/arsiv/dergi/IOD-2022-2(1).s1-14.pdf)

SOSYAL MEDYA PAYLAŞIMLARI

Bu bölümde, Elif Hocamızın sosyal medya paylaşımlarına yönelik gerçekleştirilen içerik analizinin bulguları sunulmaktadır. Sosyal medya paylaşımları, bireylerin düşüncelerine görüşlerine ve toplumsal konulara dair tutumlarına yönelik fikir elde etmede önemlidir. Elif Hocamızın sosyal medya paylaşımları, derinlikli anlamlar taşımasıyla ve bireylerin yaşam deneyimlerine dokunan yönleriyle öne çıkmaktadır. Bu nedenle bu çalışmada hocamızın Instagram hesabında yaptığı paylaşımlar içerik analizi yöntemiyle incelenmiştir. Paylaşımlar temalar, kategoriler ve kodlara ayrılarak anlam örüntüleri belirlenmiştir.

Tablo 1. Paylaşımlarda Ön Plana Çıkan Temalar

TEMA	KATEGORİ	PAYLAŞIMLAR
Doğa ve Mekân Sevgisi	Doğal Öğeler	Gün batımı, gün doğumu, gökyüzü, yağmur, kar, çiçekler, ağaçlar, doğada huzur, maneviyat-tefekkür, papatya, baharın gelişi, kuşlar
	Şehir ve Mekân Paylaşımları	İstanbul (camiler, kuleler, sahiller), Ankara, yayla manzaraları, köy manzaraları, kütüphane, medrese, camii minareleri, mekânsal aidiyet
Aile, Yakın Çevre ve Duygusal Paylaşımlar	Aile ve Yakın Çevre	Oğluyla anlar, doğum günü kutlamaları, düğün fotoğrafları, eşiyile aktiviteler, aile hatıraları, kuzeni ile paylaşım, arkadaşlarıyla paylaşımları
	Duygusal İfade	Mutluluk, özlem, sevgi, veda (babaannesi)
Eğitim ve Akademi	Akademik Etkinlikler	Çalıştaylar, kongreler, konferanslar, öğrencilerle ilişkiler, kampüs fotoğrafları, öğretmenler günü, akademik etkinliklere davet/duyurular, söyleşiler, anekdotlar
	Doktora Süreci	Kütüphane çalışmaları, tez yazım süreci, savunmaya hazırlık, mezuniyet, akademik arkadaşlıklar, çay, zaman, mülakatlar
	Hashtag Kullanımı	#akademikamele, #ispartaokulu #sdüsağlıkönetimi #sdü

Edebiyat ve Sanat	Edebi Paylaşımlar	Şiirler, alıntılar, kütüphane görselleri
	Sanatsal İfadeler	Kaligrafi denemeleri, estetik doğa-sanat birlikteliği, kişisel ifade alanı, kedi
Gezi ve Kültürel Keşifler	Yurt İçi Geziler	Isparta, Antalya, Rize, Ankara, Denizli, Muğla, Afyon, Konya, Kayseri, İstanbul, Kastamonu, İzmir, Tokat, Mardin vb.
	Yurt Dışı Geziler	Prag, Halep, Endülüs, Morocco, Singapur, Balkanlar, Bosna, Batum, Malezya, Kıbrıs
	Kültürel-Mimari Unsurlar	Kültürel yapılar, mimari dokular, şehir estetiği, müze paylaşımları, gezi notları
Kültürel ve Toplumsal Değerler	Toplumsal Duyarlılıklar	15 Temmuz, vatan sevgisi, ihanet-tepki, dayanışma mesajları, Gazze
	Kültürel Değerler	Bayrak sevgisi, bayram paylaşımları, geleneksel yiyecekler, köy yaşantısı, kültürel miras, düğün paylaşımları
Gündelik Yaşam ve Hobiler	Günlük Paylaşımlar	Çay-kahve görselleri, arkadaşlarla aktiviteler, oğluyula etkinlikler, misafirlik anıları
	Hobiler ve Rutinler	Kişisel zevkler, sade ve doğal yaşam öğeleri
Hikâye (Story) Paylaşımları	Kişisel-Sosyal Yaşam	Ailem, eş dost, bebeğim, göz aydınlığım, öğrencilerim
	Akademik Hikâyeler	PhD süreci, SAS Çalıştayı, SDÜ günlükleri
	Duygusal-Manevi Paylaşımlar	Doğa, şiir, alıntı, tefekkür, manevi duyarlılık
	Kültürel-Mekânsal Seyahatler	Gezelim görelim, Morocco, Singapur, Balkanlar, Bosna, Malezya
	Toplumsal Duyarlılık	Filistin, Unutma/hatırlama, dijital yas, kolektif hafıza
	Genel	Aile ve arkadaşla özel anlar, özel/önemli gün paylaşımları
Dini Hassasiyet	Teslimiyet	Allah sevgisi, mısralar, ölüm vurgusu, dua
	Şükran	Cami, manzara, memnuniyet ifadeleri
Güncel Gelişmeleri Takip Etme	Gündemde olma	Seçim, başörtüsü, Davos
	Eleştirelilik	Modern kölelik, sistem eleştirisi
Mizah Öğeleri	Görseller	Adımsayar, doktora sürecinde yaptığı paylaşımlar
	Sözler	Eğlenceli notlar, süreçte yaşadıkları anılar

Elif Hocamızın paylaşımlarında “Doğa ve Mekân Sevgisi, Aile ve Duygusal Paylaşımlar, Eğitim-Akademi, Edebiyat ve Sanat, Gezi ve Kültürel Keşifler, Kültürel-Toplumsal Değerler ve

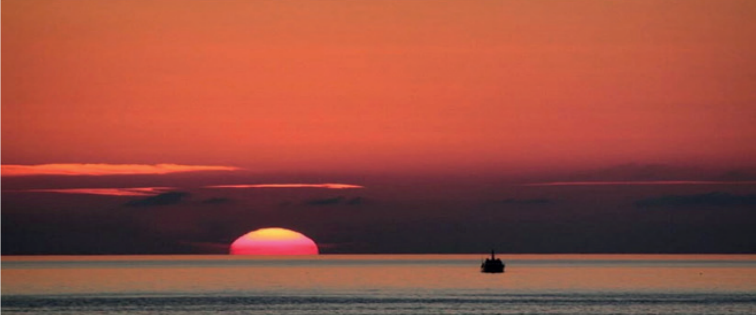
Gündelik Yaşam-Hobiler” gibi temalar ön plana çıkmıştır. Bu temalar, Elif Hoca’nın duygusal yönelimleri, aile yaşamı, akademik hayatı, bakış açısı ve ilgi alanları gibi birçok konuya dair bütüncül bir bakış sunmaktadır.

Doğa ve Mekân Sevgisi ile İlgili Paylaşımları

Elif Hocamızın paylaşımlarında doğa, önemli bir yer tutmaktadır. Gün batımı ve doğumu, gökyüzü, yağmur, kar, çiçekler ve ağaçlar gibi doğal unsurlar sıkça vurgulanmıştır. Doğa yalnızca görsel bir unsur olarak değil, aynı zamanda içsel huzur ve maneviyatın kaynağı olarak temsil edilmiştir. Örneğin, *“Gün batımının mükemmelliğinin harika ötesiliği”* ifadesi, doğanın estetik niteliğinin Elif Hoca için bir hayranlık ve dinginlik kaynağı olduğunu göstermektedir.

Elif Hoca için gün batımı, hüznün ve ömrün simgesi haline gelmiştir. Özellikle bir paylaşımında *“günün en güzel vakitleri, gün batımı saatleri... Ömür gibi sanki biraz da, sona doğru daha sakin, daha dingin, olgun, vakur..”* sözleri Elif Hoca’nın hayatında gün batımının ömür ile bağdaşan derin bir anlamı olduğunu düşündürmektedir. Benzer şekilde gün batımını paylaştığı bir görselinde *“Şu batıp gitmekte olan güneş gibi, yüzünü ölüme dönmüş bir ömrün son demlerine şahitlik etmeye gidiyorum. Adı Arapça, soyadı da Türkçe “Güneş” olan biri için yola düşmüşken, bu manzaranın ve bu manzarada yüklü hüznün tesadüf olması mümkün mü ki.. Biz unuttukça o hatırlatıyor kendini, kabuk bağlayıp her fırsatta kanayan bir yaradan başkası değil ölüm”* gün batımının sembolik anlamı üzerinden ölümün kaçınılmazlığı ve geride bıraktığı sarsıcı duygusal yükün vurgulandığı anlaşılmaktadır. Elif Hocamızın gün batımı paylaşımlarından biri aşağıda yer almaktadır.

Görsel 5. Gün Batımı

Yine “*Mest oluyorum şu sonu göğe uzanan dallara...*” şeklindeki paylaşımı doğayı yalnızca gözlemlerken huzur ve bağlılık hissettiğini göstermektedir. Bazı paylaşımlarında doğa duygusal kırılma anının bir metaforu olarak karşımıza çıkmaktadır. “*Neye kanat çırpıtığımızı bilmeden de uçabiliyorduk... Sonra bitiriverdi uğruna uçtuğumuz mavilik*” ifadeleri, özellikle gökyüzü imgesi üzerinden umut, hayal, kayıp ve yeniden anlamlandırma süreçlerinin sembolik olarak aktarıldığını göstermektedir. Burada doğa, yalnızca bir manzara değil; düş kırıklıkları, beklentiler ve yeniden toparlanma süreçlerinin ifade edildiği kendi ifadesi ile bir nevi foto-hikâye anlatısı olmuştur. Aynı paylaşımında “*kanatlarımı sakladım, yokmuş gibi yaşamaya başladım*” söylemi ise görsellerle desteklenen bir duygusal geri çekilme ve içsel kapanma halinin doğa temaları üzerinden somutlaştırıldığını düşündürmektedir.

İstanbul’daki camiler, kuleler ve sahillere ait paylaşımların sıklığı, şehrin Elif Hocamız için özel bir anlam taşıdığını göstermektedir. “*Yine, yeniden, tez zamanda yolum düşsün sana aziz İstanbul*” derken İstanbul sevgisi net bir şekilde görülmektedir. Ayrıca Resim 2’deki paylaşımının altına “*sonra dersin ki neden İstanbul’u bu kadar çok seversin? Severim işte dünya güzeli*” sözlerinde de İstanbul’a duyduğu sevgi hissedilmektedir. İstanbul ve Ankara’nın yanı sıra yayla ve köy manzaraları da paylaşılmıştır. Bu durum, onun doğa ve mekânla kurduğu güçlü duygusal bağı yansıtmaktadır.

Görsel 6. İstanbul Sevgisi

Aile, Yakın Çevre ve Duygusal Paylaşımları

Paylaşımlarda aile bağlarının belirgin bir şekilde öne çıktığı görülmüştür. Oğluyla geçirilen anlar, doğum günü kutlamaları, düğün fotoğrafları, eşyle yapılan aktiviteler, geziler ve aile hatıraları temel paylaşımlar arasındadır. Mutluluk, özlem, sevgi ve özellikle babaannesine veda gibi duygusal paylaşımlar, Elif Hoca'nın yaşamındaki önemli kırılma noktalarını sosyal medyada görünür kıldığını göstermektedir. Nitekim oğluna yönelik paylaşımlarında sevgi, şefkat ve annelik deneyiminin dönüştürücü yönü hissedilmektedir. Örneğin, *"Bilmem ki 2 sene bu kadar kısa, bu kadar sonsuz olabilir miydi? Sen benim yavrum olmasan herkesçe zor bu 2 sene böyle keyifli geçebilir miydi? Pandemiye bile sıcak bakabilir miydim sen olmasan, senin en güzel çağlarında hep yanı başında olmama sebep oldu diye? Sen ne güzel geldin ne çok güzellik getirdin... Senin mis kokun yeter canımın parçası"* sözleri, anneliğin hem zorlu hem de derin bir mutluluk kaynağı olarak konumlandığını ortaya koymaktadır. Benzer şekilde, *"Benim minik bebeğim bugün 1 yaşında... Seninle beraber bir anne bir de baba doğdu. Öğrendik; aile olmayı, sabretmeyi, çok sevmeyi... Artık yazmak değil yaşamak makamındayım. O zaman sadece varlığına şükredip, huzurlu*

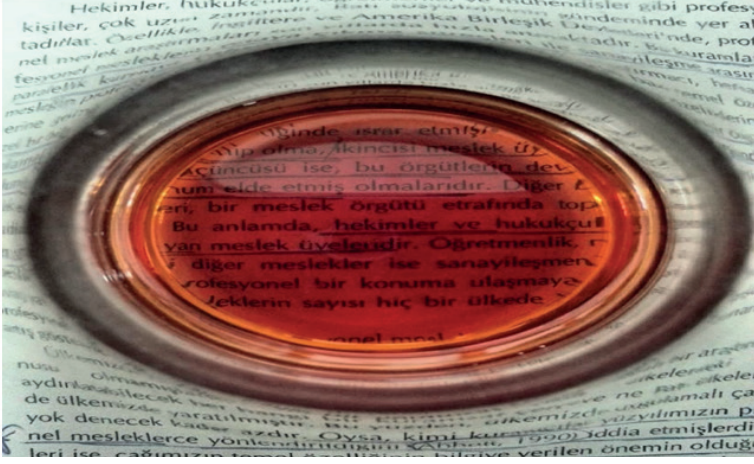
ve sağlıklı ömrüne duacı olayım canım oğlum..." ifadeleri, anneliğin, kişisel dönüşümü ve aile olma bilincini pekiştirdiğini göstermektedir.

Bununla birlikte, babaannesine yönelik paylaşımı Elif Hoca'nın sosyal medya paylaşımlarında kayıp, yas ve hatırlama kültürüne yer verdiğini göstermektedir. "*Dua kapımdın sen, göğe açık duran ellerimdin... Beni çok severdin, torun evlattan öteymiş demenden bilirdim her sarılmandan sonra... Ölüm, insan aklından öte. Ve yüreğim her zamankinden daha ince. Mekânın cennet olsun babaannem...*" ifadeleri, babaannesine olan bağlılığını, aile büyüğüne sevgisini ve kayıp karşısında duyulan teessürün kaleminde karşılık bulduğunu göstermektedir. Bu paylaşımlar, Elif Kaya'nın aile ilişkilerini yalnızca günlük mutluluk anlarıyla değil; aynı zamanda yas, minnet ve hatırlama gibi duygusal deneyimlerle birlikte ele aldığını ortaya koymaktadır.

Eğitim ve Akademi ile İlgili Paylaşımları

Elif Hoca'nın akademik kimliğini yansıtan paylaşımlar dikkat çekicidir. Çalıştay, kongre ve konferans katılımları, öğrencilerle ilişkileri, kampüs fotoğrafları, öğretmenler günü içerikleri ve danışmanlığını üstlendiği tez savunmaları bu temayı oluşturmaktadır. Paylaşımlarında #akademikamelle ve #ispartaokulu gibi hashtag'lerin kullanıldığı görülmüştür. Özellikle doktora sürecine dair paylaşımlar —kütüphane çalışma anları, tez yazma süreci, savunmaya hazırlık ve mezuniyet fotoğrafları— yoğun akademik dönemin izlerini taşımaktadır. Doktora sürecindeki paylaşımları, doktora sürecinin zorlu ve eğlenceli taraflarını ortaya koymaktadır. Elif Hocamızın "*çayın dibinde Türkiye'de hekimlerin mesleki kültürleri var. Bu çay bitecek, bu tez de!*" paylaşımı tez ile hayatın birbiriyle iç içe olduğu bir süreç olduğuna çağrışım yapmaktadır.

Görsel 7. Tez Sürecini Anlatan Bir Görsel

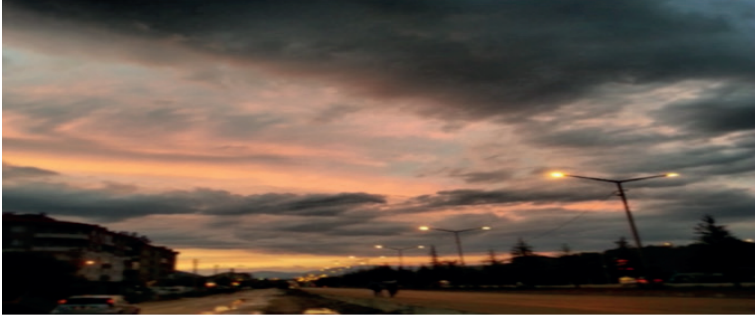
Elif Hoca'nın akademik kimliğini yansıtan paylaşımlarında, akademik çevrelerle kurduğu etkileşimin de yer aldığı görülmektedir. Örneğin, Prof. Dr. Fuat Sezgin'e dair paylaştığı anı, onun akademik dünyaya duyduğu saygı ve hayranlığın simgesel bir örneğidir. Elif Hoca'nın Prof. Dr. Fuat Sezgin'in tevazu ve adanmışlık özelliklerini kısaca işaret ederek kendisini "*bir garip #akademikamele*" şeklinde tanımlaması, akademik emeğe yüklediği anlamı ve bu yolda kendisine ilham veren bir örneği göstermektedir. Akademi ve eğitime ilişkin paylaştığı içerikler Elif Hoca'nın mesleki kimliğini sosyal medyada aktif bir biçimde temsil ettiğini göstermektedir.

Edebiyat ve Sanat ile İlgili Paylaşımları

Edebiyat, Elif Hoca'nın paylaşımlarında güçlü bir tema olarak karşımıza çıkmaktadır. Şiirler, alıntılar, sözler, kütüphane görselleri ve kaligrafi denemeleri bu başlık altında toplanmıştır. Doğa fotoğraflarıyla birleşen estetik anlatım, kişisel ve sanatsal bir duyarlılık alanı oluşturmuştur. Paylaşımlarında yer alan "*Mona Roza... Pembe güller :)*" ifadesi ya da Didem Madak'ın dizelerine atıfla kullandığı "*Sebepsiz*

kederlerdeyiz Leman'la / Bağırıyoruz esasında sustuğumuzda..” sözleri, onun edebi metinlerle kurduğu duygusal bağı ve şiirsel söyleme olan yakınlığını göstermektedir. Bu örnekler, Elif Hoca'nın sosyal medya paylaşımlarının yalnızca günlük yaşam aktarımı olmadığını; aynı zamanda kendini ifade ettiği bir sanatsal mecra işlevi gördüğünü ortaya koymaktadır. Ayrıca sanatsal anlatım hem şiirlerinde hem de doğanın akışında ön plana çıkmaktadır. Sanatın arkasındaki zanaatkâra vurgu yapması, sanatı sadece gösterilen bir nesne olarak görmediğini, görünenin arkasındaki görünmeyen imgelere de odaklandığını göstermektedir. Dünyada var olan nesnelerin de ilahi bir sanat eseri olduğunu ve bu sanat eserlerinin hayata bağlayan birer araç olduğunu vurguladığı sözlerine rastlanmaktadır. Özellikle Görsel 8'de buna uygun bir görsel dikkat çekmektedir.

Görsel 8. Hüznün Yansıması

Elif Hoca'nın *“her şeyden vazgeçmeye ramak kala Rabbim'in sanat eserleri yeniden bağlıyor beni hayata... Ya Sabr..”* ifadesi Allah sevgisinin hüznünün önüne geçtiğini göstermektedir.

Gezi ve Kültürel Keşifleriyle İlgili Paylaşımları

Paylaşımlar hem yurt içi hem yurt dışı gezilerin önemli bir yer tuttuğunu göstermektedir. Isparta, Antalya, Rize, Ankara, Denizli ve İstanbul'un yanı sıra Prag, Halep ve Endülüs gibi yurtdışı mekânlarına da yer verilmiştir. Gezi

paylaşımlarında kültürel yapılar, mimari dokular ve şehir estetiği ön plandadır. Endülüs Müzesi ve El-Hamra Sarayı'na ilişkin, "El-Hamra'nın gülerken ağlayan duvarları... zorla yabancıllara verilen telli duvaklı bir gelin gibi..." şeklindeki ifadeler, ziyaret edilen mekânların duygu ve gözlemlerle derinleştirildiğini göstermektedir. Gezilen mekânların görselleri ve video paylaşımları, gezilen yerlerin kişisel izlenimlerle ve hissiyatla harmanlandığını gezi notları ile sunulmuştur.

Görsel 9. El Hamra

Görsel 9’da Elif Hoca’nın mekânsal paylaşımlarından biri yer almaktadır. Mekân paylaşımlarında her bir resmin arkasında hüznün ve ayrılığın gizlendiği görülmektedir.

Kültürel ve Toplumsal Değerlerle İlgili Paylaşımları

Elif Hoca’nın toplumsal meseleler ve kültürel değerler üzerine de içerik ürettiği görülmektedir. 15 Temmuz paylaşımları, vatan sevgisi ve ihanete karşı duyarlılık içeren mesajlar taşımaktadır. Bayrak sevgisi, bayram paylaşımları, dayanışma içerikleri, geleneksel yemekler ve köy yaşantısına dair paylaşımlar bu temayı desteklemektedir. Bu durum, onun toplumsal hafıza ve kültürel mirasa duyarlı bir yaklaşım benimsediğini göstermektedir. Bir paylaşımında “Söyleyecek sözüm yok esasında... Bu memleketin kaderi bu, ümmetin kade-

ri böyle... Ama er, ama geç zafer inananların, tek tesellimiz bu... Vatanın, memleketin, toprağın kaderinden nasiplenmek bu işte. Kaderin, kaderimiz Türkiye. Sen bizimsin, biz de senin." ifadeleri, Elif Hoca'nın toplumsal acılar ve terör olayları karşısında hissettiği üzüntüyle birlikte güçlü bir aidiyet ve direniş bilinci geliştirdiğini göstermektedir. Bu gibi paylaşımları, onun toplumsal duyarlılıklarını sosyal medya üzerinden görünür kıldığının örnekleridir. Görsel 10'da Elif Hoca'nın bayrak paylaşımlarından biri yer almaktadır.

Görsel 10. Vatan Sevgisi Çağrışimleri

Elif Hoca'nın paylaşımlarındaki bayrak vurgusu, vatan sevgisini derinden yaşadığını hissettirmektedir.

Gündelik Yaşam ve Hobileri ile İlgili Paylaşımları

Gündelik yaşam pratikleri de Elif Hoca'nın paylaşımlarında sıkça yer edinmektedir. Çay-kahve görselleri, arkadaşlarla geçirilen anlar ve özellikle oğluyla gerçekleştirilen küçük aktiviteler bu temaya dair temel paylaşımlardır. Bu kapsamda, oğlu ile birlikte taşlardan oluşturduğu bir tabloyu "*Minik bir elle #işbirliği :)*" notuyla paylaşması ve çalışma arkadaşıyla yaptığı çiçek tablosuna "*Sanata kaçınan bağlanmışsınız*" ifa-

desini eklemesi, onun bu tür etkinliklerden keyif aldığını ve mizahi bir bakış açısına sahip olduğunu göstermektedir. Bu paylaşımlar, Elif Hoca'nın günlük yaşamının doğal, samimi ve esprili yönlerinin sosyal medya aracılığıyla görünür kılındığını ortaya koymaktadır.

Hikâye (Story) Paylaşımları

Elif Hoca'nın hikâye paylaşımları, sosyal medya ortamında yaşamına ilişkin çok yönlü izler sunmaktadır. Kişisel yaşam, aile ve sosyal ilişkiler; akademik içerikler; doğa, şiir, tefekkür ve manevi duyarlılık; kültürel seyahat deneyimleri; unutmama/hatırlama kültürü ve Filistin gibi güncel insani meselelere yönelik duyarlılık bu kategoride yer almaktadır.

Profilinde sabitlenen hikâyeler, Elif Hoca'nın sosyal sermayesini, ilişkisel ağlarını, akademik gelişimini, kültürel merakını ve manevi düşünce dünyasını bütünsel biçimde yansıtan güçlü bir ifade aracına dönüşmüştür.

Örneğin “dört duvarsız” paylaşımları doğayla kurulan özgürlük ve nefes alma ilişkisini; aile, bebeğim, eş-dost ve öğrenciler kodları ilişkisel bağlarını ve aidiyet duygusunu; PhD, SAS Çalıştay ve SDÜ günlükleri ise akademik yolculuğun hem yoğun emek hem de mutluluk içeren yönlerini görünür kılmaktadır. “Gezelim görelim”, Morocco, Singapur, Balkanlar, Bosna ve Malezya temalı hikâyeler kültürel çeşitlilik ve mekânsal deneyimlerin bireysel gözlemlerle harmanlandığı bir keşif alanı sunmaktadır. “Unutmama” kodu dijital yas ve kolektif hatırlama kültürünü; Filistin paylaşımları ise etik ve insani duyarlılıkların sosyal medya aracılığıyla görünür kılındığı alanları temsil etmektedir. Bütüncül olarak değerlendirildiğinde, Elif Hoca'nın hikâye paylaşımları kişisel, profesyonel, kültürel ve manevi yaşamın kesiştiği çok katmanlı bir dijital anlatı evreni oluşturmuştur.

Güncel Gelişmeleri Takip Etme

Elif Hoca'nın güncel gelişmeler karşısında hassasiyeti ve dik duruşu paylaşımlarda ön plana çıkmaktadır. Özellikle seçim dönemlerinde, başörtüsü meselelerinde ve Davos gibi güncel konulara dair paylaşımları güncel gelişmeleri yakından takip ettiğini göstermektedir. Ayrıca modern köleliğe dair ifadeleri de modern dünyaya eleştirel bir bakış açısıyla yaklaştığını göstermektedir.

Görsel 11. Modern Kölelik Vurgusu

Görsel 11’de kuşun hapsolmayı simgelediği ve modern hayata benzetildiği görülmektedir. Elif Hoca’nın paylaşımı bu durumu desteklemektedir: *“Şehir... Modern zincirler, gönüllü tutsaklıklar, efendilik görünümlü kölelikler... Şehir, yalnız insana değil, tüm canlılara düşman. Dalların yerinde dikenli teller. İbrahim Tenekeci diyor: “Her yer bina ve insan ormanı. Göz, bir boşluk, yeşil bir dal arıyor. Dar sokaklar, otoparka dönüşmüş kaldırımlar, yorucu bir trafik. Yaşamak için neredeyse yer yok”.*

Mizah Ögeleri

Mizahi ögelerin paylaşımlarda zaman zaman kullanılması, Elif Hoca’nın kendi ile barışıklığı ve süreçteki zorlukları eğlenceye çevirmesi ile açıklanabilir. *“Ne kadar da her bulduğu yerde tez yazan bir kız (çarpıldı)”* derken tez sürecinde kendi

yaşadığı deneyimi mizahi bir dille anlatmıştır. Ayrıca görsellerde yer alan imgeleri kendi yaşadığı süreçlere benzetmesi ve bunu eğlenceli bir dille aktarması mizahın Elif Hoca'nın hayatında önemli bir noktada olduğunu göstermektedir.

Dini Hassasiyetine Dair Paylaşımları

Elif Hoca'nın gerek sözlerinde gerekse görsellerde dini hassasiyete dair paylaşımlarına sıklıkla rastlanmaktadır. Paylaşımlarının çoğunluğunda cami figürü sıklıkla kullanılmaktadır. Bu durum, Elif Hoca'nın görünenin arkasında hep maneviyatı görmeye çalıştığını ve hakikate ulaşma çabasını çağrıştırmaktadır. Özellikle Allah sevgisini ifade eden sözleri, şiirsel mısralar ve dua ifadeleri teslimiyete çağrışım yapmaktadır. *“Pes etmiyorum, sular bassa da toprağımı... Ben Rabbim'e sığındım”* paylaşımında zorluklar karşısında Allah'a sığınmanın rahatlığına vurgu yapmaktadır. *“Teşekkürler Allah'ım, yolum çok güzel olmuş”* paylaşımı Elif Hoca'nın doğada olan güzelliklere olan şükran duygusunu temsil etmektedir.

Görsel 12. Maneviyatı Temsil Eden Ögeler

Elif Hocamız *“kimdir bu yeri her mevsim, göğü her akşam başka renge boyayan? Kimin gücü yeter ya da boyası? Hangi fırça darbesi ile koca âlem girebilir renkten renge? Ne büyüksün*

Mevlam, kudretin ne yüce...” paylaşımıyla Allah’ın yüceliğine duyduğu hayranlığı ifade etmektedir. Ayrıca “mucizelerin üstünde mucizeler yaratan Rabbim, ol demeni bekler âlem, ol âlemde bir aciz, ol acizde bir âlem.” paylaşımıyla Rabbine olan teslimiyeti görülmektedir.

Genel anlamda sosyal medya içeriklerine bakıldığında Elif Hocamızın derinlikli, detaycı ve görünenin arkasındakine odaklanan özelliklerini paylaşımlarına yansıttığı görülmektedir. Her bir alanda düşüncelerini ifade etmesi, akıp giden satırlarda herkesin kendinden bir parça bulmasına neden olmaktadır. Her bir kare, hayata dokunan bir ışık gibi insanın içini ısıtmaktadır.

KENDİ KALEMİNDEN

Eş, Anne, Doç. Dr. SDÜ diye yazmıştı sosyal medya hesaplarında profil kısmına. O kendini bir anne bir eş ve daima öğrencilerine örnek kişiliğiyle bir hoca olarak tanıtmaktaydı.

“Seyahat etmeyi öyle özledim ki” diye yazmıştı 2 Mart 2021’de. Baharları, seyahat etmeyi, gökyüzünü, gün doğumunu ve gün batımlarını çokça severdi. Pandemi döneminde evde kaldığımız günlerde şöyle yazmıştı: *Evde kalmak değil de, baharı kaçırmak bir miktar üzüyor beni. En son doktora tezimi yazarken baharı kaçırmıştım. Çiçek açan ağaçlara değmemişti hiç gözlerim, yeşillenmiş dalları görünce bir hüznün çökmüştü içime. Ama geçti, bu da geçecek. Başka bahara erdiresin Mevla.*

1 Nisan 2017’de ise yine baharı şöyle betimlemişti: *Şimdi yaşamak zamanı; gökler açıldı, açtı çiçekler. Dirildi tabiat, toprak dile geldi. İlk şarkısını ben duydum kuşların; serçe kulağıma eğildi. En tatlı nağmelere ince bir rüzgâr eşlik etti. Güneş indirdi perdesini, gülümsedi gözlerini kısarak; şahidim gülümsedi.*

Ve bir bahar gününde dünya yolculuğunu tamamladı Elif Hoca... Ve bize pek çok şey bıraktı geride. Bıraktıklarından biri de kendi kaleminden dökülenler. Bu kısımda yaşamak ve anlamlı yaşamak üzerine, evladı ve eşine, toplumsal meselelere ve kendi akademik kimliğine dair yazdıklarına yer vereceğiz.

Yaşamak ve Anlamlı Yaşamak Üzerine

Yaşamak umurunda idi onun. Elif Hoca yaşamı, telaşlı, geçici ve anlam arayışıyla bir süreç olarak betimliyordu.

Yorgunluk bile anlamlı idi onun için. Şayet anlamlı yaşadığını hissediyordu yorgunluklarında. Düşünceleri zamanın akışından ölümün kaçınılmazlığına, yorgunluğun anlamından yaşamın telaşlarına geniş bir ufukta dolaşıyordu.

Hayatı şöyle tanımlamıştı kendisi: (3 Kasım 2021) *Hayat bir tek kelime ile göklere çıkabilecek ve dahi yerlere serilebilecek kadar basit, hafif, geçici.. Necip Fazıl'ın "gökyüzüne sevinçle haykıran ya da ölümüne üzülen biri" dediği, hayatın kendisi..* (31Mayıs 2020) *Hayat, dibinde tek bir gider olan üstünde sayısız musluğun açık olduğu bir havuz problemi değildir de nedir? Havuzu boşaltmak imkânsız, maksat dışarıya taşırmamak..*

27 Aralık 2021'de yaşamının dış baskılardan uzaklaşımını hissetmek olduğunu ve anlamlı yaşamak kaygısını şu sözlerle ifade etmişti: *"Ölmeden önce yapılması gereken x" listeleri kalite niteleyen söylem olmaktan çıkıp, birer baskı ve stres unsuruna dönmüş durumda. Hiçbiri için vaktim yok. Ölmeden önce yapmam gereken tek şey yaşamak, ama gerçekten yaşamak, anlamlı yaşamak. Hepsi bu.*

Anlamlı yaşamak ve yaşamının gayeleri adına yorulmak yaşamının kanıtı ve bir varoluş biçimiydi ona göre. Şu sözlerle dile getirmişti: (3 Mayıs 2019) *Arkadaşlar bir mevzuya açıklık getirmek istiyorum; yorgun değilim demek ki tipim öyle... Ya da mottom olan şu sözle izah edeyim, yorgunluğumun yaşamak gibi bir anlamı var; yaşıyorum bu hayatı. Teşekkürler :)*

(30 Ekim 2020) *"Rafta okunacak kitaplar, listede izlenecek filmler, not alınmış konular, web'te açık bırakılmış onlarca sekmeler... Ömür hepsine yetemem diye bağırtıyor, zaman su gibi akıp geçiyor, beyhude, kuyu bizi dibine dibine çekiyor..*

(23 Kasım 2021) *"Yaşamak için azıcık zaman", derken bir bakıyorsun saat 01.04; zihnin dopdolu, beden yorgun, yarın da yorulacağını biliyorsun. Yine geç kalmışlık. Uyumak da lazım tamam, lakin yaşadığını anlamak için azıcık zaman diyorsun, nafile.. Sonra "yorgunluğumun yaşamak gibi bir anlamı" var diyordu ya, heh*

ondan diyip fiyakalı bir gülüş atıyorsun kendine, ekranın ışıkları arasındaki varla yok arasındaki yansımana bakarak.. Bu da böyle bir varoluş, biraz çırpınış, bazen haykırış, dünyaya aldaniş...

Anlamalı yaşamak, zaman, ölüm ve hayat telaşları arasında bir denge kurma çabası idi onun için.

Anneliği ve Evladına Dair

Evladını göz aydınlığım diye ifade ederdi. Evladına duyduğu sevgi, yüksek sesle söylenen cümlelerden değil, bölünen uykulardan, yarım kalan işlerden ve yazmaktan vazgeçip yaşamayı seçtiği anlardan anlaşılırdı. Evladı onun için ömrüne anlam katan, sabrı, sevginin ölçüsünü ve şükürün dilini yeniden öğreten bir varlıktı.

29 Ocak 2020’de, anneliğinin 10. gününde “Gözünden sakınmak” deyiminin nasıl ortaya çıktığını yakinen anlamakmış evlat, kendi nazarından sakınıp bakışlarını kaçırmakmış. paylaşımıyla evlat sahibi olmayı ifade etmişti. Anneliği ise şu cümlelerle anlatmıştı: (9 Temmuz 2020) *Anne olmadan önce bana “bir anne resmi çiz” deseler, kucacağında yavrusu, gözlerinde huzur, yüzünde tebessüm olan bir kadın çizerdim. Şimdi ise, elinden, zihninde ve yüreğinde kor taşıyan, gözleri nemli bir kadın çizerim. Çizerim ama yine de o hislere tercüman olamaz..*

Evladına olan sevgisini ve anneliğin sıradan anları bile mucizevi kıldığını (13 Şubat 2020) *“Bir gülüşü var, kelebeğini bilmem ama benim ömrüme ömür katıyor..”*, (17 Mart 2020) *“Çok kelime duydum, çok güzel şarkılar dinledim, çok hoş sohbetler işittim ama hiçbirini bir “guu” kadar güzel gelmemiştiki kulağıma”*, (23 Mayıs 2020) *“Çocuğumun değil ömrünün bir saniyesini, bir kirpiğini dünya üzerindeki hiçbir şeye değişmem. Değişeceğini iddia eden de anlayamam”* cümleleriyle anlatmıştı.

Anneliğinin insanlara bakışını değiştirdiğini yazmıştı: (30 Temmuz 2020) *“Dünyanıza bir bebek girdikten sonra insanlara bakışınız bir daha asla eskisi gibi olamıyor. Bir yandan kavramla-*

rı yeniden yazıyorsun, masumiyet, çıkarsız sevgi, doyumsuz sevgi.. Bir yandan da tüm insanlara o da bir ananın kuzusu diyerek aşırı bir merhametle yaklaşıyorsun.. Garip”.

Evladının birinci yaş gününde de ona olan sevgisini ve onun varlığının kendisini nasıl dönüştürdüğünü ifade etmişti: *Benim minik bebeğim bugün 1 yaşında. 365 gün, tam üçyüzmışbeşgün önce bugün geldin yuvamıza. Ne güzel bir gelişti, her şeyiyle en güzelinden.. Seninle beraber bir anne bir de baba doğdu. Öğrendik; aile olmayı, sabretmeyi, çok sevmeyi.. Eskiden çok yazardım, kelimeler kapıda hazır olda dururlardı, eşikten atlamayı beklerlerdi sanki sıralanmak için. Şimdi kelimeler mi kifayetlerini kaybetti, hislerim mi tarif sınırını aştı bilmiyorum; artık yazmak değil yaşamak makamındayım. Bugün buraya bir roman yazacak kadar çok kelimem varken, hepsi bir yerlere kaçışmış gibi kalakaldım yazmaya başlayınca. O zaman sadece varlığım şükredip, huzurlu ve sağlıklı ömrüne duacı olayım canım oğlum..*

Toplumsal Meselelere Dair

Toplumsal meselelere karşı duyarlı, bir memleket ve insan sevdalısı idi. Kartalkaya’daki otel yangınından orman yangınlarına, 6 Şubat depremlerinden yayın etiğine kadın cinayetlerinden çocuk haklarına tüm toplumsal meselelere empati ile yaklaşır, doğru bildiğini ifade etmekten ve adaleti aramaktan çekinmez, haklının hakkını daima savunurdu. Kapitalizmi, tüketimi, zulmü ve sistemik sorunları eleştirirdi. Merhamet ve vicdan çağırısını daima bir insanlık görevi olarak görürdü.

6 Şubat depremlerinde üzüntüsünü ve mesele ile ilgili düşüncelerini ifade etmişti: (22 Şubat 2023) *İnsan rafa dizdiği üç-beş kitabın devrilmesine bile of diyor, ya şöyle dizeyim ya da bir engel koyayım da yıkılmasın diyor. KOCA KOCA evler yapan adamlar nasıl olur da “kitabına göre yapalım da yıkılmasın” diye düşünmez, aklım almıyor. Bu cinayet bile değil katliamdır oysa ki..*

(2 Mart 2023) *Simülasyon çağı dedikleri tam da bu değil mi? Acı bile bir ekranın arkasından ne kadar geçebilirse işte.. Hala enkaz altında binlerce insanın cansız bedeni varken, üstünde çoktan filler tepişmeye başladı bile.. Nisyanla malul insanlığın simüle acıları..*

Sağlık sistemini, hekimlerin aşırı yükünü, empati eksikliği, niteliğin ihmalini eleştirir ve her alanda olduğu gibi sağlıkta da insanî yönlerin önemini sıklıkla vurguladı: (5 Aralık 2019) *Edindiği bilgiyi asla sorgulamayan, sorgulanmasından rahatsız olan, teklif dahi ettirmeyen hekimler; üzgünüm pozitivism sizi esir almış. Ancak o çok güvendiğiniz makalelerin yayınlandığı dergilerle sadece ilaç şirketlerinin tamamen duygusal ilişkisi bile "acaba" demenize yetmeli.* (2 Eylül 2022) *Uzun zaman sonra uzun uzun muayene eden, ilaçları tek tek anlatan, durum hakkında bilgi veren ve hastalığın takibi konusunda yol gösterip, "önü hafta sonu" diyerek ekstra önlem sunan bir hekime denk geldim. Eski, nispeten köhne bir hastanede, kapısında neredeyse hiç sıra olmayan bir hekimdi. Ona bu mesleki konforu sunan, işini severek yapmasının yanı sıra "sıradaki hasta baskısı"nın olmaması olduğunu düşündüm. Son derece lüks, otel konforundaki hastanelerimiz, evet gurur verici ama esas olanın mesleklerini tüm baskılardan azade, rahat icra edebilecekleri bir ortam sunmak olduğunu bir kez daha anladım. Hani içinde huzur olmayan bir köşk ile hane halkı mutlu bir gecekondu mukayesesine var ya, onun gibi biraz.. Niceliğe değil, niteliğe önem vereceğimiz günlere..* (3 Haziran 2022) *"7 yıl acilde çalıştım, kişisel hasta rekorum 428!" Nutkum tutuldu. 428 öğrenciye aynı gün ders anlatsam ne kadar yorulurum, ki bire bir temas gerektirmeyen bir şey iken. Bir hekim nasıl 1 günde 428, dört yüz yirmi sekiz hasta bakar? Aklı alan? Aklı olan?* (8 Aralık 2023) *Hekimlerin, hasta ve hasta yakınlarının soruları, merakları ile ilgili alaycı tweetleri bir kez daha merhamet yorgunluğunun, empati ve iletişim problemlerinin ne derece ciddi olduğunu gösteriyor. Hekim için basit bir vaka, hasta ve yakını için can. Uzlaşması zor iki uç..*

Pedofili ve çocuk istismarının LGBT aracılığıyla normalleştirilmesi meselesine istinaden şu satırları yazmıştı: (4

Temmuz 2019) *Çocukları kim koruyacak? Bu soruyu yüksek sesle sormak zorundayız. Aksi halde tatlı sularda dolanmak, hoşgörü yalanıyla olup bitenlere alışmak isten bile değil! Diziye okuyun ve okutun lütfen. Çocukları ve gençleri kim koruyacak?*

Zaman zaman gündeme gelen kadın cinayetleri karşısında ise bu satırlar dökülmüştü kaleminden: (5 Aralık 2019) *Bir evlat, bir genç kız, firari bir manyak tarafından sadece canı istediği için öldürülüyor. Keyfi için adam öldürüyor biri. Firari. Ve biz bu manyağı, tekrar kaçma ve birini daha öldürme potansiyeliyle hapiste tutacağız. Vallahi kısasta hayat var..* (3Aralık 2020) *Öldürülmek. Bu kadar korkunç çok az kelime olsa gerek. Bugün 3 kadın daha öldürülmüş, akıl alır gibi değil. Nasıl mümkün olabiliyor, insanlar nasıl bu kadar canî, vahşi, amaçsız, kötü olabiliyor? Ölen kadımlarımıza Allah'tan rahmet, katillerine ebedi cehennem dilerim.*

Çağımızın hastalıklarını, gösterişçiliği ve tüketim çılgınlığını paylaşımlarıyla eleştirmişti: (31 Ocak 2021) *#DijitalGörmemişlik Gündelik hayatta olduğu gibi sosyal medya aracılığı ile de gösterişçi tüketim davranışı sergileyen; marka, moda gibi araçlarla var olmaya çalışan aylak sınıfın e-davranışlarından biri.* (18 Temmuz 2022) *"Tatil storysi" adı altında otellerden paylaşılan şeyler beni ciddi anlamda rahatsız ediyor. Örneğin animatörlerin garip dans ve gösterileri bana bir sirki çağrıştırıyor. Birileri "para basıp" bu garip cümbüş eşliğinde "statü göstergesi bir tatil yaptığını" düşünüyor.. İlginç.*

Akademik Meselelere Dair

Onun akademik kimliği idealizm, eleştiri ve öğreticiliğin kutsiyeti ile bütünleşti. Diğer toplumsal meselelerde de olduğu gibi kadın akademisyenlerin zorluklarını, fırsat eşitliğinin olmadığını, eğitim sürecini, bilimsel etik ve yayın etiğini akademinin sorunlarını da dile getirirdi.

Öğrencisinin zihnine temas etmek isteyen bir hocanın yorgunluğunu ve uzun zamandır ezberle güvenli limanda tu-

tulmuş bir nesli kurtarmanın kaygısını taşıyordu: (22 Kasım 2022) *Her klasik sınavdan sonra kalbim çok kırılıyor. 8-10 satır cevap yazılmış; 3 satırı sorunun tekrarı, 2 satırı "çok önemlidir", kalan satırlar yine sorunun tekrarı ile önemin harmanlanması. Kayda değer tek bir cümle olmayan onlarca kâğıt. Bu çocuklar düşünmüyor ve ben kahroluyorum.*

Eğitimci kimliğinin yanında bir anne gibi öğrencilerine daima bir merhamet de duyardı: (21 Şubat 2022) *Her öğrenciye o da bir ananın kuzusu diyerek bakmak.. Yeni dönemimiz hayırlı olsun.*

Eğitimde niteliği savunur, nitelik katmayan sistemi daima eleştirirdi: (10 Kasım 2019) *"...tartışınız" "...değerlendiriniz" şeklinde biten sorulara, soru içindeki kavramların tanımı ötesinde cevap verilmiyor olması, kuru ezber, bol test, soru tipine göre çözüm taktikleri neslinin geldiği dramatik bir nokta. Okuduğunu anlama gayreti çok az, anlama yeteneği daha az. Sınavlar konusunda çok daha fazla dertliyim. Bir öğrenci sözde sınavın zorluğundan dem vurarak "sınava girince, bu dersi almış mıydım diyorum kendime" demişti. Komik değil demiştim, değildi. Çok üzücü. Derste kalem, defter, hesap makinesi yerine fotoğraf çeken elbette dersi tanımaz. Bir diğeri, fotokopiye düşen nottan dağılan yanlış furyasının kâğıtta kelimesi kelimesine karşıma çıkması. Hâlbuki herkes kendi notunu tutsa, yanlış bile çeşitlenir, komik bir yanlışa herkes mahkûm olmaz. Ama şimdi derste neden not tutalım ki; kâğıt kıt, kalem desen on para.. (20 Haziran 2021) *Sınavda şifreli bir dille sorduğum soruya derse girenler doğru cevap verirken, kaydı dahi izlemeyenler hayali cevaplar vermiş.. Hayal güçleri kuvvetli olanlar abartılı cevaplar vermiş.. Ah gençler, dürüst olmayı dahi öğretemeyen bir sistemden ne bekliyoruz, bilmiyorum.. (14 Haziran 2021) Öğrencilere en sık yapılan kötülük test sınavı değil, dümdüz test sınavı yapmaktır. "Hangisi budur/bu değildir?" kıskacından kurtarılan test sınavları en az bir klasik sınav kadar ölçme yeteneği güçlü, öğretici ve düşündürücü nitelik taşıyan bir materyale dönüşebilir. Aksi halde test sınavları "Aşağıdakilerden hangisi aşağıdadır?" seviyesinden pek de**

yukarı çıkamıyor. Cevap bir google/mesaj kadar yakın oluyor. Bu da “dostlar finalde görsün”cü bir sınavdan maalesef öteye gitmiyor...

Tezi bir emek olmaktan çıkarıp hizmete, düşünmeyi ise angaryaya indirgeyen; hız sayı, teslim tarihi gibi düşünmenin yerine geçen; bilimsel etiğe ve akademik ahlâka uymayan meseleleri daima serzenişle eleştirirdi. (3 Ocak 2020) *Ankara sokaklarında “itina ile tez yazılır” diye duvara yapıştırılmış A4’ler görürdüm çok eskiden. Tabii o zamanlar tez nedir bilmez, itina kelimesinden hoşlanırdık.. Devam ediyormuş bu işler. Bir de kanuna atıf yapmışlar. Bunlara neden göz yumuluyor? Ben 3 günde bırak bildiri makale yazmayı, besmelesini zor çekiyorum. Günlerce bakıp, okuyup, kaynağın kaynağının olmayan kaynağını ararken geçip gidiyor günlerim, ortada birkaç satırla bakışıyoruz..* (8 Ocak 2023) *Esas olan, esas kaynağa gitmek midir?! Yoksa bir an önce işi bitirmek midir?! “Falancanın ifade ettiği gibi” diyerek/ Aktarana kılıf dikivermek midir?! Bolca atıf almış bir yayın / İçinde neler gördüm sormayın / Yazar resmen demiş “beni yormayın”/ Amaç yayınlayıp geçmek midir? diyerek şiirsel ve ironik bir dille akademik ahlâka tuttuğu ağıtı satırlara dökmüştü.*

Bilginin ne olduğundan çok, nereden geldiğinin gösterildiği bir ritüele dönüşmüş, üretmekten çok temsil etmeyi talep eden akademik yazıma dair eleştirilerini cümlelere dökmüştü: (15 Kasım 2021) *Düşünsenize, sahip olduğunuz her bilgiyi onu kimden öğrendiğinizi söylemeden kullanamıyor olsanız, hepsi elinizde ama eliniz boş. Zor değil mi? Sıkıcı biraz da? Bazen akademik yazım da böyle bir şey, biliyorum ama yazamıyorum çok saçma..* (İntihal duyuru kasmayalım, konu çok başka).

Sistemin tüm sorunlarına rağmen, öğretmenliğin bireyi inşa eden kutsallığını şu satırlarıyla ifade etmişti: (24 Kasım 2019) *Öğretmek; muhtaç olmaktan kurtarmak demek bence. Mesela araba kullanmayı öğreten, sizi bir şoföre bağımlı olmaktan kurtarır; bir yemek öğreten bir aşçıya muhtaç olmaktan.. Öğretmek, bireyi inşa etmek demek. Öğretmenin kutsiyetine bu gözle bakan tüm öğretmenlerin gününü kutlarım.*

Bir öğretmenler gününde ise şöyle yazmıştı: *İncelik gösterip günümüze kutlayan öğrenci arkadaşlar, bu öğretmenler gününde bir hocaya en çok yakışan şeyin karşılıksız bir tebessüm olduğunu öğretti bana, şeksiz şüphesiz. Gücüm yettiğinde güler yüzlü bir Elif Hoca olma sözü vereyim ben de bu vesile ile.*

Biz seni daima tebessümünle ve güler yüzünle hatırlıyoruz Elif Hocam...

Öğrencilerine ve Dahi Ders Almak İsteyen Tüm İnsanlara

Sevgili öğrencim,

Yaklaşık 16 yıl süren eğitim hayatının resmi olarak sonuna gelmiş bulunuyorsun. Bazılarınız lisansüstü eğitimle bu serüvene devam edecek olsa da, alışlageldik öğrencilik hayatı burada son buluyor.

Dönüp baktığında, hayatının büyük bir bölümünü bu sıralar üzerinde, kimi güzel kimi hüzünlü pek çok hatıra ile dolu olduğunu göreceksin. İnsan zihni, güzeli hatırlamaya daha çok meyillidir. Yürürken ayağın takılıp düştüğünde çok mahcup hisseder, belki canının yanması ile gözyaşlarını tutamazsın. Ama bu düşüşü eşe dosta anlatırken sohbetine kahkahalar eşlik eder. İşte tıpkı öylece, dönüp baktığında bu sıralar üzerindeki en acı hatıraların bile yüzünde kocaman bir tebessüme sebep olacak biliyorum ki.

Bundan sonra seni pek çok zorluk bekliyor, toz pembe bir tablo çizmek keşke benim elimde olsa idi... Ama unutma ki *"her zorlukla birlikte bir kolaylık vardır."* Sen her zorluğun ardındaki, yanındaki, önündeki o kolaylığa talip ol.

Sana hatırlatmak istediğim bir diğer hakikat; *"insana ancak çalıştığının karşılığı vardır."* Çalışmadan, gayret sarf etmeden elde edeceğin hiçbir şey gerçekte sana ait değildir, bunu unutma. Bu yüzden alnından ter akıtmadığın hiçbir işe talip olma. Ama hakkını verdiğin, emeğini ilmek ilmek işle-

diğın her iş için de sonuna kadar mücadele et, asla vazgeçme. Tek bir kapıyı açıp eli boş dönmenin adı başarısızlık değil, deneyimdir. Nice deneyimler bir araya gelerek bizi biz yapar, unutmama.

Hedefine azimle sarıl, hırsa kapılma. Hırs pek çok kötülüğün anahtarı gibidir. Rakiplerini ezip geçmeyi, zayıfların sırtında yükselmeyi hırslı kişi kendine hak görebilir. Ama azimli kişi kendi ile meşguldür. Yapması gereken ne varsa, onu en iyi şekilde yapmak için yine kendi ile yarışır.

Etik değerlerden asla taviz verme. Doğrularına sıkıca sarıl. Bu seni bazen zor durumlara sokacak, bazen başarısız bazen fakir bazen de sevilmeyen hissettirecek. Ama bu senin doğrusunu yaptığın gerçeğini hiç değiştirmeyecek.

Haklarını ve hukuku iyi bil. Hukuku ne kadar iyi bilirsen, o kadar iyi vatandaş, o kadar iyi tüketici, o kadar iyi hasta, o kadar iyi yönetici ve hatta o kadar iyi anne-baba olursun. Gündemi takip et, ülkende ve dünyada olup bitenlerden bihaber olma. Zulme sessiz kalma, zalimden yana olma. Öte yandan da sakın gündemde boğulma. Her şey ne kadar kötü olursa olsun, en azından kendi dünyanı güzelleştirmenin gayretinle mümkün olduğunu unutma.

Anne-baba demişken, artık bir aile kurmaya da adaysın. Öncelikle bir eş ve ebeveyn olmanın sorumluluklarının farkında ol, bundan emin olmadan kimse ile aynı çatının altına girme. O çatıyı kurduktan sonra ise merhametin önemini bir an bile aklından çıkarma, eşine ve evlatlarına karşı göstereceğin merhamet, tüm duygulardan daha üstün bir duygu ve tüm başarılarından daha değerli. İşyerinde gösterdiğin nezaketten daha fazlasını hayatı paylaştığın ailen hak ediyor olacak, unutma. Seni bugünlere iyi-kötü getiren aileni ihmal etme, bu mezuniyetin asıl mimarı onlar. Hiçbir şey yapmadıklarını düşünsen de, senin varlık sebebin olmaları yeter..

Ve son olarak; başarmak, zengin olmak, kariyer sahibi olmak; hiçbiri esas hedefiniz olmasın. Bunların hepsi güzel ama sonuçtan değil, süreçten mesulüz. Süreci “*iyi bir insan*” olarak tamamlamak hedefimiz olsun. Arkamızdan “*kubbede hoş bir sada bıraktı*” dedirtebilelim. Sözün özü, “*Gölgesinde otur amma/Yaprak senden incinmesin./ Temizlen de gir mezara/Toprak senden incinmesin.*” (A. Karakoç)

İlk günden bu yana birbirimize geçen tüm haklar benden yana helal olsun. Hepinizi çok seviyorum, hayırlı haberlerinizi bizimle paylaşmayı da bizleri de unutmayın!

Doç. Dr. Elif Kaya, Haziran 2024

2 Mart 2018’de babaannesinin vefatının ardından şöyle yazmıştı: *Ölüm, insan aklından öte. Ve yüreğim her zamankinden daha ince. Mekanın cennet olsun, rahmet üzerine olsun, O Sevgili’ye komşu olasın babaannem..*

Yüreğimiz her zamankinden daha ince... Mekânın cennet olsun, rahmet üzerine olsun, O Sevgili’ye komşu olasın Elif Hocam...

DOÇENTLİK HİKÂYESİ

Aşağıda yer alan metin Merhume Elif Kaya ile 24 Şubat 2025 tarihinde, vefatından 48 gün evvel gerçekleştirilen görüşmeye dayanmaktadır. Elif Kaya hocamız bu mülakatta kendi doçentlik sürecine yönelik deneyimlerini paylaşmıştır. Ayrıca bu mülakat Elif Hocamızın akademiye, üniversitelere ve bazı sistemsel sorunlara bakış açısı ile ilgili de kaynak teşkil etmektedir.

Görüşmeci: Doçentlik maceranız ne zaman başladı, ilk ne zaman müracaat ettiniz ve nasıl sonuçlandı?

Elif Kaya: 2022'nin Ekim ayında başvurduğum ilk olarak. Önceki döneme de aslında yetişme ihtimali vardı ama işte bu tezdin çıkan yayın muhabbetini halledebilmek için Ekim ayına bırakmıştım. Ekim ayında başvurumu yaptım. Aradan yaklaşık 6 aylık bir süre geçti. Bizim başvuruların kararları açıklanırken benim dosyam hakkında etik iddiasıyla ilgili bir karar olduğuna dair bir yazı geldi. Takipteki birkaç ay içerisinde de rapor geldi. Raporlarda iki hocamızın etik ihlal iddiası vardı. Jüri olarak aklımda kalan isimler; ..., ..., ..., ..., ..., ..., bunlar vardı. İki hocanın ortak kararla etik iddiasından sonra ben itirazımı yazdım. İtirazın arkasından da bu sefer bir hocanın asgari iddiasıyla alakalı bir geri bildirim aldım. Bu arada 2023 Ekim başvuruları başlamıştı. 2023 Ekim'de ben tekrar başvuru yaptım ama hâlâ dosyam sonuçlanmamıştı. Tabii iki kere başvurduğum, birincisinden sonuçlanmış oldu. Bu 2023 Ekim'deki başvurumla alakalı da hatta dosyamla ilgili

önce ret kararı verildi değerlendirilmeye alınmayacak diye. Bu esnada da ben tekrar asgari kararına itiraz ettim ilk dosyamın bu itirazı da kabul edildi. Çünkü asgariyle alakalı bir durum olmadığını komisyon onayladı. Aynı hocaya dosya tekrar gitti. Aynı hoca tekrar asgari karar verince diğer iki etik üyesiyle beraber jüriden düştüler. Üç jürim birden düşmüş oldu. Arkasından yeni bir jüri atandı. Yeni jüri kararıyla beraber dosyam sonuçlanmış oldu. Ben 2024 Şubat ayında doçent olmuş oldum. İkinci başvurumu da yapmışım ama artık sonuçlanmasına gerek kalmadığı için dosya kapatılmış oldu. 2023 Ekim'deki jüriler de belliydi.

İlk başvurumda ... hoca jürimdeydi. ... yedekti. ... asil jüriye düştü. ... eklendi sonrasında. ... ve ... ret kararı vermişler. ..., ... ve ... olumlu karar verdiler. 2024 Şubat'ında sonuç açıklandı. Yani bir seneyi geçti. 2022'de başladı, 2024'te sonuçlanmış oldu.

***Görüştüme:** Peki bu sürecin anlamı üzerine neler söylemek istersiniz? Sizin için "doçent" ne anlam ifade ediyor?*

Elif Kaya: Aslında "doçentlik", başvurana kadar benim için çok anlamlı bir şey değildi. Doğrusunu söylemek gerekirse nedense çok hayal ettiğim bir şey değildi. Hiç kendimi doçent olarak hayal etmiyordum. O yüzden çok anlamlı bir yere koymamışım. Yani evlenmeden önce insan kendini işte anne olarak hayal eder, eş olarak hayal eder belki, hani bunları hayal ettiğimiz zaman daha anlamlı. Ama ben hiç doçent olarak hayal etmiyordum kendimi. O yüzden ona yönelik de bir hazırlığım da yoktu. Kendimi böyle doçent olarak hedeflediğim bir programım ya da sistematığım de yoktu doğrusunu söylemek gerekirse. O yüzden çok anlam yüklediğim bir şey değildi. Ama ben genelde eğitim hayatım boyunca, yani işte lisans benim için bir kırılmadır gerçi bu noktada ama lisansa kadar çok başarılı bir öğrenciydim ekseriyetle. Yani sınavlara hiç çalışmadan girsem bile çok iyi sonuç alıp çıkan bir öğrenciydim.

Doçentlik benim için bir yerde şey oldu: “Başarısız da olunabiliyormuş”la alakalı bir karşılaşma noktasına gelmiş oldu benim için. Yani öyle bir anlam yükledim kendi içimde. Hatta geçenlerde bir arkadaş işte bir makaleden revizyon aldığını söyledi. Çok üzülmüş “ilk defa revizyon alıyorum, daha önce hiç başıma gelmemişti” falan filan. Dedim bu iyidir, kibrimizi kırar. Bazen de aslında bu yaşadıklarımız çok böyle kibirli ya da işte ben oldum havasında olmamızı da engelliyor. O yüzden yaşadıklarım kötü olsa da kendi adıma “kötü deneyimler yaşayabiliyorsun” veya “ben de başarısız olabiliyorum” anlamında bir anlam yükledim ben doçentlik sürecine en azından. Doçentliğin kendine değil belki ama yaşadığım süreçte böyle bir anlam yükledim. Başka ne anlamı var? Aslında bunun olması gereken anlamla yaşadığımız anlam arasında fark olduğunu düşünüyorum. İdeal anlamına baktığımız zaman bir yetkinlik anlamından öte bir şey taşıyor aslında. Yani ben bu işte, eğitim verebilme anlamında “temel becerilere sahibim ve bu yeterliliğim de diğerleri tarafından onaylandı. Artık yani bir geçerlilik bir icazet alabildim” demek oluyor. Aslında bir yerde böyle olması gerekiyor. Ama Türkiye’de maalesef ben doçentliğin başarılı olanlar nezdinde, başarısızlar nezdinde de bu kadar icazet, anlam yükleyebilecek kadar iyi bir şey olmadığını düşünüyorum. Çünkü kimisi şans eseri oluyor. Kimisi haksızlıkla oluyor. Kimisi çok hak ettiği halde olamıyor. O yüzden içi boşaltılmış bir kavram olarak düşünüyorum ben doçentliği.

Görüşmecî: *Bu sürecin sizin üzerinizdeki etkileri nelerdir? Örneğin; aile yaşantısına etkileri, sağlık açısından sonuçları, stres, motivasyon, öğrenciler vs. Bu süreç sizi hangi yönde nasıl etkiledi?*

Elif Kaya: Benim tanısını aldığım bir rahatsızlığım var uzun zamandır. Yani böyle 8-10 yıldır belki. Dönem dönem atak yapan bir anksiyete problemim var. Doçentlik bana tekrar anksiyete problemimi hatırlattı maalesef. Normalde iş konusunda falan böyle aşırı yüksek kaygıya sahip biri değilim.

Yani işte şu kadar puanım oldu, hesapladım, olmuş olmamış vesaire. Hani bunları çok böyle hesaplayıp kedere düşen bir insan değilim. Ama bu süreçteki o bekleme ve haksızlığa uğrama hissi benim anksiyetemi çok ciddi anlamda tetikledi. Süreç içerisinde kalp sıkışmaları yaşadığım zamanlar bile oldu. Uyku problemleri çok fazla yaşadım, çok fazla uykuya dalamadım ya da işte kötü rüyalar görerek uyandım. Bu kötü rüyaların bir kısmı doçentlikle ilgili rüyalar. Bu konuyla ilgili güncellemeler geldikçe işte “etik aldık ve sonuç bekliyoruz, rapor geldi, işte itiraz yazdık, sonuç bekliyoruz...” O aşamaların her birisi tekrar ruh halimi aşağıya çeken ve modumu düşüren şeylere dönüştü. Genel olarak çevre ilişkileri noktasında da bazı konularda kendimi çok yalnız hissettiğim zamanlar oldu. Bazı konularda, özellikle üniversiteye karşı bulunduğum noktayı sorguladığım yerler oldu. Çevremi sorguladığım çok fazla nokta oldu. Belki burada en yakın ilişkilerden daha çok hani insan destek görebiliyor. O yüzden kendi adıma aile ilişkilerimi olumlu yönde etkileyen bir süreç bir tarafı da vardı. Çünkü eşim ruhsal anlamda çok fazla destek olmuştu bana. Ben çok aşağı düşen bir insanım böyle zamanlarda. Kötü bir haber aldığım zaman çok aşağı düşebiliyorum. O beni yukarı çekmek için baya uğraşmıştı. O anlamda onun desteği benim için kıymetliydi. Onun haricinde o dönemlerde doktora tezi yazarken de çok ciddi mide problemleri yaşamıştım. Benzer problemi artık sürecin sonuna doğru doçentlik sürecinde de yaşamaya başladım. Yani yine mide ağrıları mide yanmaları olmaya başlamıştı. Genelde stresimin yansıdığı yer çoğu zaman midem veya işte baş ağrıları gibi durumlar olabiliyor. O yüzden vücuduma çok bariz etkilerini gördüm. Hatta sağlığımla alakalı ciddi korkular yaşadığım bir dönem oldu. Bu doçentlikle eş zamanlı oldu ama ben bunu doçentliğe bağlı olarak yaşadığımı düşünmüyorum. Bilmiyorum yani belki de etkisi de vardı. Ama şunu söyleyebilirim; ruh ve beden bütünlüğümüzü derinden sarsan bir süreç aslında.

Görüşmeci: *Bu doçentlik sürecinde teknik anlamda, sürecin işleyişi anlamında ve jüri atamaları anlamında gördüğünüz problemler neler sizce? Eğitimci gözüyle bu sürecin problemleri tarafları hakkında neler söylersiniz?*

Elif Kaya: Şunu söyleyebilirim: Dediğim gibi hani ben doçentliğe bir icazet gözüyle bakıyorum. Yani ideal olarak bunun bir icazet mekanizması olması gerektiğini düşünüyorum. Bu kişi bu işi yapmaya yetkin mi, bu dersleri vermeye yetkin mi? Bu eğitimde bu ünvanla çalışmaya yetkin mi veya bunu söyleyebilecek sözü var mı? Ya da işte bizden öğrenmesi gerekenleri öğrenebilmiş mi noktasında bir sorgulama olması gerekirken bu iş daha çok belli böyle rutinlerin tekrarı, kalıpların tekrarı, işte bu hani müesses nizam dediğimiz o baş belası olgunun kendi içinde kurgulandığı bir yere dönüştü. Ama ben bu katı ezberlerin, o bahsedilen o olgunluğu, yetkinliği göstermede çok yeterli ve anlamlı olmadığını düşünüyorum. Şöyle kendi zihnimde örneklendireyim: Bir kaç tane daha doçentlik alan genç arkadaş var. Bizden çok sonra başvuran ve kısa sürede alan arkadaşlar var. O arkadaşların bilimsel etkinliği muhakkak ki vardır ama tecrübe tarafını düşündüğüm zaman sanki henüz o tecrübeye erişmiş değil gibi geliyor. Ama bir yandan da dosyalarına baktığımızda yayınlarına baktığımızda bizden çok daha iyi bir pozisyonda bile olabilirler belki. Bu iş sadece artık; işte şu dergide şu kadar makale var, bu kadar puan varsa o zaman bu yetkilidir, ama şu dergilerde bu kadar yayın yoksa ya da işte şunları yapmamışsa yetkin değildir diye... Ben mesela şunu çok kişiden duydum; doçentlik aldıktan sonra ilk yüksek lisans öğrencisini savunduranlar var. Sahada çok fazla bununla karşı karşıya kalınıyor. O kişilerin kabahati olarak söyleyemiyorum ama öğrenci yetiştirmek bu işin bir parçasıysa, hiç öğrenci yetiştirmeden belli bir aşamaya gelmek bana biraz yadırganası geliyor gerçekten? Ben başvuru yaptığımda dokuz tane

yüksek lisans öğrencisi tamamlanmış, aynı zamanda üç tane de doktor adayı hazırlama sürecindeyim. Her bir tezin bana kattığı çok büyük derinlikler olduğunu düşünüyorum. Yani o tezler sadece öğrenci yetiştirmiyor, danışmanı da yetiştiriyor. Ben o tezleri ortaya çıkarabilmek, işte kendimce minimum hatayla jüriye sunabilmek için geceli gündüzlü emek verdiğim için bunun da dönüştürücü ve olgunlaştırıcı bir etkisi olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden doçentlik sürecinde sadece 2 puan olarak karşılığı olan ya da işte toplamda 4 puan gibi bir karşılığı olan öğrenci yetiştirmenin aslında işin temel mantığının kaçırılmasına sebebiyet verdiğini düşünüyorum. Yani artık diyor ki insanlar; neden öğrenci yetiştirmekle uğraşayım ki? Yani onun yerine yayın yaparım. Gerçekten ben bir tane yüksek tezi için harcayacağım belki toplamda işte 8-10 aya yayılmış bir süreçteki aynı emekle 2-3 tane çok iyi dergide yayın yapma şansım var aslında. Hatta birçok tezin de konusunun oluşturulmasına da, yani şu konuyu çalışalım, böyle bir konu var, sen bunun tezini yap diye konular da yönlendiriyoruz. Hem konumuzu veriyoruz hem danışmanlık yapıyoruz. Haliyle yoğun emek sarf ettiğimiz bir süreç. Bu sürecin bize kazanımının puan karşılığının olmaması, jüriler nezdinde de bir itibar kazandırmıyor olması bence sürecin ne kadar içinin boşaltıldığını bir göstergesi. Çünkü doçentlik her ne kadar akademik bir ünvan olsa da, akademi işte bu Atina'daki kökenleri inerse artık ta tarihi kökenlere inerse aslında eğitim yuvası demek. Eğitim görülen, eğitim verilen yer, bilginin arttırıldığı, taşındığı aktarıldığı yer demek. Bilginin aktarımının tek yönteminin iyi dergilerde makale yapmak olduğunu düşünmüyorum. Bu bana çok sığ geliyor. Hangi dersleri vermişiz, ne kadar eğitim faaliyetinde bulunmuş ve bunları hangi niteliklerle yapmışız kısmı. Yani ben kendi adıma derslerin içeriğine, sınavların içeriğine çok fazla odaklanmaya çalışıyorum çoğu zaman. Ama bunların yine doçent nezdinde bir karşılığı olmadığını görüyorum. Ama sahada hocalarımız

da; işte kaç yıl oldu? Doktora bitti ve ben altıncı yılda başvurmuşum. Kaç yıl oldu? 6 yıl. Hâlâ doçentliğe başvurmuyorsun diyordular. Ya da çok geç kalmışsınız diyordular. Ama ben o olgunluğa ermenin hem bir zaman gerektirdiğini, aynı zamanda eğitim öğretim faaliyetlerinin de iyi bir noktaya gelmekle beraber mümkün olabileceğini düşünüyordum. O yüzden kendi adıma dediğim gibi daha çok zamana yaymayı doğru bulmuşum.

Eğitim öğretimin göz ardı edilmesi ÜAK'ın bir kriter problemi. Aynı zamanda dergilerle alakalı işte bazı dergilere yığılma yaratacak veya sosyal bilimler nezdinde yayın yapmayı neredeyse imkânsız kılacak veya çok uzun zamanlara yapabilecek şekilde beklentiler var. Bunlar da bence işin özünü kaçırmamıza sebebiyet verebiliyor. Aynı zamanda şurada iki tane daha risk görüyorum. Belki bunlar çok anlamlı riskler değil ama benim açımdan önemli şeyler. Birincisi Türkiye'deki yerli dergilerin gelişimini engelleyecek unsurlar. Çünkü ısrarla yabancı dergilere bir yayın baskısı var: Uluslararası işte SSCI yayınları, bir yayın baskısı var. Evet, bu olmalı, bu bir kalite göstergesi olabilir. Ama biz sadece yabancı dergilere bu kadar odaklanırsak, iyi makalelerimizi iyi yerli dergilerde yayınlama şansını da kaçırmış olacağız. Dolayısıyla kendi dergilerimizi geliştiremeyeceğiz. Bilimde hâlâ söz söyleyebilenin yabancılar olmasına bir alan açmış oluyor burası. Birinci riskimiz bu. İkinci riskimiz de şu: Bu dergide ciddi bir kısımda yayın yapabilmek için hem işte üniversite veriyor veya vermiyor bazıları. Proofreading ya da işte çeviri gibi işlemlere harcanan ciddi maliyetler var. Hem de bu dergilerde yayın yapabilmek için çok ciddi maliyetlere gidilebiliyor. Çünkü hepsi ücretsiz değil bu dergilerin. Ama sırf derгим olsun diye insanlar benim en son duyduğum rakam şu. 250.000 lirayı gözden çıkaran insanlar var çünkü diyor. Öbür türlü doçentliğe başvuramayacağım diyor. En iyisi 250.000

lira vereyim doçent diye başvurayım diyor. Bunun için kredi çekmeyi düşünen insanlar bile var. Yani burada ayrı bir pazara yer açılmış oluyor. Hani şu anda bizim son güncellemelerle şeyi biliyoruz artık. Yani tasarruf tedbirlerinin alındığı, sıkı sıkıya böyle her şeyin kısıldığı bir dönemde kendi kaynaklarımızı dışarıya bu kadar akıtmanın da bana makul bir yöntem gelmediğini söyleyebilirim. Bu pazarı kendi kaynaklarımızla, kendi öz değerlerimizle çekmek. Bence hem dergilerimizin gelişimi için hem de kaynaklarımızın içeride kalması için bir yöntem olabilir. Yani bu dış bağımlılığı arttıran bir şey olarak geliyor bana bu kriterlerle alakalı. Ayrıca ÜAK'taki jüri gizlenmesi muhabbeti var. Öncesinde jüriler belli oluyordu. Bu bir risk doğuruyordu aslında. Çünkü jürilerle ikili ilişkiler geliştirilerek alınan doçentlikler gibi bir garabet de var arka planda. Bunu engellemek adına olumlu olabilir ama bu sefer maalesef kötü niyetli jürilerin elleri birazcık daha rahatlamış oldu. Bu sefer de gariban doçent adayları maalesef çok fazla mağduriyet yaşayabilir gibi geliyor bana diğer taraftan da. Kriterler dışında böyle bir problemi de görüyorum.

***Görüşmecisi:** Peki; alan, anahtar kelime ve alan dışı tartışmalarına yönelik neler söylemek istersiniz?*

Elif Kaya: Şimdi bizim kendi alanımız özelinde böyle problem var aslında. Biz ister istemez işte “yönetim ve strateji”nin altından başvuru yapıyoruz ve anahtar kelime mesabesinde değer görüyor alanımız. Böyle bir sıkıntı var aslında ve bu şu anlama geliyor: Siz normalde yeterli bir bilim dalı değilsiniz. Sizi daha dar bir alana hapsediyoruz gibi bir şey dönüşüyor. Veya farklı anahtar kelimeler denersek bu sefer çalışma alanımız dışındaki kişilerin gelme riskini doğurabiliyor. Bu da kendi içerisinde bir problematik ifade ediyor olabilir, doğru. Ama diğer problemlerin yanında bu ilk aklıma gelen problemlerden birisi olmadı doğrusu.

Görüşmecî: Jüri atamaları konusunda dair düşünceleriniz nedir?

Elif Kaya: Buna dair hiçbir izlenimim olmadı doğrusu. Kendi jürim de dâhil olmak üzere. Hiçbir jüride bu kasıtlı olarak böyle düzenlenmiştir imajını daha önce hiç hissetmedim doğrusu. Ama yoktur diyemeyeceğim kadar çok fazla olumsuzluk yaşandığı için ihtimal veriyorum. Öyle bir açık kapı bırakırım ama daha önce dediğim gibi hiçbir arkadaşımın jürisinde bundan şüphelenmedim. Sadece şu vardı; aynı jüri takımlarına genellikle tekrar tekrar denk geliyor. Bunu gözlemlemiştim. Bir kişiye çıkan jürilerde en az 3 tane ortak isim, diğer arkadaşın jürisinde de olabiliyor. Böyle bir sıkıntıyla karşı karşıya kaldım ama bunun kasıtlı yapılmasından ziyade sanki sistemde böyle bir açıklık var da birkaç tane ortak anahtar kelime ya da ortak bir şey bir araya gelmiş bir grup oluşturulmuş, bunlar toplu atanıyormuş gibi bir izlenim veriyor bana. Ama kasti olarak yani işte falancanın dosyası geldi, ona da filan jürileri atayalım gibi bir şey oldu... Ben zannetmiyorum.

Ben doksanlar çocuğuyum. Doksanlardan bu yana hep duyduğum şey var: Burası Türkiye, burada her şey mümkün denir. İktidarlar da değişse, işte anlayışlar da değişse, politikalar da değişse daha kurumsallaşma da yaygınlaştı ki YÖK de eskiye nispeten daha kurumsallaşmış bir yapı taşıyor belki. Ama buna rağmen her an her yerde her şeyin olabileceğini düşünüyorum. O yüzden mutlaka eli kolu uzun kimseler için böyle imkânlar tanıyor mudur? Bence muhakkak tanıyor. Çünkü bizim şahit olduğumuz ya da kendi alanımız içerisinde örnekleri yok ama siyasette orada burada örneklerini görüyoruz. Çok hızlı yükselişe geçmiş, işte birden doçent olmuş, birden profesör olmuş ya da işte bazı ünvanları alabilmesi veya bazı kadrolara geçebilmesi için günübürlük yasa değişimi yapılmış insanlar var. Bu örneklerin olduğu bir yerde neden olmasın ki diyorum. Yani benim yeğenim, benim

işte kuzenim, benim çocuğum... Özellikle Ankara bağlantısı ya da güçlü siyasi ya da işte güçlülerin, devletle bağlantıları olan kişiler nezdinde bunların olmayacağına dair hiçbir şeyim yok. Yani olmaz asla diyemiyorum. Her zaman her şey olabileceğine dair bir maalesef güvensizliğim var.

***Görüşmecî:** Sizce bir jüri dosya değerlendirirken verdiği kararların belirleyicisi nelerdir?*

Elif Kaya: Tabi benim burada jüri üyelerinin gözüyle henüz bakma şansım yok. Yani bir jüri olarak baktıktan sonra belki oradaki dengeleri ya da işte bakış açısını daha iyi yorumlayabilirim. Ama bana göre ve benim yaşadıklarım ve şahit olduklarım nezdinde her hocanın kendine zihninde kendi doğruları var. Bu kesin yani. Elindeki kâğıtlar, yönergeler, işte yönetmelikler, tüzükler hepsi bir kenara hocam, kendi zihninde birtakım yargıları var ve bu yargılar hiç şaşmaz bir şekilde şöyle oluyor: Ben nasıl doçent oldum değil de, bunlar nasıl doçent olamazlar diye işliyor. Ben öyle gözlemliyorum. Yani yapıcı ve geliştirici değil de, daha çok yani biz kolay yoldan olduk diyen hiç görmedim. Yani her hoca sanki çok zor yolları aşarak bu noktaya gelmiş gibi. Geriden gelenleri hep küçümseyen hep işte hor gören, hep yetersiz gören bir tavır takılıyorlar. Birincisinin bu olduğunu düşünüyorum. İkincisi, bunları olumlu olarak söyleyeceğim. Tek yazarlı yayına sahip olma, iyi dergilerde tırnak içerisinde SSCI'da işte daha işte ESCI gibi iyi dergilerde yayına sahip olmak, ki bu ben başvururken bir (zorunlu) kriter değildi. Ben bu kriterleri destekliyorum aslında. Yani bir taraftan ilk başta bunu eleştirdim ama Türkiye'de her şey çok fazla kötüye kullanıldığı için orada biraz daha yansız bir yayının ortamı olacağını öngörerek (paralı dergiler haricinde) olmasını da çok olumsuz karşılamıyorum aslında. İyi dergilerde yayınların desteklenmesi gerektiğini düşünüyorum. O yüzden bunun bir kriter olduğunu gözlemlemiştim. Bu evet, yani dosya iyi olsun diye bir kriter zihninde belirlenmiş. Yönergede yazmıyorsa

bile hocanın zihninde böyle bir beklentisi var ya işte bu doçent olacaksa kendi başına baştan sona bir yayın yapabilmeli ya da işte iyi bir dergide yayın yapabilecek yetkinliğe sahip olmalı dediklerini gözlemledim genellikle raporlarından. Aldığım geri bildirim bu yöndeydi. Bunun haricinde kesinlikle ve kesinlikle şuna kanaat getiriyorum ki, birçok hocanın zihninde ikili ilişkiler, siyasi pozisyonu, belki dünya görüşü, adayın dünya görüşü, siyasi pozisyonu veya işte adayın yakın çevresinde artık danışman hocası başta olmak üzere belki çalıştığı kurum başta olmak üzere pek çok belirleyici, jürinin değerlendirme kriterleri içerisinde yer alıyor. Buradaki en kritik şeylerden bir tanesi. Hem aşağılayıcı hem de çok kısıtlayıcı bir ifade olarak söyleyeceğim. Periferi ve merkez çatışması var jüriler ile adaylar arasında. Periferideyseniz kesinlikle doçentlik başvurularına bir sıfır yenik başlıyorsunuz bence. Ankara merkezde yetişenlerin, doktoralı kimşelerin yani doktorasını orada almış veya akademiye orada devam edenlerin bu konuda biraz daha avantajlı olduklarını düşünüyorum ve burada şöyle bir farklı tarafı olabilir. Yani işte doktora tezim esnasında İstanbul’u gözleme şansım biraz olmuştu. Oradaki akademik havayı soluma şansım olmuştu görüşmelerim esnasında. Evet, merkez şehirlerde ya da Ankara’da ve İstanbul’da eğitimin başka bir seviyede olduğuna ben de şahidim. Ben de öyle olduğunu düşünüyorum. Oradaki akademik havanın bambaşka olduğunu düşünüyorum ben de gerçekten. Özellikle İstanbul’u burada bir numaraya koyarak söyleyebilirim. Pek çok kurumsallaşmış, işte eski köklü üniversitelerde eğitim bambaşka bir seviyede. Evet, bunda çok tartışmaya açık bir alan yok. Ama bu şu demek olmamalı: Bu ülke, kaynaklarını kullanmış, Türkiye’nin dört bir yanına üniversiteleri açmış, buraya öğretim üyeleri tahsis etmiş, istihdam etmiş, bunlara maaş bağlamış, doktora imkânı sağlamış, bunları yapmış kişilere “hayır, sen bugün oradan geldikten sonra yetkin olma şansın yok” demek bence

bir defa devletin kurumuyla çatışmak anlamına da geliyor. Her şeyden öte yani merkez algısını devletin üzerine çıkarmak gibi bir bakış açısı. Neredeyse artık yani şovenizm diyebileceğim boyutta bir tepeden bakma anlayışı maalesef ki var jürilerin bir kısmında. Tabi bunu tüm jüriye söyleyemiyorum ama özellikle merkezdeki jürilerde böyle bir eğilim olduğunu görüyorum hocam. Bu da biraz şundan kaynaklanıyor belki. Hani biz dünyayı gezerken de öyle diyoruz ya hani. Sadece Türkiye’de bazı şeyler kötü veya iyi zannediyoruz ama gezdiğimiz zaman görüyoruz ki işte hiç ummadığımız işte Avusturya’ya gidiyorsunuz; insanlar günaydın, merhaba diyorlar hiç tanımadıkları insana. Allah Allah selamlaşmak bir tek bizde yaygındı, biz selamlaşmayı unutmuştuk ama elin tırnak içerisinde gavuru selamlaşıyor diyoruz mesela. İyi bir şeyi bizden başka bir yerde yok zannediyoruz. Veya kötülükler sadece Türkiye’de var zannediyoruz ama şimdi bir dünyayı gezip geldiğimiz zaman işte çok gözümüzde büyüttüğümüz İtalya’da insanların malının mülkünün beş dakikada nasıl soyulup atıldığını görebiliyoruz. Yani turist olarak gidip beş parasız geri Türkiye’ye dönmek zorunda kalabiliyor insanlar. Demek ki diyoruz kötülük sadece burada değil. Şimdi merkez ve çevre olayını da ben biraz buna benzetiyorum. Yani bu insanlar Ankara’dan İstanbul’dan çıkıp diğer üniversitelerde herhangi bir eğitim öğretim faaliyetinde bulunmadıkları için, “burada hep kötü öğrenciler var, burada hep kötüler doktora yapıyorlar, Ankara’ya puanları yetmedi bunların, imkânları yetmedi bunların. İstanbul’a puanlar imkânları yetmedi, bunlar da kendi yağlarında kavrulup işte akademisinde geziyorlar” diyorlar. Bence buna benziyor birazcık yaptıkları şey. Dolayısıyla buradan gelen bir dosya çok büyük bir ihtimalle -buradan derken herhangi bir periferiden giden dosya- jüriler nezdinde, merkezdeki jüriler nezdinde bir sıfır yenik başlamış oluyor. Bunun en problemleri alan olduğunu düşünüyorum değerlendirmelerde. Bunu giderme-

nin bir yolu olduğunu da düşünmüyorum. Çünkü bu zihinsel bir problem. Yani belki Cumhuriyetin kuruluşundan bu yana bu merkez ve çevre kavgası çok fazla var. İşte şehirli ve köylüler, kentliler ve köylüler gibi, o ayrışma var. Biz burada köylüleri temsil ediyoruz muhtemelen. Şehirlerde bizim şehir hayatına dair varlığımızı kabul etmemekte direniyorlar. Burada bir kırılma yaşanıyor. Bu da doçent dosyalarında çok fazla yansıyor. Kendi dosyamda de bunu hissettim birazcık. Yine kendi gözlemlerimden bir tanesi: YÖKSİS tabanında bizim girdiğimiz şeyler var işte; derneklerimiz, üyeliklerimiz, girdiğimiz bir alan var. Buraya girerken çok tereddüde düşmüştüm ama dedim ki kendim doldurduğum için saklayacak değilim. Hatta bir de fotoğraflama var. Fotoğraf koyarken de biraz mütereddittim. Koysam mı koymasam mı? Dedim ki benim adımları yazdıklarımı da bunu görecekler. Ben kendim kendimi saklamak yerine fotoğrafı da yüklemiştim sisteme zorunlu olmadığı halde. Neden fotoğrafımı koymak bu kadar mütereddit etti beni? Başörtülü bir fotoğrafımı koydum çünkü başörtülüyüm normal hayatımda. Bunların da jürilerin bir kısmında bir ön yargı yarattığını düşünüyorum. Hepsinde aynı ön yargı ya da bütün ret verenlerde, bütün başarısız veya bütün etik diyenlerde aynı ön yargı yoktur muhtemelen. Ama onlar için bir karar mekanizması, bir aracı, ya da bir puanlama aracı olduğunu düşünüyorum. Çünkü süreç içerisinde böyle duyular da almıştık. Bizim üye olduğumuz -tırnak içerisinde daha muhafazakâr diyebileceğimiz- bir alanın derneği var. Muhafazakârlık iddiası yok ama bulunanların ekserisi muhafazakâr olduğu için dernek de biraz muhafazakâr yakıştırmasına maruz kalıyor. Daha seküler olan alan derneğimizdeki hocalarımızdan şu ifade kulağıma gelmişti bir şekilde: Onlar (onlar dedikleri bizim derneğimizde hocalardan ret kullananlar olmuş bazı öğrencilerine) bizden bırakırsa biz de onların derneğinden başvurularını bırakırız demişler. Burada da o çatışmayı ben aslında kendi adıma ya-

şadığımı hissediyorum. Bu çatışmanın kurbanlarından birisi olmuş olabilirim, etik almam açısından en azından.

Görüşmeci: *Merkez ve çevre ilişkisini biraz daha açabilir misiniz? Bu anlamda jüri üyelerinin ya da doçent adaylarının bu merkez çevre ilişkileri açısından durumları nedir? Orada da bir ayrışma var mıdır?*

Elif Kaya: Tabi ki taşradakilerin ya da işte periferideki o merkezin karşısında duran tarafın kendini meşrulaştırmak için çeşitli adımları mutlaka oluyor. Bu meşrulaştırmanın meşru ve gayrimeşru yöntemleri var bence. Yani kendimizi tanınır hale getirmek için yapabileceğimiz bir takım meşru yollar var. Bir de gayrimeşru yollar var. Ben o gayrimeşru yollarda işte o tırnak içerisinde merkezdeki hocalara yalalaklık, dalkavukluk, kongrelerde canım hocam, büyük hocam diye hocaların boynuna atılma ya da işte onlara sürekli övgüler yağdırmak gibi aslında çok da bir hocanın ya da bir akademisyenin ağırlığına uymayacak bir takım aşağı davranışlar olarak görüyorum. Bunlar biraz daha gayrimeşru yollar. Yani hocalara gidip işte yalvarma, yakarma hediye götürme, yemeğe götürme gibi diğer gayrimeşru yollar var, adayın veya danışmanın yaptığıı duyduğumuz yollar var. Bunları da ben gayrimeşru meşrulaştırma yolları olarak ifade edebilirim. Ama genel olarak biz eğer varlığımızla varsak, bu varlığı ispat etmek için bir şeyler yapıyor olmamız gerekiyor. İşte buradaki meşrulaştırma yolları da neler olabilir? Bir defa eğitim öğretim faaliyetleri anlamında görünür olmak. Yani nasıl görünür olabilir mesela? Akredite oluruz, deriz ki biz buradayız ama -şu anda çok geçerli bir yöntem olduğu için bunu örneklendiriyorum- ama bakın sizin o beğenmediğiniz taşrada periferide ya da işte köylü ya da kenardaki yerde biz iyi bir eğitim verebiliyoruz. Bunu biz başarabiliyoruz. Akreditasyon almak bu anlamda bir meşru meşrulaştırma yöntemi olabilir ya da işte yayın kalitesini arttırmak ya da çalıştaylar, sempozyumlar düzenlemek ya da bilimsel faali-

yetlere ağırlık vermek. Bunun dışında sosyal sorumluluk anlamında, işte okullaşma gibi ya da dernekleşme gibi alanla ilgili öne çıkacak faaliyetler yapmak da meşru meşrulaştırma yöntemleri. Bu meşru meşrulaştırma yöntemlerinde şu yok: Merkezdekiler bizi görsünler ve kabul etsinler diye değil, biz de varız biz de merkez olmaya adayız. Hatta size bize kalırsa bizim merkezimiz kendimiz diyebilmek. Aslında bir varlık iddiasında bulunmak. Diğer türlü varlığı çok silik, “onlar bizi kabul ederse görüleceğiz” gibi bir durum var. Yani sizin merkeziniz nereden geliyor? Sadece büyük bir şehirde olmaktan mı sadece köklü bir üniversite olmaktan mı? Bu merkezlerimizin kaynakları nelerdir sorgusunu da açmış oluyoruz ortalığa. Yani doğal bir kabul ediliş var: İlk kurulan üniversite ya da ilk kurulan bölümün burada olması ya da başkentte olması, büyükşehirde olması. Bunlar gerçekten sizi merkez olarak kabul etmemiz için yeterli gerekçeler mi? Bu yüzden ben taşrada bulunup da merkezlik iddiasını böyle meşru yollarla veya merkeze rağmen iddialarını sürdüren bölümleri çok saygıyla karşılıyorum ve akademik olarak yaptıklarının çok kıymetli olduğunu düşünüyorum. Bunun tabii ki biraz önce de değindiğim gibi doçentliğe yansıyan tarafları da var. Çünkü bu çatışmanın uzantıları arasında işte “devrim önce kendi yeğenlerini yer” denilir ya, biraz onun gibi. Bu devrimsel hareketlilik esnasında ister istemez çatışmanın ortasında kalan daha kısa boylular onlar birazcık daha şey oluyor. Yani tabiri caizse filler tepişirken çimenler eziliyor arada birazcık ister istemez. Buradaki çimenlerde işte doçent adayları ya da işte kadro bekleyen doktor adaylarımız olabiliyorlar. Çünkü zaten bir profesörün artık akademik anlamda bir beklentisi olsa olsa rektörlük olur, olsa olsa vekillik olur. Bu da çok ciddi bir kısmında olmayan bir eğilim belki yani birçok kişi bunlara tevessül etmiyor bile. Dolayısıyla burada sadece tarafların meşruiyet iddiaları, işte varlık çatışmaları varken ister istemez doçent adayları bundan etkileniyorlar. Bunun da bizim

dosyalarımıza olumsuz yansıdığını düşünüyorum. Kendi adıma, çünkü benim de bulunduğum kurum itibariyle merkeze karşı varlık iddiası meşru yollarla kazanılmış diyeceğim artık, yani kazanılmaya çalışılıyor demeyeceğim. Bunda mütevazı davranmayacağız. Varlığı meşru yollarla kazanılmış bir yer olduğunu düşünüyorum. İki merkez olmayacağı için iki merkez iddiasının da ister istemez bir çatışma doğuracağı için biz de bu iddia esnasında bu devrimin gazileri olarak varlığımızı sürdürmeye çalışıyoruz.

Görüşmecî: *Sağlık yönetimi alanında gruplaşma ya da ekoller ile ilgili düşünceleriniz nelerdir?*

Elif Kaya: Bence en tepede Xxx'leri görürüz ve bu Xxx'ler sadece lisans ya da lisansüstü eğitimi oradan almış kişiler değil, eğitim öğretim faaliyetlerine hâlihazırda orada devam eden kişiler olarak söyleyebilirim. Tabii burada yine ben kendim bir Xxx mezunu olarak tüm hocalarımı kastetmiyorum. Bazılarını tenzih ederek bunu söylüyorum ama ciddi bir kısmın da bu "Xxx'lilik merkezdir", "sağlık yönetiminin merkezi Xxx'dir" algısının var olduğunu, bunun dışında kalan şeylerin de çok böyle kayda değer olmadığına dair bir inançları olduğunu düşünüyorum. Ama dediğim gibi yani tenzih ettiğim hocalarım mutlaka ki var bunlar içinde. Jürilerim de dâhil olmak üzere. Bunun dışında İstanbul ekibi var biraz. Ama ben onlardan çok negatif almıyorum kendi adıma. Yani İstanbul'da olup da alana böyle bir merkezîyet kavgasına düşen hocamızı ben gözlemlemedim. Vardır mutlaka oralarda ama ben gözlemlemedim. Bir de şunlar var ayrı bir tabaka olarak, yine biraz merkeze yakın: Yine Xxx'de lisans eğitimini almış veya hasbelkader işletmede almış mesela. Ama yüksek lisans-doktorasını Xxx'de tamamlamış veya en eski üniversitede tamamlamış. Buranın birazcık daha tabanını oluşturan dinazor tayfamız var hocam. Yani bunlar artık biraz eskimişler. Ama hâlâ varlıklarını sürdürdüklerine çok eminler yani. Onların yöntemleri, onların düşünceleri... Onların dergileri

birincidir bakış açısını taşımaya devam ediyorlar. Bunlar daha çok merkezde olan veya merkezdeyiz iddiasını çok da taşıyanlar diyebilirim. Genelde de zalim jüriler bu ekip içerisinde çıkıyor. Yani açık bir şekilde doçent adayına zulmeden jüriler. Ciddi bir kısmının ben buradan çıktığını düşünüyorum. Bura ile teması olmuş ya da buranın içinden gelmiş kişiler bu zalim jüriyi oluşturuyor. Xxx ile beraber Yyy Üniversitesi'ni de ekleyin yani. İkisini beraber düşünüyorum, çünkü onların çok sıkı destek teması içerisinde olduklarını düşünüyorum. Kendi jürimden şöyle bir örnek versem araya katmış olur muyum bilmiyorum ama birisi Xxx kökenli uzun yıllar Xxx'de kalmış bildiğimiz birisi, diğeri Yyy Üniversitesi'nden bir hocamız, aynı belgeyi birbirlerine gönderip imzalarını farklı atmışlar. Neredeyse birkaç kelime üzerine değişiklik yapmışlar. Aynı etik iddiasında bulunmuşlar ve etikle alakalandıracak hiçbir tarafı olmayan bir şeyi etik diye iddia etmişler. Yani dirsek temaslarının çok kuvvetli olduklarını düşünüyorum. O da büyük ihtimalle işte Ankara'da olmaktan kaynaklı, eski iki üniversite olmaktan kaynaklı. Ve birçoğu da eski sınıf arkadaşı, belki yurt arkadaşı, oradan buradan bir yakınlıkları da var yani. Kendi sosyal hayatlarında da yakın olabilirler. Bir de yine sağlık yönetimi alanının doğuşu ve yükselişi anında daha çok tabi Türkiye'nin de siyasi alanının etkisi var...

Bir sekülerlik baskısının olduğunu düşünüyorum. Şöyle örneklendireyim: Benim on beşinci yılım artık on beş yıla dönüyorum. İlk geldiğim yıllarda kongrelerde hatırlıyorum, işte böyle gala yemeklerinde alkollü, müzikli, eğlenceli ortamlar hatırlıyorum. Zamanla bunlar biraz daha sanırım törpülendi veya biz görmemeye başladık veya alternatifler gelişti diyebilirim. O kırılmalar da başta bahsettiğim meşru yollardan meşrulaştırma çabaları var ya, onlardan bir tanesi de bu. Aslında sizin merkez olarak sürdürdüğünüz şey bu. Yani sanki 29 Ekim'i kutlamanın tek yöntemi işte şampanya patlatmakmış gibi bir anlayış vardı veya yıllarca ilkokullarda işte kızlar

erkekler üst üste dizip böyle kule yapmış gibi algılanıyordu. Bu da bir merkez algısıyla... Bu nereden geldi, kim bunu ortaya koydu bilinmiyor. Ama iktidar burada bir irade koydu ve dedi ki böyle kutlanmayacak artık, bu iş bu böyle olmayacak dedi. Yani bir şeylerin başka türlü olabileceğini göstermek aslında burada bahsettiğim şey. Bu merkezdeki o seküler ve işte yaygın düşünceyi kıran şeyler olmaya başladı son yıllarda. Bu da beni açıkçası geleceğe dair umutlandırıyor. Yani merkezin kaydığını, merkezin sağa doğru kaydığını görebiliyoruz. Birazcık daha camia özelinde.

***Görüşmeci:** Peki bu jüri üyeleri karar verirken adayın dünya görüşüne göre karar verdiği oluyor mudur ya da bunun etkisi oluyor mudur kararlarında?*

Elif Kaya: Kesinlikle oluyordur. Yani şöyle söyleyeyim, adayın dünya görüşünden bağımsız değerlendirme yapalım. Hocaların oranı eminim birazcık düşük kalıyordur. Bayağı düşük kalıyordur, belki %10, %15 gibi. Hani böyle çok sallamasyon oran vermek bize yakışmaz belki ama çok düşük kaldığını söylemeye çalışıyorum. Ciddi bir kısmında hem olumlu kararlarını besleyen hem de olumsuz kararlarını besleyen noktada adayların dünya görüşünde önemli olduğunu düşünüyorum. Yani şöyle söyleyeyim, hani dernek örneği vermiştim. “Onlar bizden bırakıyorsa biz de onlardan bırakırız” diye alt metinde. Bence tamamen mahalle farkı vardı. Yani “bizim mahallemiz, seküler bir mahalle, onların mahallesi muhafazakâr bir mahalle. Biz de muhafazakâr mahalleden adayları bırakırız” ifadesidir. Benim anladığım şey buradan buydu tamamıyla. Dolayısıyla ben bunun kesinlikle var olduğunu düşünüyorum. Yine az önce bahsetmeye çalıştım. Yani kendimce böyle birazcık kavramsal olarak açıklamaya çalıştım. Merkez ve taşra farkıyla da alakalı. Aslında Türkiye'nin genel sosyal yapısına baktığımız zaman da merkezde kimler var? Daha çok işte sekülerler var. Taşrada kimler var? Daha çok işte muhafazakâr hayatı sürdüren insanlar var. Zaten onlar

muhafaza ettikleri için daha çok orada kalmaya devam etmişler. Bu aradaki fark akademide de bence biraz varlığını sürdürüyor yani. Eskilerin çoğu zaten Cumhuriyetin ilk yıllarından bu yana belki ailesinde okumuşlar olan, biraz daha işte kent yaşamından gelen insanların çocukları ve genellikle bu seküler düzende yetişmiş insanlar. Aslında benim burada kavgam sekülerlerle değil. Seküler hayat tarzıyla muhafazakâr hayat tarzını geride bırakmak, onları işte bilimin dışına itmek veya onların bilim yapamayacağına dair algıları olan insanlarla problemim var. Yani yoksa bir insan seküler de olsa işte ne bileyim, dini görüşü, hayat görüşü çok benden farklı bile olsa ben buna sonuna kadar saygı duyarım. Ve şunu düşünmem: Ya bu bilim yapamaz veya bu çok iyi bilim yapar. Bunun benim için bir kriter olması bana çok komik geliyor gerçekten. Ama zihinlerinde şey var, onun yani bir insan başörtüsü takarak derse girerse işte adil olamaz, doğruyu anlatamaz, etik davranamaz gibi kaygılar var. Ben bunların kaygılarının da yapay kaygılar olduğunu düşünüyorum. Bu arada bunların herhangi bir dayanağı veya bir gözleme dayanan tarafı yok, tamamen kurgu. Politik söylemler ve ezbere dayanan şeyler. Yani yıllardır böyle ezberlerle büyüdük zaten. Bizim çocukluğumuzda da aynı kavgalar, trajediler vardı. Aradan geçen zamanda işte hukuki bir takım düzenlemeler oldu. Biraz daha ortamlarda gözükmeye başladık. Birazcık daha alan açıldı. Bununla beraber algıları değiştirme noktasında herhangi bir toplum mühendisliği bence işlemedi. İnsanların hâlâ algılarında ben şunu hissediyorum. Bir kongreye gittiğimizde ya da işte bir ortamda bulunduğumuzda hatta kendi fakültemizde bile yani şunu hissediyorum: Başörtülü olarak orada varken birçok insanın göz ucuyla bizi küçümsediğini ben çok böyle derinden müşahede ediyorum kendi üzerimde. Saygı görmeye değer olmayan ya da işte şimdi ben buna el uzatsam tokalaşmaz zaten ya da tokalaşsam bile parmağım odunu tutar rahatsızlıklarını bakışlarında hissedebiliyorum.

Bu bana rahatsızlık vermiyor. Ben bundan keyif alıyorum. Yani onların canını sıkabiliyorsam bu beni keyiflendiriyor aslında. Herhangi bir gocunma ya da kendimi aşağıda hissetmek gibi değil ama yaptığım ve çabaladığım şeye rağmen sadece dış görünüşün burada baz alınıyor olması tabii ki benim için birazcık incitici oluyor sadece. Ama kesinlikle ve kesinlikle Türkiye’de her aşamada olduğu gibi, yani bu aslında siyasetin içinde de biraz bu var, devlet kadrolarında da bu var. Hani bu statüko dediğimiz olgu kendi varlığını korumak için diğerlerinin o alana girmesini veya değişimin olmasını istemezler. İşte bu merkezdeki statükocular -ben o hocalara statükocu diyeceğim artık- bizim o alana girmemizi ve varlık göstermemizi istemedikleri için ünvanlı olmamızı veya işte görünür olmamızı arzu etmiyorlar. Çünkü bunlar onların varlıklarını sorgulanır hale getirecek ve iddiaları boşa çıkarılacak. Diyecekler ki biz yıllarca bunlar bilim yapamazlar, bunlar adil olamazlar, eşit davranmazlar, etik değerlerden anlamazlar. Bunlar ahlaksızlar dedik, ama bir geldik baktık ki hiç böyle değilmiş. Bunlar aslında yaptıkları şeyi çok da güzel yapan biliyorlarmış diyemeyecekleri için o deney sahasına girmek istemiyorlar. Bizi o laboratuvara sokmak istemiyorlar aslında. Bu yüzden de ellerindeki o koz doçentlik dosyalarını bir bahane bularak reddetmek olabiliyor veya uğraştırarak almalarını. İnsanların motivasyonunu kırma yoluyla deneyebiliyorlar diye düşünüyorum. Yani amaçları bizi o laboratuvara sokmamak aslında. Diğer taraftan bakarsak her iki taraf için de olduğunu düşünüyorum. Merkezden olmayan veya işte dediğim gibi hayat tarzının o seküler yaşama yakın olmayan insanlar da bu sefer şöyle kaygılar güdüyor olabilirler. Bunlar zaten diğerleri tarafından çok mağdur ediliyorlar, biz de bunları destekleyelim. Kendi mahallemize sahip çıkalım bakış açısı olabilir. Ama benim şöyle bir gözlemim var. Bizim mahallenin bizi daha çok yalnız bırakabileceği zamanların

olduğunu da düşünüyorum. Yani karşı mahallede birbirine tutunmanın, birbirini desteklemenin, birbiri için bir şey yapmanın daha anlamlı veya daha yaygın olduğunu gözlemliyorum. Bizim mahallede sanki o sıkı sıkıya tutunma hali çok da yok. Yani ben bilmiyorum, bizim hocalardan evet yani kendi adıma belki öyle bir destek de görmüş olabilirim de. Ama kendim veya başkalarının yanında şunu söyleyebilirim, çoğu zaman da sırf bundan bir avantaj sağladığımızı kendi adıma düşünmüyorum yani.

***Görüşmec:** Peki mahalleler arası ilişkiler açısından bakıldığı zaman, objektiflik konusunda değerlendirmeleriniz nelerdir?*

Elif Kaya: Asla mahalle kayırmacılığı yapmadan söylüyorum. Bizim mahalle hocalarımız kesinlikle çok daha objektif ve çok daha bilimsel yaklaşıyorlar bu işe diyebilirim. Hatta o dönemin o doçentlik başvuru döneminde yani doçentlik sonuçlanması döneminde yaşadığımız o trajik olaylar sürecinde bu durum beni rahatsız bile etmişti doğrusu. Yani hani şuan dönüp baktığımda yanlış bir rahatsızlık olduğunu söyleyebilirim belki. Ama kendi içimden bunun şeyini yaşamıştım. Yani neden dedim, yani bizim hocalarımız niye onlara yapmıyorlar diye sorguladığımı bile hatırlıyorum. Çünkü hatta bir hocam şey demişti: Senin dosyandan yaklaşık 50 puan daha düşük bir dosyaya ben okey verdim demişti mesela. Düşünmüştüm, yani onun danışmanı da beni etiğe sevk edenlerden bir tanesiydi. Bizim mahallemizde bence temel duygu şu -yine hepsini kapsayarak söylemiyorum mutlaka istisnaları ve olumsuz örnekleri vardır ama- buradaki kritik faktörün Allah korkusu olduğunu düşünüyorum. Yani biz adaletli davranmazsak bu terazi bizi tarttığı gün biz bu terazinin altından kalkamayız kaygısıyla insanlar dosyaları çok daha adil değerlendiriyorlar. Diğer taraf her ne kadar etik söylemini ağzından düşürmese de siyasi ve dünyevi politik bütün nefretlerini, doçent dosyalarını veya işte ikili kavgala-

rını doçent dosyaları yüzünden çıkartabiliyorlar. O yüzden bizim mahallenin ciddi bir kısmında hocam asla dosyalar üzerinden adaylara mağduriyet yaratacak bir şey neredeyse hiç olmuyor.

...

Hani biz şuan Avrupa'da sadece işte batı Marmara'nın bir kısmı Avrupa'dayız. Esas itibariyle Asya'ya ait bir toplumuz. Kültürel varlığımız da Asya'ya daha çok benziyor belki ama bütün giyinişimizle bütün hayat tarzımızla bütün tüketim alışkanlıklarımızla bir Avrupa toplumu olma yolunda ilerliyoruz. Avrupa'ya benzemek insanların elinde şu: Avrupa bizi kabul etmez, Avrupa bizi hor görmesin. Çünkü merkez zihnindeki merkezleri hep Avrupa. Avrupa, Amerika, yani batı toplumları merkezi olduğu için. Onlara benzemek, öykünmek, onlar gibi düşünmek, onlar gibi dans etmek, müzik dinlemek, yaşamak çok daha cazip geliyor insanlara. Bence akademideki de bundan farklı bir şey değil. Merkezdekiler bizim işte Avrupalılarımız, Amerikalılarımız, Ankara'dakiler işte Xxx'dekiler belki. Onlara benzemek, öykünmek, onlar gibi kararlar almak, onlar gibi dosyalarda hareket etmek... Kastettiğim aslında çevrede kalanların yaptıklarının bir kısmı da kırk beş kişilik grup aslında. Onlar oraya benzeyerek varlık bulmaya çalışıyorlar ama bence onlar aslında var değiller. Gerçek bir varlık böyle olmaz. Onlar sadece var olma için arayış içerisindedirler. İnşallah bir gün var olurlar.

***Görüşmeci:** Jüri üyelerinin kararlarında danışmanın kimlerle ilişki içinde olduğu, adayın doktora yapılan veya görev yapılan üniversitede kimlerle etkileşim içinde bulunduğu etkili olabilir mi?*

Elif Kaya: Önce olumsuzla yine başlayayım. Çünkü bizim daha çok yaramız o taraftan olduğu için belki biraz orayı daha derin konuşuyoruz. Ben etki ettiğini düşünüyorum. Çünkü bunu öğrenmek hiç zor bir şey değil. Yani zaten dos-

yalarımızdan belli. YÖK tez sistemimizden belli. Bunu gizlemenin veya körlemenin bir yöntemi yok. Yani bir makale gibi kör bir hakemlikten geçirme süreci de mümkün değil. Dolayısıyla ilişkilerimizin son derece açık olduğu bir yöntemle biz doçentliğe başvurmuş oluyoruz. Dolayısıyla biz insanları sosyal ilişkilerinden bağımsız da değerlendirebilecek kapasitede yetki değiliz. Nasıl diyeyim, o kadar aşkın insanlar değiliz. Yani toplum olarak hiçbirimizde bu aşkınlık yok. Ben de bana gelse dosya bunun hocası kimmiş, kimlerle çalışmış mutlaka bir göz atma ihtiyacı hissedirim. Bu aslında bizim için bir şey, bir done, yani bir aidiyet donesi. Bu nereden geliyor, kimlerden ne öğrenmiş olabilir, nasıl bir yerde yetişmiş, neleri biliyordur, neleri bilmiyordur noktasında aslında bir done diyebilirim. Yani oradaki dosyanızdaki sosyal ilişkiler ağı, sosyal networkümüz bir gösterge olabilir. Bu tek başına aslında olumsuz da değil. Yani biz sonuçta mağarada bir başımıza var olmuyoruz. Akademiye geldikten sonra da sosyal ilişkilerimiz sayesinde eğitiliyoruz, öğretiyoruz, belli bir yöne doğru gidiyoruz. Dolayısıyla o ilişkiyi merak etmek bence jürilerin aslında hakkı ve gözlem yapabilmek için de buna ihtiyaçları var. Ama sıkıntı o gözlemleri olumlu veya olumsuz kanaat vermeden ön yargı olarak kullanmalarında. Bunu kullanmaları tek başına bir argüman olarak yanlış değil. Kullanma yöntemlerinin yanlış olduğunu düşünüyorum. Yoksa danışmanı bilmek, kurumunu bilmek, işte eğitim geçmişine bakmak... Bunlar kendi içerisinde anlamlı birer bütün. Kişiyi tanımak için de iyi birer referans olabilir. Ama nereden gelmiş? Xxx Üniversitesinden Xxx' de doktora yapmış Xxx' de yüksek lisans yapmış. Lisansı şurası ama hadi lisansı geç, oradayken zaten akademik varlık değildi henüz... Dolayısıyla bunun kullanım şeklinde bir hata olduğunu düşünüyorum. Olumlu yönde ya da olumsuz yönde etkilemesi de bir önceki soruda cevaplandığı gibi daha çok şeye benziyor. Yani

benim mahallemden mi karşı mahallemden mi sorusuyla ne-redeyse başa baş cevaplanabilecek bir şey. Yani mahallenin tespit edilmesinde en yardımcı faktör sosyal ağları analiz etmek. Ben de o sosyal ağlara bakarak diyorum ki bu şu mahal-leye ait. Ben de bu mahalledenim, o zaman en azından dosya-sında kırabileceğim neler var onlara bakayım. Yani o dosyayı okurken hangi gözlüğü takacağımı adayın sosyal varlığıyla sosyal ağ analizi ile karar veriyorum belki. Yapıcı bir gözlük mü takacağım, yıkıcı bir gözlük mü takacağım? Çünkü yapıcı gözlük taktığımız zaman bir insanın emeğini çok kolay, ala-şağı edemezsiniz. Ya da ona bir ithamda bulunurken; etik ol-sun, asgari olsun ya da başarısızlık ithamı olsun, bu ithamları yaparken yapıcı bir gözlükle bunları, bu sonuçları vermek çok kolay değil. Yıkıcı gözlük taktığımız zaman da ben iddi-alı bir şey söyleyeyim burada. Hiçbir doçent dosyası yoktur ki, yıkıcı bir gözlük taktığımız zaman onda bir kusur bulup onu herhangi bir şeyle itham etmeyelim. Yani mutlaka etik olur, asgari olur veya bir başarısızlık unsuru olur. Mutlaka yıkıcı gözlük taktığımız zaman böyle bir sonuca ulaşabiliriz. En yüksek puanlı, en çeşitli yayınları yapmış dosya bile olsa burada taktığımız gözlük bence çok belirleyici. O yüzden bu gözlüğü takımımızdaki nedenin sosyal ilişkiler analizi oldu-ğunu düşünüyorum.

***Görüşmeci:** Siz hem etik aldınız hem başarısız oldunuz (bazı jüri'lere göre), hem de asgari aldınız. Etikten başlarsak, buna ikna oldunuz mu?*

Elif Kaya: Hiçbir şekilde ikna olmadım. Şanslarını dene-diklerini düşündüm. Yani o mahallenin analizini yaptıklarını ve yıkıcı bir gözlük takarak aradıklarını düşündüm. Çok da aramışlar. Daha işin başında doktora tezinden çıkan yayın-la alakalı, doktora tezinden çıkan yayını doktora tezime çok benzetmişler. Olay bundan ibaret. Yani dosyaya yazdıkları bilgi bu. Dilimleme yaptığım yönündeki, pardon şöyle söy-

leyeyim: Doktora tezinden çıkan kitapla doktora tezinden çıkarttığım savunma için sunduğum ve puana sayılmayan makalemi birbirine çok benzetmişler. Bu yüzden dilimleme, salamlama iddiasında bulunmuşlar. Olayım buydu benim etikle alakalı. O yüzden dosyayı çok karıştırma ihtiyacı duymamışlar. Yani daha dosyanın başında hükmü giydirmişler. İki jürinin de yazdığı aynı şeydi. Aynı yayımla alakalıydı ve buradaki en kritik şey de şuydu ki, bir tanesi puana sayılmayan bir yayındı. Yani zaten puan varlığı olmayan. Çünkü bir kitaptan zaten ben oradaki maksimum baremi tamamlamıştım. Diğer yayınının herhangi bir puan hükmü olmadığı halde oradan beni etikle itham etmişlerdi. Kesinlikle ve kesinlikle sonuna kadar eminim ki çok kasıtlı, kasıtlı bir kötülüktü yani o. Etik falan değildi.

Görüşmeci: *Acaba benim burada bir hatam var mı diye düşünüldünüz mü? Kesinlikle bir kötülük olduğunu mu düşünüyorsunuz?*

Elif Kaya: Kesinlikle. Çünkü yaptığım şeyle alakalı şunu söyleyeyim. Tabi şüpheye düştüm. Yani ilk önce böyle resmi bir yerden yazı geliyor. Etik şeyiniz var falan diyor. Çok fazla etik de duyduğumuz için son yıllarda, acaba dedim yani hani bilmeden bir hata yapmış olabilir miyim? Hemen bununla alakalı şöyle bir saha araştırması yaptığımda, hem etrafımdaki pek çok kişinin zaten aynı şeyi yaptığını, bugün işte profesör, doçent veya doktor öğretim üyesi olan herkesin aşağı yukarı benzer yöntemleri yaptığını... Hepsini geçtim, bana bunu yazan jürinin bir tanesinin doktora tezinden sayısız yayın çıkarttığını ve yayınlarda hiçbir şekilde tezden çıkarıldığına dair bir ibare bulunmadığını -benim her iki yanında da tezden çıkardığına dair ibare bulunuyordu- hiçbir ibare bulunmaksızın defalarca aynı yayını kullandığını gördüm. Asıl etik buydu, ama bana etiketi aslında bulunan kişi bir söz vardır: Şecaat arz ederken merdi kıpti sirkatin söyler. Yani ben hiçbir zaman hocanın yayınlarını böyle bir tarama

ihtiyacı hissetmemiştim ama şey yaptım. Başka üniversitelerin kütüphanesinden doktora tezinden çıkardığı makaleyi yayın yoluyla istedim, Kütüphanemiz aracılığıyla getirtirdim. Kelime kelime taradım ve bir kelimesini bile sonradan yazmadan defalarca farklı farklı yerlerde kullanmış. O yüzden de madem bu bir etikti, bu hoca hâlâ profesör, bu hoca nasıl hala jüri olabiliyor? Bu etik ise hocanın da olması lazım. Bu etik değilse bana neden etik verdiler? Yani ben padişah olsam tahta otururum. Ben padişah değilsem git kendi tahtına otur hesabı. O yüzden hiçbir şekilde ben etik olduğumu kabul etmiyorum. Ama hocanın etik (problem), yani bunu söyleyebilirim. Asgari veren de haklı değildi. Çünkü asgari veren de şöyle bir asgari iddiasında bulunmuş. Yine puana sayılmayan yayınlamı, yanlış yerde puanladığımı iddia ederek asgari vermiş bana. Zaten puanlanmadı o yani. Dediğim gibi ben oradan puanı kitapla almışım. Makalem sadece orada benim sistemde gözükyor. Ben de onu dosyayı şöyle koydum: Kendi hatamı şurada bulabilirim. O yayını, o dosyayı hiç koymasaydım olabilirdi. Ama bu sefer de şöyle bir sıkıntıya düşebilir diye düşündüm. Normalde bütün yayınları sunmam gerekiyor, birincisi bu. Bundan dolayı sıkıntıya düşerim diye düşündüm. İkinci gerekçem de şuydu. Bu yayın olmadan bu kişi bu tezi nasıl savundu? Çünkü doktora teziyle doktora çıkardığım yayın arasında yıl farkı var. Öncesinde bir yayın çıkarmadan nasıl savundu diye bir soru alırsam ola ki diye, nasıl olsa puanı sayılmıyor, dosyama koyayım diye koymuştum. O da yanlış puanlandığını iddia ederek böyle bir şey vermiş, puana sayılmayan. Ben hocayla alakalı aslında bir kasıt beklemiyorum. Yani kasıt beklediğim bir isim değil. Bilmiyorum ben tanımadığım için de olabilir. Çok fazla tanımadığım için olabilir. Bir kasıttan ziyade hocanın zihnindeki doğruyla kâğıt üzerindeki doğrunun uyuşmasına bağlı diye düşünüyorum. Bir asgari değil. Hatta bence verecekti ise eğer

bunun bir hata olduğunu, burada etik vermesi daha makul olabilirdi. Ama bu etik veya asgari bir hata değildi. Yani bu bir yanlış beyan olabilirdi. Veya puanı zaten sayılmıyor, puana da sayılmıyordu. Dolayısıyla hiçbir haklı bir gerekçesi yoktu hocanın. Nitekim komisyon benim itirazım değerlendirip asgari olmadığına kanaat getirilerek jüriye iade edilmiştir dedi. Jürideki hoca görüşünde devam edince, yani “hayır bu asgaridir” iddiasını devam ettirince jüri değişimine gidildi.

***Görüşmeci:** Peki başarısız verenler haklılar mıydı? Gerekçelerine nasıl açıklamışlar?*

Elif Kaya: Başarısız raporunu hocam göz gezdirdim diyebilirim. Çünkü çok böyle gereksiz detaylara değindiğini düşünüyorum. Çok da iyi hatırlamıyorum. Yani çok böyle satır satır okumadım. Çünkü zihnimde şöyle yaptım. En başından beri olumsuz vereceğine çok kendimi şartladığım bir isimdi zaten kendisi. Kesinlikle olumsuz vereceğine emindim. Çünkü daha önce verdiği raporları da biliyorum yani. Olumlu anlamda bir şey söylemeyip insanların özetlerinin kelime sayısına takılabilen bir kapasite sergilediği için verdiği olumsuz raporu da zihnimde kötü bir yere çekmemek adına çok detaylı okumadım doğrusunu söylemek gerekirse. Ama işte yeterli yayını yoktur, işte yeterli seviyede şu yoktur, işte SSCI yoktur demişti. Evet, o benim de eleştirdiğim şeylerden bir tanesiydi. Ama ben de şunu söylüyorum. Bugün camiamızda kendi alanımızda belli konular dışında neredeyse hiçbir konuda bugünkü profesör doçent hocalarımızın hiçbirisinin SSCI yayını neredeyse yok. Yani çok ciddi bir kısımda. Yeni yeni popülerite veya yaygınlık kazanmaya başladı. İlk sorulardan birinde söylemiştim. Hocalar zihinlerinde birtakım şeyler, kriterler belirliyorlar demiştim. Ama aynı zamanda danışmanın arası çok iyi olmadığı için de benden de çok hoşlanmamış olabilir diye düşünüyorum. Ama haklılık payı var mıydı? Raporunun -dediğim gibi ben kendi olsam- eleştirdiği

noktalardan bir tanesi olduğu için bu her ne kadar kriterlerde yer almıyorsa bile ben de kendimi eleştirip yetersiz bulduğum şey olduğu için nispeten haklı diyebilirim yani. Başarılı da verebilirdi. Yani kesin bir niyet okuması yapmak istemiyorum. Çünkü onun olumsuz verdiği kişiler yine benim aynı danışmanlık grubundaki arkadaşlarım olduğu için normalde kimlere olumlu veriyor ve nasıl dosyaları olumlu veriyor bilmiyorum. O yüzden kesin bir şey söyleyemeyeceğim ama çok hani yıkıcı gözlük taktığı raporundan anlaşılıyor. Yani böyle arandığı, yani özete takılmak gibi ya da yöntemlere takılmak gibi ya da işte burada korelasyon analizi yapılmış ama şu da yapılabilirdi falan gibi böyle artık yani hakemlerden geçmiş yayınlara dönük eleştiriler yaptığı için ben çok yapıcı bir tarz takındığını düşünmüyorum. Ya kendi bakış açısına göre sanki böyle dosyaların ciddi bir kısmına olumsuz veren birisiymiş gibi bir imaj yarattı bende. Ama dediğim gibi onun hangi dosyaları olumsuz verdiğini bilmediğim için kıyaslamayı çok yapamayacağım yani.

Başarısız veren diğer hoca ile ilgili olarak o zaman böyle bir dosyasına raporuna hızlıca bir göz atmıştım. Şöyle oldu. Ben aslında raporlara uzun bir süre bakmadım çünkü o kadar zor bir yoldan geçip gelmişiz ki bu noktaya, olumsuz hiçbir şey görmeye tahammülüm kalmadı. Bir de şöyle bir şey oldu. Ben mesela hâlâ e-Devlet şifremi girerken travma yaşıyorum. Hani e devletle bir yere giriş yaparken her defasında doçentlik sistemine gidiyormuşum gibi kaygılarım tetikleniyor. Uzun bir süre de hiçbir yere giriş yapamadım, yani girmek istemedim. Sen bak falan dedim eşime. O yüzden hani sisteme girmek de istemedim. Uzunca süre hep şey bekliyordum yani bana tekrar böyle bir yazı gelecek, ya kusura bakmayın biz olumlu demişiz ama aslında bir hata olmuş falan gibi bir şey göreceğim diye kaygıyla düşündüm. Yani uzun bir süre kabullenmekte zorlandım. O yüzden de çok böyle raporları

açıkçası satır satır okuyup kendime ders çıkarmak gibi bir görev de edinmedim doğrusunu söylemek gerekirse. Çünkü ben eksiklerimin farkındaydım. O yüzden diğer dosyada da diğer hocanın da çok görüşlerini bilmiyorum. Daha önce jürilerdeki tavrını çok bilmiyorum. Ama yine böyle işte tek yazarlı yayınlar, SSCI makale, böyle şeyler vardı. Yani o çok böyle yıkıcı bir gözlük takmamış olabilir, onun kriterlerini karşılamamışım gibi geliyor bana. O yüzden onunkini sineye çektim.

Bu hocalardan ikisi ile karşılaştım, hatta karşılaşmak için bir kongreye gittim. Özellikle normalde çok hani programa uyan bir kongre değildi. Ama sırf doçent olarak o kongreye katılmak için yani boynuma sırf o şeyi takabilmek için kongreye gittim. Kongre gününde hocalardan bir tanesi benim lisanstan hocam olmasına rağmen asla benimle göz teması kurmadı. Birkaç defa böyle karşı karşıya kaldığımız anlarda dahi. Kör değilse -herhalde şişman mı gördüyse- ve kime ret verdi, kime etik verdiyse az çok beni hatırlar diye düşünüyorum. Yani o kadar unutabileceğini düşünmüyorum. Yani ben birine o kadar etik versem en azından bu kimdi ya falan diye bir daha öyle bakarım. Yani tanıdık geldi falan derim. Dolayısıyla ben unutarak değil de kasten benimle göz teması kurmadığını düşünüyorum. Suçlu gibiydi. Diğer hocanın da beni çok tanıdığını düşünmüyorum ama yine aynı şekilde, hani dosyadan dolayı ve işte bizim üniversitemizde birkaç defa geldiğinden dolayı mutlaka göz aşinalığı vardır. Hatta bence tanıyordur da. Hatta burada dışsal bir etken daha olduğunu düşünüyorum ama onunla alakalı herhangi bir delil olmadığı için ona çok girmek istemiyorum. O hocayı da kendimce protesto etmek için şöyle bir şey yaptım. Büyük kongre oturumların bir tanesinde hocanın söyleşi vardı, salon ağzına kadar doluydu. Ben de sunuma çalışıyordum. Hocadan önce başka birinin programı vardı, onu dinledik. Hocaya

mikrofon uzatıldıktan sonra ben her şeyi toplayıp kalktım. Arkadaşlarıma dedim ki bu hocanınki bittiği zaman bana haber verin. Paldır küldür bilerek böyle biraz hareketli bir şekilde salondan çıktım. Hocanınki bitince tekrar gelip yerime oturdum. Şimdi göz ucuyla falan eğer bakıp beni gördüyse sevinecektim yani. Yani bilmiyorum görüp görmediğini ama kendim protesto yaptım yani...

Burada olması gereken bir şey olduğunu düşünüyorum, Tabii bunu yaptığımız zaman muhtemelen şu an ki doçent adaylarını değerlendirecek hoca sayısı çok çok kısıtlanacaktır. Ama benim birini değerlendirebilmek için ondan daha yetkin olmam gerekir. Yetkinin tek göstergesi ünvan olursa geriye dönük olarak yeterli olmuyor işte. Geçen bir arkadaş dedi: "Yeni kriterlere baktığım zaman 85 puanım var". Doçent oldu. İki sene olacak neredeyse diyor. Yani biz belli bir aşamaya gelsek bile geriye dönük olarak doçent olamamış da olabiliyoruz. Yani profesör bile olamıyor olabiliriz geldiğimiz aşamada. Dolayısıyla eğer ben bugünkü kriterlerle bir doçent adayını değerlendireceksem en az o kriterleri taşıyor olmam lazım diye düşünüyorum. Bu yokken hatta hocalardan bir tanesinden şunu duydum. SSCI yok diye bir adaya ret veriyor. Kendisinin bir tane paralı dergide yayınlanmış, Hindistan'da yayınlanmış bir tane SSCI makalesi var. Yani bu bana bilmiyorum... Bu kelimeyi kullanmak ne kadar doğru ama çok ahlaki de gelmiyor. Hani ahlaksızlık diyecektim ama demedim. Çok ahlaki gelmiyor bana. Yani yapılabirliği veya işte olabilirliğini, kendinizi, alanımızın şartlarını göz önünde bulundurmamak gerekiyor. Bunları görmeden, duymadan, bilmeden, sanki o fildişi kuleye böyle havadan bırakılmış gibi bir tavır takınmaları hocaların bana çok garip geliyor. Yani anlamlandıramıyorum.

Xxx egoluluğuna istinaden şöyle bir şey söyleyeyim. Belki bilmiyorum, ilginç bir bakış açısı olur ama ben biraz-

cık şeyh uçmaz mürit uçurur diyorum. Yani burada böyle bir şey de var. Xxx kendisi yani içinden gelmesem belki ben de uçuran müritleri de olabilirdim ama Xxx'nin nasıl olduğunu lisans öğrenimi görüp anladıktan sonra aradaki farkın dağlar kadar olduğunu kendi lisans programımızla beraber mukayese edince anlamış olabilirim belki. Orada uçacak bir alan yok aslında. Yani o hocaların uçtuğu falan da yok. Onların tek farkları bu işin başlangıç noktasında yer almaları. Xxx'nin kriterleri doğrultusunda işte birçoğunun yurt dışı deneyiminin falan olması. Belki hani bunun bir mutlaka hocalara kattığı bir katma değer vardır. Yani hani yanlış hatırlamıyorsam bir yıl yurt dışında kalma zorunluluğu var, orada doktor öğretim üyesi olabilmek için.

Nefret boyutunda bir şey olduğunu düşünmüyorum ama, ya bu merkez kibri mutlaka var. Dallar ağırlaştıkça aslında yere yaklaşır ama bu sanki insan neslinde çok fazla yaygın bir şey değil, o mütevazı noktayı yakalayabilmek için herhalde böyle tasavvuf ehli falan olmak lazım. Çünkü ben onun haricinde çok böyle büyüdükçe ünvanları arttıkça daha alçakgönüllü hale gelen insan sayısının çok az olduğunu düşünüyorum. Hele ki bir de merkezle beraber birleşince merkez ve ünvan. İmkânlar ve ünvan ya da o müritlerin uçurduğu yer olmakla beraber gelen şeyle beraber işte. Siyaset içerisinde bizim en mütevazı bildiğimiz siyasetçiler bile belli bir iktidarın tadını aldıktan sonra nasıl daha yukarıdan bakıyorlar halka: Canım bu halk da hiçbir şeyden tatmin olmuyor, bu halk da hep ağlıyor, zırlıyor falan diyorlar ya, biraz ona benziyor sanki. Yukarıya doğru çıkış olduktan sonra o kanatlar yere değmeden o yükselme aşamalarında belki bilmiyorum yani. O yukarı doğru çıkışla beraber kibir mutlaka taşıyorlar. Kendi alanlarındaki o varlıkları, görünürlükleri ve bilinirlikleri onların şan ve şöhretleri diyeyim özetle, o akademik şanları ve şöhretleri onları biraz daha şey bir noktaya taşıyor: Yani aşı-

ğya karşı tepeden bakan işte onları yetersiz gören... Canım bunlar da işte oradaki şeyi yazıyorlar, doçent oluyorlar güzüyle bakmaya sebebiyet veren bir şey. Ama yine hep şunu ifade etme ihtiyacı hissediyorum. Tüm hocalarımızı değil, ciddi bir kısmını kastediyoruz. Yani hepsini de itham altında bırakmak istemiyorum. Çünkü hâlâ irtibat halinde olmasam bile çok değerli bulduğum hocalarımız var aralarında.

Görüşmecî: *Bu doçentlik süreci ile alana, profesörlere, bilim alanına, sağlık yönetimi alanına, üniversiteye, akademiye karşı algılarımızda yıllar öncekine göre bir değişiklik meydana geldi mi?*

Elif Kaya: Evet. Ben biraz yani böyle katma değer yaratabilme, işte insanlara faydalı olabilmeyi, bir şey öğrendiysem, hemen paylaşabilme ya da işte yapılıns edilsin okunsun gidilsin görülsün noktasında çok daha istek ve arzu dolu bir insandım ama bu yaptıklarımın -şöyle bir karşılık, yani bunu bir karşılık için yapmamıştım belki ama- şöyle bir karşılığı olmasını isterdim. Hani biz hayata gayret güzüyle bakıyoruz ya, gayret etmek diyoruz. Hani bir süreçten sorumluyuz sonuçtan sorumlu değiliz diyoruz. Ben de bu süreci kendimize gayretle hep götürmeye çalışmıştım. Belki çok müthiş bir bilim insanı değilim, çok harika çalışmalar yapmadım, çok iyi dergilerde mükemmel yayınlarım yok ya da atıf rekortmeni falan da değilim ama bunun dışında idealist tarafımın güçlü olduğunu düşünüyordum. Benim o idealist tarafım maalesef ciddi anlamda törpüledi. Çünkü idealizmin benden götürdüğünü... İdealizme verdiğim zaman, eforun, gayretin, şevkin akademik anlamda bana bir kazanç getirmekten ziyade neredeyse çok üzücü bir ifade olacak ama zaman kaybına dönüştüğünü gördüm. Yani benim idealistlikle yaptığım, çok içten gelen motivasyonla yaptığım şeylerin aslında akademik ama bir karşılığı olmadığını gördüm. Çünkü her şey puanlarla ifade edilebiliyordu. İdealist hiçbir şeyde puansal bir karşılık yoktu. Ben de kendimi puanlarla ifade edemeyince

sanki daha az kıymetli, daha az verimli veya daha az başarılı gibi imaj çıkıyor ortaya. O yüzden benim bu idealist yanımı maalesef birazcık kırdı diyebilirim ve şöyle bir yanlıgı içerisindeymişim, onu da fark ettim ünvanla alakalı: Ünvanın çok önemli olmadığı, işte ünvanların vakti gelirse olur, olmazsa olmaz bir şeyden ziyade bence vakitlice alınıp güçlü bir şekilde sesimizi duyurmak için bir araç olduğunu, meşrulaşma sürecimizde de meşru bir yol olarak güçlü bir araç olduğunu düşünüyorum. Yani hani ilk başta o şeyi anlatırken demiştim ya meşrulaştırmanın yolları var. Onun meşru ve güçlü yollarından bir tanesi de ünvanları almaktır. Yoksa işte doktora yapmışsın, şurada bir çalışma yapmışsın ya da kendini şöyle ifade etmişsin, bunların çok fazla karşılığı yokmuş. Sayısal ve görünürlükten ibaretmiş akademi. O yüzden akademiye karşı içimde böyle bir şey var, ister istemez. Yani böyle bir oyun alanı gibi görmeye başladım ben burayı. Bir simülasyon, bir oyun alanı. Biz burada puan topluyoruz. Böyle mantarlara tutuyoruz, puan topluyoruz. İşte en son prensesi kurtarırsak ünvan alıyoruz falan gibi. Böyle bir Mario oyununa dönüşmüş durumda benim zihnimde doçentlik. Belki aşır gittikten sonra geri dönüp bunları söylemek kolay, ama öncesinde çok anlam yüklediğim için çok şey kaybettiğimi düşünmüyorum doğrusu. Zaten çok kıymetli bir yerde değildi. Geldiğim noktada da hâlâ ben böyle kendimi tanıtırken ünvanımı söylerken çok çekinik kalıyorum yani. Söylesem mi gerek var mı şimdi falan diye düşünüyorum. Ama geçer akçenin de ünvan olduğunu görmüş oldum. Geçenlerde hatta dekan sekreterliğinde benzer bir şey yaşadım. Defaatle işte uğruyorum, dekan hocayla görüşmek istediğimi ifade ediyorum. Bir türlü geri dönüş alamıyorum. İşte sekretere kendimi tanıtıyorum. Yani hani herhalde dışından bakınca hoca olduğumu tahmin eder. Çok da “şuyum buyum” a falan da girmiyorum. Ama çok böyle bayağı bir iletişim kurulduğunu

fark ettim benimle. Hatta işte ya bankayla konuşuyorum falan filan diyerek böyle kapıdan kovulma şeyine geldi en son olay. Ondan sonra bir dahaki gidişimde not bıraktırdım işte hoca geldiği zaman siz beni arayın diye. Not yazarken ünvanla yazayım dedi. Ben doçent yazabilirsiniz dedim. A hocam siz doçent miydiniz, niye söylemiyorsunuz en başından, hep hocalarımız söylerler hatta yüzümüze yüzümüze vururlar, siz niye söylemiyorsunuz filan dedi. Yani ben bunun böyle kullanılması veya çok vurgulanmasını, bilmiyorum hâlâ anlamlı bulmuyorum. Ama insanların anladığı dilin içerisinde ünvanların bir yeri varmış yani onu bir kez daha müşahede etmiş oldum kendimce.

...

Profesörlük ünvanının nitelik kaybına uğraması aslında doçentlikten önce gerçekleşti diyebilirim. Yani üniversite yıllarında veya daha eskisinde hiç böyle akademik bir tanışıklığımız olmazken daha anlamlıydı bunlar benim için. Daha fazla kayda değer ve önemli insanları ifade ediyordu. Ama biraz böyle yakından tanımaya başladıkça aslında insanların üzerine giydikleri şık bir ceket ya da topuklu bir ayakkabı gibi mesela görünen bir şey olduğunu anlamaya başladım. O ayakkabıyı çıkardığı zaman aslında boyu küçücük kalan insanlar veya ceket çıkartılıp pespaye görünüşlü herhangi birine dönüşebilir insanlar olduğunu gördüm. Yani isminin önüne onu yazması değer katmayacak değeri kalmayacak çok fazla insan var akademik sahada. O yüzden bu doçentlik sürecinde olmadı benim için. Çok daha öncesinde ben bu ayrıma vardığımı düşünüyorum. Ama doçentlik kısmı da benim için ne getirdi? Yani adalet gibi herkesin şikâyetçi olduğu, Türkiye’de adalet yok, Türkiye’de adalet kurumları çökmüş, hukuk bitmiş falan diye böyle şikâyet eden işte gazetelere, dergilere, köşelere yazılar yazan, sosyal medyada paylaşımlar yapan hocaların da adaleti tesis etmek için bir

imkân onlara sunulduğunda bu adaleti test teslim etmek yerine adaletsizlik yapmaya nasıl tevessül edebildiklerini görmüş oldum. O anlamda yani zaten dediğim gibi beklediğim bir şey olduğu için bir kısım insandan, çok beni şaşırtan veya hiç beklemediğim bir şeyle karşılaştıran bir süreç olmadı. Sadece şey bana çok çocuksu geldi. Yani iki tane jürinin kafa kafaya verip aynı dosyanın üzerinden böyle imza değiştirip gönderecek kadar bu işi kendi aralarında muhabbet haline getirebilmeleri bana çok çocuksu ve bayağı gelmişti yani.

Görüşmecisi: Bu doçentlik sürecinde arkadan gelenler ya da akademi için neler önerirsiniz?

Elif Kaya: Yani tek başına iyileştirmek bence mümkün değil. Çok böyle karamsar bir başlangıç olabilir ama yani ben toplumsal bir iyileşme olmadan hiçbir şeyin iyileşemeyeceğini düşünüyorum. Toplumsal bir iyileşmeyi nasıl sağlarız? Onunla ilgili tek bir önerim yok doğrusu. Yani biz hep beraber iyiliği, adaleti ya da işte güzelliği ya da başarıyı, bilimi, bunları hep beraber sevip benimsemedikçe sadece bir kriterle bırakanlarla, işte yeni sistemlerle, bunlarla iyi bir sistem kurmamız mümkün değil. Yani en mükemmel şeyi de getirsek en mükemmel sistemi de kurgulasak içinde insan olduktan sonra, insanın içinde kötülük olduktan sonra her türlü kötü kalmaya devam edecek bence bunlar. O yüzden çok böyle elle tutulabilir ve bu sistemi çok daha iyi bir yere taşıyabileceğim bir önerim yok. Sadece bu sistemlerin sık değiştirilmesinin bir güvensizlik ortamı doğurduğuna, insanlarda motivasyon kaybı yarattığına şahit oluyorum. İşte alelacele yayınlar yaparak kriterler değişmeden diye bir başvuru tarzı türedi. İnsanlar normalde hazır olduğunda başvuru yapar ama kriterler değişmeden diye bir başvuru tarzına ister istemez meyil etmek durumunda kalıyor adaylar kendi istikballerini düşünerek. Dolayısıyla bu sık değişikliğin önüne geçilmesi gerekiyor ama maalesef hani biz böyle gelişmekte

olan ülkeyiz demek artık istemiyorum ama hâlâ gelişmekte olan ülke olduğumuz için bu deneme yanılma yollarıyla beraber belki en iyi sistemi bulma yolunda birazcık daha ilerleme kaydedeceğiz. O yüzden bir süre daha büyük ihtimalle bu kriter değişikliklerine maruz kalırız diye düşünüyorum. Diğer bir unsur, aslında sözlü mülakatın ben önemli olduğunu düşünüyorum. Yani bir insanın kendini ifade etme gücü, seçtiği kelimeler, bir şeyi anlatırken nasıl bir metafor seçiyor? Bunlar bile tek başına aslında o insanın yetkinliği hakkında fikir verebilir. Sadece yazmaktan ibaret değil. Yazmak benim için çok daha kolay bir şey. Tabii ki ben konuşmayı çok seven ya da çok iyi başarabilen birisi değilim. Belki yazma falan benim için daha konforlu bir alan. Ama işimizin bir kısmı da konuşmak olduğu için, yani anlatmak ve öğretmek olduğu için anlatmayı, öğretmeyi gösterebilmek anlamında bir soru cevap mülakatından öte, yani şu nedir bu nedir gibi kavramsal bir mülakattan öte derinlikli bir mülakat sisteminin kurulması ve belki de bunun birkaç aşamalı olması, yani bir ders gözleminin mesela bunun içine adapte edilmesi güzel olabilir. Gelip benim kritik bir kaç tane dersimi, hocalar seyredebilir, mesela jüri üyeleri. Her şeye geliyorlar bence buna da gelebilirler. Tez savunmaya gelinebiliyorsa veya işte uzaktan bağlanabilirler veya benim derslerim kaydolur, o kaydı izleyebilirler. Yani bu kişi nasıl ders işliyor, bu kişi neler anlatıyor, nasıl bir sistematığı var. Bunu gözlemlemek bence o kişinin yetkinliği hakkında fikir verebilir. Benim sınav sorularımı inceleyebilirler. Akredite olmakla da biraz benzer bir şey söylüyorum belki aslında. Çünkü bu da bir akreditasyon, o da bireysel bir akreditasyon, beni akredite ediyor. Doçentsin diyor beni akredite ediyor, profesörsün diyor. Burada bireysel akreditasyon gibi böyle sadece puana dayanmayan, sadece sayısal niteliklere dayanmayan bir sistem bence daha insani, daha verimli sonuçlar doğurabilir. Yoksa ver yayına,

yazdır... Neler görüyorum? Yani parasını veriyorsun, veri topluyorlar, parasını veriyorsun, analizi yapıyorlar, parasını veriyorsun, makaleyi düzenliyorlar. Para veriyorsun dergi yayınlıyor ve ne oldu? SSCI yayının var dört tane. E nasıl yaptın? İşte yaptık bir şekilde... Bir fakülteden duydum, hoca iki yılda doçent olmuş ve bütün yayınlarını paralı yaptırmış. Yani şimdi bu gerçekten doçent midir? 100 puan değil de 500 puanla da doçent olsa bu gerçekten doçent midir mesela? Ya da bunu puan yöntemi ile çözmek bana hiçbir zaman gerçekten bir sonuç verecek gibi gelmiyor. Bu yüzden bence insani yollar katılması lazım arasına. Asgari ücret kavramını tartışırken diyoruz ya insani ücret getirilmeli bunun yerine diye. Ben de burada insani bir analiz yöntemi geliştirilmeli diyorum doçentler yetkin mi diye. Soru cevaptan da öte bunun yeterliklerini anlamak anlamında biraz daha gözleme dayalı, belki sürece dayalı sadece dosyayı gönderdim, beş kişinin ya da yedi kişinin sadece kalemine bakacak bir sistemden daha öte bir izleneye dayanan. Bence şu olması lazım, yani her ne kadar burada ikili ilişkiler baskın olsa bile her hocayı en iyi bölümündeki hocalar aslında değerlendirir. Bölümündeki öğrenciler en iyi değerlendirir. Onların değerlendirmeleri de bu süreci katılmalıdır. Yani ben bunu böyle şey için söylemiyorum ama benim iki öğrencim şey demişti bana, hocam siz aslında bizim gözümüzde çoktan doçent olmuşsunuz. Yani o şeyler, kâğıtlar gelmiş gelmemiş hiç canınızı sıkmayın falan demişlerdi. O bana çok daha iyi hissettirmişti mesela hocaların raporlarından, şunlardan bunlardan. Çünkü onlar bir şeyi anlıyorlar, sizden bir şey alıyorlar ya da bir öğrenci doktora savunmasını yaparken benim lisans birinci sınıftayken söylediğim şey; hocam sizin şu kelimeniz şu cümleniz benim için bir ufuk açmıştı veya ben bu konudan tez konusu çıkarmıştım dediği zaman, ben işte insanlara bir fark katabildiğinizi, A noktasından B noktasına taşıyabildiğimizi gördüğümüz

zaman gerçekten geliştirici öğretici niteliklerin arttığını düşünüyorum. Bu yüzden de süreci ve gözleme dayalı bambaşka bir model geliştirilmeli diye düşünüyorum. Sayısal iyileştirme ya da işte kitap puanı 50 puan çıksın makaleler 3 puan düşsün gibi bir şey değil de, bambaşka, yeni baştan kurulan bir sistemin çok daha doğru olacağını düşünüyorum.

Kriterlerdeki kitapların çok aşağı çekilmesinin öyle bir dengesizlikten başka bir dengesizliğe savrulmuş olduğunu düşünüyorum. Yani ben ders olarak görmem kitapları. Bilimsel gelişmede hatta teorik birtakım şeylerin derli toplu olması anlamında kitapları çok önemsiyorum. Ama kitapların puanının bu kadar bir anda daraltılması, yani uçsuz bucaksız puan deryası iken bir anda 5 puana çekilmesi, hele ki uluslararası yayınevi olsa bile böyle karşılanması çok büyük bir dengesizlik doğurdu. Burada orta yolun bulunması gerekiyor diye düşünüyorum.

...

Sadece verisini topladığım SSCI bir dergide olmak gerçekten dergide olmak mı? SSCI makale sahibi olmak mıdır mesela? Ya o derginin başından sonuna sürecini yürütmek konusunda ne kadar yetkinim veya değilim bu sorunun cevabı ortaya çıkmadıktan sonra ben oradaki puanı almışım, dosyayı koymuşum bence bu gerçek bir yetkinlik göstergesi değil. Yani burada bütüncül doçentlik sistemi diye bir sistem olarak belki bunu önerebiliriz. Yani ben mesela sınav kâğıtlarını alıyorum, inanın yazı puntosunu işte boyutlarına, büyüklüğüne tek tek bakıyorum. Diyorum ki; öğrenci bunu şuradan okuyabilir mi? Ve şöyle baktığım zaman bunu anlayabilir mi? İşte en önemli yer neresi, altını çizeyim bunun yanlarını falan. Daha önceden doçent olan şuan bizim bölümde olmayan hocalarımız sınav kâğıtlarında on beş tane kelime eşleştirme soruyorlardı. Bunu da sınav kâğıdı diye veriyorlardı. Mesela

bunlar doçent olurken bunlar neden göz önüne getirilmiyor? Yani eğitim öğretimin bunlar bir parçası değil mi diye düşünüyorum. Bir bütün olması lazım. Yani benim yaptığım her şeyin emek olarak, nitelik olarak karşılığının olması lazım. Puan karşılığında asla bahsetmiyorum. Verdiğim emeğin görünür hale gelmesi lazım. Ben mesela bir hakem değerlendirmesi yapacağım. İki günü sadece bir makaleyi geri bildirim yazmakla geçti. İki günümü aldı ama hiçbir yerde bunun varlığı yok mesela. Yani paralı bir dergide yapsanız parasız bir dergiye de yapsanız hiçbir karşılığı yok. Ne bir puanı var, ne bir işte geri bildirim var, ne bir takdir, teşekkürü var. Hiçbir şey almıyorsunuz. Aslında yaptığım hakemliklerin raporlarının bile bence bir karşılığı olması lazım. Yani bu kişi yetkin ki bunu söyleyebiliyor. Buradaki boşluğu fark edebiliyor veya burada bir düşünce geliştirebiliyor diye. Tüm bunların bütüncül olarak yani fonksiyonel doçentlik sistemi diye bir sistem içerisinde.

Görüşmeci: *Hocam sohbetiniz ve ayırdığınız zaman için teşekkür ederim.*

VEFATINDAN SONRA ELİF KAYA HOCA İÇİN YAPILAN FAALİYETLER

“Elif'im, geriye bir yarım kalmışlık kaldı; ama yoldaşlığın hâlâ benimle...” (Nurcan Coşkun Us)

Doç. Dr. Elif Kaya'nın zamansız vefatının ardından hayata geçirilen faaliyetler, derin bir kaybın ardından duyulan ortak hüznün ve ona duyulan içten vefanın somut ifadeleri olarak ortaya çıkmıştır. Bu çalışmalar, Elif Hocamızın yalnızca akademik üretkenliğini değil; insanî yönünü, paylaşımcı duruşunu ve sosyal sorumluluk bilincini yaşatma arzusundan doğmuştur. Düzenlenen her faaliyet, onun adını ve değerlerini geleceğe taşıyan kalıcı izler bırakmayı amaçlamıştır. İlaveten, okurlara bir gün kendileri de hayata veda ettiğinde arkada ne bırakacaklarına dair içsel sorgulama yapmalarına vesile olacaktır.

Bu kapsamda gerçekleştirilen ilk anlamlı etkinliklerden biri, 10. Uluslararası Sağlık Bilimleri ve Yönetimi Kongresi bünyesinde ilk kez düzenlenen “Doç. Dr. Elif Kaya Lisansüstü Tez Yarışması” olmuştur. Elif Hocamızın anısını yaşatmak amacıyla gerçekleştirilen bir diğer anlamlı faaliyet ise, Afrika'da temiz suya erişimi olmayan bir bölgede açtırılan su kuyusu projesidir. Okulumuzun kurucularından olan kıymetli hocamız adına hayata geçirilen bu proje, onun yalnızca akademik alandaki değil, insanlığa dokunan yönünün de bir nişanesi olmuştur. Temiz suya erişim gibi hayati bir ihtiyaca katkı sunan bu çalışma, Elif Kaya'nın adını taşıyan sadaka-i cariyeye niteliğinde kalıcı bir hayır olarak planlanmıştır.

Doç. Dr. Elif Kaya Tez Ödülleri

2025 yılında Sivas Cumhuriyet Üniversitesi ev sahipliğinde düzenlenen 10. Uluslararası Sağlık Bilimleri ve Yönetimi Kongresi'nde "Tez Ödülleri" ile ilgili bir etkinlik yapılması planlanmış ve bu işin koordinatörlüğü de Elif Kaya hocamıza verilmişti. Tez ödülleri için çalışmalara başlayan Elif Hocamızın ömrü bu faaliyetin sonucunu görmeye yetmedi. Kongre danışma kurulu aldığı kararla bundan sonra kongre kapsamında verilecek tez ödülleri adının "Doç. Dr. Elif Kaya Tez Ödülleri" olmasına karar verdi.

Sağlık yönetimi alanında genç araştırmacıları teşvik etmeyi amaçlayan bu yarışma, Elif Hocamızın bilime verdiği önemin ve akademik emeğe duyduğu saygının bir yansıması olarak yaşatılmaya devam edecektir. 2025'teki bu yarışmaya toplam 17 lisansüstü tez başvurusu yapılmıştır. Jüri değerlendirmesi sonucunda, beşi doktora ve beşi yüksek lisans düzeyinde olmak üzere toplam 10 tez, kongre kapsamında sunulmaya değer bulunmuştur.

Tez sunumları iki ayrı oturumda gerçekleştirilmiştir. Değerlendirme süreci; sağlık yönetimi disiplinine katkı, özgünlük, metodolojik yeterlilik ve bilimsel tutarlılık gibi çok boyutlu ölçütler esas alınarak yürütülmüştür. Beş profesörden oluşan jüri kurulu, titiz bir değerlendirme sürecinin ardından dereceye giren çalışmaları belirlemiştir.

10. Uluslararası Sağlık Bilimleri ve Yönetimi Kongresinin kapanış töreninde, dereceye giren araştırmacılara belge ve para ödülü, tez danışmanlarına ise plaket takdim edileceği duyurulmuştur. Bununla birlikte, yalnızca ödül alanlar değil; yarışmaya katılan tüm tez sahipleri organizasyon komitesi tarafından özellikle tebrik edilmiştir. Sunum gerçekleştiren genç araştırmacıların bilimsel donanımı ve heyecanı, alanın geleceğine dair umutları güçlendirmiştir.

Kongre düzenleme kurulu tarafından yapılan açıklama-
da şu ifadelere yer verilmiştir:

*“Elif Hocamızın ismini yaşatmak ve onun genç akademisyen-
lere verdiği değeri sürdürmek bizim için büyük bir onur. Yarışmaya
katılan her çalışma, kendi başına birincilik değerindeydi. Bu yarış-
ma, sağlık yönetimi disiplininde bilimsel üretimin sürdürülebilirli-
ği açısından önemli bir adımdır.”*

Bu anlamlı organizasyon, akademik camiada birlik, da-
yanışma ve vefa duygularının güçlü bir yansıması oldu. Elif
Kaya anısına düzenlenen bu yarışma, yalnızca bir ödül prog-
ramı değil; bilime, emeğe ve insanî değerlere verilen önemin
somut bir göstergesi olarak kayda geçmiştir. Doç. Dr. Elif
Kaya Tez Ödülleri önümüzdeki yıllarda da düzenlenmeye
devam edecektir.

Görsel 13. Doç. Dr. Elif Kaya Tez Ödülleri, Ödül Takdimi

Doç. Dr. Elif Kaya Su Kuyusu

Elif Hocamızın hayrına kalıcı bir eser bırakmak için se-
venleri tarafından bir kampanya başlatılmıştır. Toplanan
yardımlarla, sadaka-i cariyeye olarak su kuyusu açılması hedef-
lenmiştir. Toplanan paralar tutanakla kayıt altına alınmış ve
farklı kuruluşlarla yapılan görüşmeler neticesinde bu iş için
İnsan Hak ve Hürriyetleri ve İnsani Yardım Vakfı (IHH) ile
anlaşmıştır.

Batı Afrika'da Gine Cumhuriyeti'nin Debola şehrine yakın Thiernoaya Köyü'nde, Ocak 2026'da yapımı tamamlanan ve Doç. Dr. Elif Kaya ismini taşıyan bu iki adet su kuyusu, yalnızca bir altyapı çalışması değil; hatırlamanın, unutmamanın ve vefayı eyleme dönüştürmenin sembolüdür. Onun anısı, bilimsel çalışmalarda olduğu kadar, insan hayatına dokunan bu hayırla da yaşamaya devam edecektir.

Konu ile ilgili Prof. Dr. Ramazan Erdem kamuoyu ile şu bilgiyi paylaşmıştır:

“13 Nisan 2025'te vefat eden SDÜ İİBF Sağlık Yönetimi Bölümü Öğretim Üyesi Doç. Dr. Elif Kaya hocamıza ithafen projelendirilen su kuyuları tamamladı. Gine'nin Dabola şehrine yakın Thiernoaya köyünde hocamız adına iki su kuyusu açıldı. Kuyulara ait teknik bilgi içeren belge, resim ve videoları Isparta Okulu web sitesinde bulabilirsiniz. Açılan kuyudan insanlar, hayvanlar ve bitkiler faydalandıkça Elif hocamızın ruhuna ulaşacağına inanıyoruz. Elif hocamıza bir kere daha Allah'tan rahmet diliyor, hatırasına sahip çıkan bütün arkadaşlarıma teşekkür ediyorum.”

Görsel 14. Su Kuyusu Projesi, Doç. Dr. Elif Kaya 1-2 Hayratları

Doç. Dr. Elif Kaya Toplantı Salonu

Elif Hocamızın koordine ettiği ya da katıldığı bilimsel etkinlikler için en çok kullanılan toplantı salonuna onun adının verilmesi için Sağlık Yönetimi Bölüm Başkanlığı tarafından Süleyman Demirel Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dekanlığına bir dilekçe ile başvuru yapılmıştır. Fakülte Kurulunun onayı ile SDÜ IIBF’de YÖNEP, SAS gibi çalıştayların düzenlendiği, çeşitli bilimsel etkinliklerin yapıldığı zemin kattaki Z-20 toplantı salonuna Elif Hocamızın adı verilmiştir. Bundan sonra bu salonun adı “Doç. Dr. Elif Kaya Toplantı Salonu” olarak anılacaktır.

Görsel 15. Doç. Dr. Elif Kaya Toplantı Salonu

VEFATINDAN SONRA HAKKINDA YAZILANLAR

Elif Hoca'nın Ardından

Yâdında mı doğduğun anlar

Sen ağlardin gülerdi âlem

Öyle bir ömür sür ki mevtin

Olsun sana hande, halka mâtem

13 Nisan'da eşi ve oğluyla birlikte geçirdiği trafik kazası sonucu Süleyman Demirel Üniversitesi (SDÜ) Sağlık Yönetimi Bölümü Öğretim Üyesi Doç. Dr. Elif Kaya'yı 37 yaşında kaybettik. Türkiye'nin dört bir tarafından cenazesine iştirak edenlerin hüsn-i şehadetiyle son yolculuğuna uğurlanan Elif Hoca, ardında çok sayıda akademik çalışmayla birlikte güzel hatıralarla, etrafındaki insanları yarım bırakarak gitti. Cenazesinde toplanan hocaları, meslektaş arkadaşları ve öğrencilerinin yaşadığı duygu seli, her insana nasip olmayacak bir manâ derinliği barındırıyordu.

Medeniyet Dünyamızdan Bir Hoca

Elif Hoca, çocukluğundan itibaren üstün bir estetik anlayışın, edebi yatkınlığın, kalitenin temsilcisi oldu. Ailesinin yönlendirmesiyle Ankara'da başarıyla girdiği iyi devlet okullarında eğitim gördü, ardından Hacettepe Üniversitesi'nden mezun oldu. Çalışkanlığıyla zaman kaybetmeden yüksek lisans ve doktorasını tamamladı. Akademik çalışmalarında titizdi, doktorası için gece gündüz demeden çalıştı, mülâkatlar

gerçekleştirdi. Çalışmalarını daha kapsamlı yapabilmek adına doktorasını tamamladıktan sonra sosyoloji alanında lisans eğitimi aldı. Bir kısım elit üniversite hocalarının sırtını dönme eylemleriyle gündeme geldiği ülkenin bir taşra üniversitesinde, ekip çalışması işler çıkardı, kaliteli makaleler yayımladı. Bir yandan bu ülkenin hastanelerine personel yetiştirirken bir yandan da kendi alanında sosyolojik değeri olan önemli araştırmalar yaptı. Sağlık yönetiminde; “şifa”, “hekimlik kültürü”, “merhamet” gibi bizim medeniyet dünyamızı merkeze alan makaleler yazdı. Bunun yanında başta Kovid-19 pandemisi, obezite, internet bağımlılığı, kuşakların ölüme karşı tutumu gibi aktüel anlamda değer taşıyan çalışmalar yaptı. “Modern tıp”, “sağlık sektörü”, “tıp etiği” ve “hekimlik etiği” gibi kavramları -popülist çıkışlar yapanların aksine- bilimsel sâiklerle gündeme aldı. “İyilik, güzellik ve nitelik inşa etme çabası” olarak tanımladıkları Isparta Okulu’nun -danışman hocası Prof. Dr. Ramazan Erdem ve arkadaşlarıyla- kurucularından oldu.

İnsanların Hayatına Dokundu

Elif Hoca hızlı yaşadı, otuzlu yaşlarının ortasında doçent ünvanı aldı. Okuma ve yazma ameliyesinin yanında, bir film kültürü, şiir kültürü vardı, popüler kültür öğelerini biliyordu. Gerek İslam medeniyetinin şehirleri olsun gerek Batı kentleri olsun gezmekten ayrı bir tat alıyordu. Daha gençlik yıllarından itibaren fotoğraf çekme kültürü de edinmişti. Belki tüm bunlardan önemlisi, kendi bağlamında bir Çalığışu misali etrafındaki pek çok insanın hayatına dokundu. Öğrenci arkadaşlarına evini açtı, onlarla dostluk bağları kurdu. Kimi zaman maddi, kimi zaman manevi desteklerle insanları motive etti.

Mücadelenin İçindeydi

Bütün akademik çalışma ve titrlerin ötesinde elif gibi dik durmak ve karakter sahibi olmak ise belki de en önemlisiydi. Elif Hoca gerek mesleği gerekse mizacı itibarıyla aşırı politik değildi. Her kesimden insan ve öğrencisiyle diyalog halindeydi. Ancak Türkiye'nin geçtiği çetrefilli dönem onun da mücadele vermekten geri durmadığı bir dönemdi. Eski Türkiye'nin alışıldık fotoğrafı başörtüsü yasağı ve üniversite kapılarında başörtüsünü çıkarıp peruk takan akademisyen ve öğrenci manzaraları tarihe gömülürken o da bir mağduru olarak bu mücadelenin taraflarındandı. 2013'te kamuda kılık-kıyafet ve başörtüsü özgürlüğü için mücadele verdi. 2025 yılında Türkiye üniversitelerinde halen başörtüsü karşıtı akademisyenler olduğu düşünüldüğünde bu kıymetlidir. Yine o dönemde haber portallarında yazdığı yazılarla hak-batıl arasındaki çatışmada safını gösterdi. 2013 sonrasında FETÖ ile mücadelenin en şiddetli geçtiği alanlardan biri akademik camiydi; SDÜ ise FETÖ'nün özel önem verdiği okullardan biriydi. Çalıştığı üniversitede FETÖ'nün karşısına dikildi, elbette bu sebeple bazı sıkıntılar da yaşadı. 15 Temmuz 2016'daki FETÖ darbe girişiminde akademisyen arkadaşlarıyla Isparta meydanlarındaydı, günlerce nöbet tuttular. 7 Ağustos'ta Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan'ın katılımıyla gerçekleşen Şehitler ve Demokrasi Mitingi'ne büyük bir coşkuyla İstanbul'da birlikte iştirak etmiştik. Son sosyal medya paylaşımlarının birçoğu Gazze ve Filistin davasının haklılığı üzerineydi.

Son nefesini, bir ilim yolculuğu dönüşünde, uçakta yaşanan tatsız hadiselerle karşı verilen bir hak müdafaaası sonrası, bir trafik kazası sonucu vermesi hasebiyle dâr-ı ukbâda şühedâ zümresinden muamele görmesini niyaz ediyoruz. Oğlu, eşi ve anne-babasına Mevlâ'dan sabr-ı cemil diliyoruz.

(Fahrettin Dede-Araştırmacı)

Obituary-A Name Pioneerig Health Sociology in Türkiye: Assoc. Prof. Dr. Elif Kaya

On the morning of April 13, 2025, around 4:00 AM, in a tragic traffic accident, Assoc. Prof. Dr. Elif Kaya, a faculty member of the Health Management Department at Süleyman Demirel University's Faculty of Economics and Administrative Sciences, completed her worldly journey.

Death is, in fact, an ordinary event. Globally, thousands die every day. In our country, our cities, and our communities, we frequently witness deaths. Naturally, the face of death is cold. One of our greatest fears is witnessing the death of loved ones... Thus, we try to ignore death as much as possible, leaving our joy of life stuck in our throats, attempting to place an irrational distance between ourselves and death. Yet, despite all efforts, death inevitably knocks on the door of those closest to us—and eventually, our own.

People die constantly; we, too, will die. A century from now, almost none of those alive today will remain. Death is as ordinary as life, as real as existence itself... No one denies these facts theoretically. Yet, because death severs all worldly ties in an instant, we struggle to speak of it openly. Especially when consumed by worldly ambitions, endless calculations, and hopes for better days—persuading ourselves that spring will follow winter—we act as though death will never touch our lives. This is a delusion, a numbing illusion. The truth is, with each passing moment, we draw closer to our appointment with death.

Even speaking of it dampens the spirit, yet death overturns lives in an instant. On April 13, I, too, faced such a loss. We bid farewell to Assoc. Prof. Elif Kaya, my former student, longtime colleague, and collaborator. We worked together for years, consulting on academic matters, planning research, managing joint projects, advising graduate students, and sha-

ring common intellectual ground. She left all worldly affairs behind, departing suddenly due to a traffic accident.

She leaves behind grieving parents, a spouse, a five-year-old child, and thousands of relatives, friends, and students who will pray for her.

Dr. Kaya and I collaborated on numerous academic works: articles, books, and conference presentations. In her academic profile, she wrote:

“Born in Ankara in 1988, she graduated from Hacettepe University’s Faculty of Economics and Administrative Sciences, Department of Health Administration in 2010. She completed her master’s and doctoral studies at Süleyman Demirel University, where she continued as a faculty member in the same department. Her research focused on health management, healthcare professionals, health sociology, and socio-cultural aspects of health. She was married and a mother of one.”

After overcoming prolonged challenges, she earned her associate professorship in February 2024. We first met in 2010 when she came to Isparta for her master’s degree. She enrolled in our newly established program, and I became her advisor. Even as a recent graduate, her academic talent, curiosity, resilience, and diligence promised a bright future. During her studies, she secured a research position at Gaziosmanpaşa University but was assigned to Süleyman Demirel University for her postgraduate work. Thus, she became both my student and colleague in the same faculty, sharing 15 years of academic endeavors.

Losing her amid academic pursuits compelled me to memorialize her in writing.

First, she was a gentle soul. She meticulously respected others’ rights, avoiding harm to anyone. When faced with injustice, her conscience stirred; she emphasized humanity, compassion, and mercy to resolve issues. Her ethical and hu-

mane approach left a lasting legacy. What more could one need in their eternal journey?

She stood “as steadfast as the Arabic letter Elif (ل)”, dignified, principled, and resolute. She refused silence in the face of wrongdoing, discerning right from wrong with clarity. Her commitment to truth during critical times was admirable. She resisted pressures to side with power over principle, questioned societal norms, and stood firm in her beliefs.

Her pen was powerful, weaving profound critiques with striking words. Unswayed by academia’s glitter, she never bowed to its pretensions or compromised her integrity. Her identity and principles even hindered her academic advancement, yet she overcame barriers with patience and determination.

She consistently highlighted the humanitarian crisis in Gaza, deeply moved by the suffering of children—a sensitivity heightened by her motherhood. At conferences, she condemned academic silence on Gaza’s genocide. Her office door bore a poster of a raised fist amidst barbed wire, painted in Palestinian colors, reading “Free Palestine.”

Academically, she was passionate about culture and sociology. Her master’s thesis examined doctor-patient relationships through agency theory, while her doctoral work explored cultural determinants of medical practice. At a time when qualitative research was undervalued in health management, she pioneered its use. With her students, she studied illness identity and value, elevating her discipline’s stature.

Students at all levels—undergraduate, master’s, and doctoral—wept uncontrollably at her passing. Memories of her “mission to build goodness, beauty, and quality” lingered. She loved traveling and drawing lessons from her journeys.

Her final lesson was her most profound. Amid our worldly clings, she declared, “Take it all, this is my last!” and

departed. While we mourned her, we realized we ought to mourn ourselves—our attachments, our trivial pursuits, and the futility we drown in. Indeed, “This worldly life is no more than play and amusement.”

We bear witness to Elif Kaya’s faith, passion, ethics, and diligence. May the Almighty Allah make this testimony of ours a means to ease her eternal journey. May Allah treat her with forgiveness, grace, and mercy. May her soul find peace, her maqam be exalted, and her abode be Heaven. **(Prof. Dr. Ramazan Erdem)**

Doç. Dr. Elif Kaya Hocamız Fena Âlemine Veda Etti!

Bizler Elif Kaya hocamızın imanına, ahlâkına, gayretine şahidiz. Yüce Rabbim bu şahitliğimizi onun ebedî yolculuğunun kolay olmasına vesile kılsın. Ona afv, mağfiret ve merhametiyle muamele etsin. Ruhu şâd, makamı âli, mekânı cennet olsun...

13 NİSAN 2025 tarihinde sabaha karşı saat 04:00 civarında meydana gelen trafik kazası vesile olarak Doç. Dr. Elif Kaya hocamız can emanetini, o emaneti kendine bahşeden Rabbine teslim etti.

Ölüm aslında çok sıradan bir olay. Yeryüzü geneline baktığımızda her gün binlerce kişi ölüyor. Biz de ülkemizde, yaşadığımız şehirde, çevremizde sık sık ölümlerin olduğuna şahit oluyoruz. Ölümün yüzü soğuk tabii olarak. En büyük korkularımızdan biri, sevdiğimiz insanların ölümünü görmek... Bundan dolayı da yaşama sevincimizi kursağımızda bırakan ölümü mümkün olduğunca görmezden geliyoruz, ölümle kendi aramıza rasyonel olmayan bir mesafe koymaya çalışıyoruz. Ne var ki, onca çaba nâfile, ölüm bir gün en yakınıımızda olanların ve kendimizin de kapısını çalveriyor.

İnsanlar hep ölüyor, her gün ölenler oluyor, biz de öleceğiz, yüz yıl sonra şu an yaşayanların hemen hemen hiçbirini ha-

yatta olmayacak; ölüm hayat kadar olağan, yaşamak kadar bu dünyanın gerçeği... Bütün bu bilgileri teorik olarak hiç kimse inkâr etmiyor, edemiyor. Lâkin bu dünya ile tüm bağlantıları tek celsede kesip atacak olmasından dolayı onun üzerine konuşmaya pek cesaret edemiyoruz. Hele bir de dünyalık işlerin zirvesinde isek, önümüzde bitmek tükenmek bilmeyen dünyalık hesaplar varsa... Güzel günler görmeyi, gelecekte her şeyin güzel olacağını bekliyor, sık sık kışın sonunda bahara ulaşmayı telkin eden, bizi hayata bağlayan sözleri referans alıyorsak... Ölüm sanki hiç gündemimize gelmeyecekmiş gibi davranarak aslında kendimizi kandırıyoruz. Sanal bir avutma ya da uyutma diyelim buna. Gerçek şu ki, her geçen vakit ölümle olan randevumuza biraz daha yaklaşıyoruz.

Konuşması bile insanın iştahını kaçırırken, kendisi tüm hayatınızı altüst ediveriyor. 13 Nisan'da bendeniz de böyle bir ölümle yüz yüze geldim. Uzun yıllar beraber çalıştığımız, önce öğrencim, sonra mesai arkadaşım olan Elif Kaya hocamızı ebedî âleme yolcu ettik. Akademik ortamda sürekli istişare ettiğimiz, araştırma planladığımız, ortak projeler yürüttüğümüz, lisansüstü öğrencilerin tezlerinde görev aldığımız ve düşünce olarak da birçok konuda ortak paydaya sahip olduğumuz hocamız bir trafik kazasını bahane ederek tüm dünyalık işleri bıraktı ve gitti.

Arkada gözü yaşlı anne, baba ve eş, beş yaşında bir evlat ve binlerce onun için hayır dua edecek akraba, arkadaş ve öğrenciler kaldı.

Elif Hocam ile birçok akademik çalışma yaptık. Makaleler, kitaplar yazdık, bildiriler sunduk. Akademik metinlerde kendisi, kendisiyle ilgili şu kısa bilgileri vermişti:

"1988 yılında Ankara'da doğdu. Hacettepe Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Sağlık İdaresi Bölümü'nden 2010 yılında mezun olduktan sonra Süleyman Demirel Üniversitesi'nde yüksek lisans ve doktora eğitimini tamamladı. Hâlen Süleyman Demirel

Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Sağlık Yönetimi Bölümü'nde öğretim üyesi olarak çalışmaktadır. Elif Kaya, sağlık yönetimi, sağlık profesyonelleri, sağlık sosyolojisi, sosyal ve kültürel sağlık gibi konularda çalışmalarına devam etmektedir. Elif Kaya, evli ve bir çocuk annesidir." Elif Hocamız, çeşitli engellemelerle karşılaştığı ancak bunları tek tek aştığı uzun süren mücadelesinin sonunda geçen sene (2024) Şubat ayında "Doçentlik" ünvanını da almıştı.

Elif Hocamız ile 2010 yılında tanışmıştık. Yüksek lisans yapmak için Isparta'ya gelmişti. Bölümüzde yeni açılan yüksek lisans programına kaydoldu. Danışman hocası da bizdik. Yeni mezun olmuş ve yeni yüksek lisansa başlayacak bir öğrenci olarak akademik yeteneği, okuma ve araştırma merakı, mücadeleci kişiliği, çalışkanlığı gelecek vadeliydi. Yüksek lisans yaparken Gaziosmanpaşa Üniversitesi'nde araştırma görevliliğini kazandı. Lisansüstü çalışmaları nedeniyle Süleyman Demirel Üniversitesi'ne görevlendirildi. Böylelikle hem öğrenci hem de araştırma görevlisi olarak bizim üniversiteye gelmiş oldu. Hem öğrencim oldu hem de aynı fakültede ve bölümde araştırma görevlisi ve öğretim üyesi olarak çalıştığımız mesai arkadaşım oldu. Kendisiyle birlikte akademik iş ve uğraşlardan dolayı yaklaşık 15 yılımız geçmişti.

Elif Hocamızı tam akademik telaşın ortasında ebedî âleme yolcu edince onun için söyleyeceklerimizi bu yazı ile kayda geçirmek istedik.

Öncelikle kişilik olarak Elif Hocamızın nahif bir insan olduğunu ifade etmemiz gerekir. Kimsenin hak ve hukukuna girmemeye özen gösterir, kendisinin yüzünden başkalarına herhangi bir eza-cefa gelmesin diye çalışırdı. Herhangi bir haksızlık veya vurdumduymazlık gördüğünde vicdanı devreye girer, acıma hissiyatı depresir, meselelerin insanî yönüne vurgu yapar, şefkat ve merhametle meseleyi çözmeye çalışırdı. Bu vicdanî ve insanî tarz ve tavrı uhrevî yolculuğunda

Rabbimizin merhametiyle muamelesine vesile olacaktır diye ümit ediyoruz.

Elif Hocamızın *“Elif gibi dimdik”* vakarlı, karakterli ve şahsiyetli duruşu vardı. Haksızlıklar karşısında susmayan bir yanı, doğru ile yanlış, iyi ile kötüyü tefrik edecek basireti vardı. Kritik zamanlarda hak ve hakikatin yanında olmak adına verdiği mücadele takdire şayandı. Doğrunun değil de ikbal vadeden gücün yanında yer alması için kendisine yapılan konjonktürel telkinlere kanmadı. Hayata sorgulayarak baktı, dayatmalara karşı durdu, doğru bildiği yoldan dönmedi.

Elif Hocamızın kalemi güçlü idi. Yazdıkları derin anlamlar içeriyordu. Vurucu sözlerle yapısal eleştiriler yapardı. Akademinin aldatici şaşasına kapılmadı. Akademinin heylularının etrafında dolanmadı, onlara boyun eğmedi, kimseye *“eyvallah”* etmedi. Akademik kariyerinde belki de bu kimliği ve kişiliği sebebiyle önu kesilmeye çalışıldı, ona özel gerekçeler üretildi ve akademide bir basamak yukarı çıkması engellendi. Ancak sabır, azim ve kararlılıkla bu engelleri bertaraf etmeyi başardı.

Hemen her ortamda Gazze’de yaşanan insanlık dramını dile getirir, soykırımda ölen, yaralanan, öksüz ve yetim kalan yavruların acısını yüreğinde hissedirdi. Bir anne olması da bu hassasiyetini artırıyordu. Akademik çevrelerde Gazze’deki soykırıma sessiz kalınmasına isyan ederdi. 2024’te USSAM tarafından düzenlenen 9. Uluslararası Sağlık Bilimleri ve Yönetimi Konferansı’nda moderatörlüğünü yaptığı paneli şu şekilde duyurmuştu: *“Gazze’de yaşanan insanlık dramının sağlık hizmetleri ile ilgili yönünü 9. IHMC’de Gazze Özel Paneli’nde, değerli hocalarımızın katılımları ile ele alacağız. Bu anlamlı organizasyonda yer almaktan çok mutluyum. Diğer bilimsel toplantılara örnek olmasını ümit ediyorum.”* Elif Hocamızın üniversitedeki odasına varanlar, kapıda dikenli tellerin arasında Filistin renkleriyle boyanmış, kaldırılmış ve sıkılmış bir yumruk res-

mi ile “Free Palestine” yazan afişini görüyorlardı. Anlaşılacağı gibi Elif Hocamızın insanlık dramına dair bir derdi vardı.

Bir şekilde yollarının kesiştiği lisans, yüksek lisans ve doktora öğrencilerinin, vefatıyla birlikte gözyaşları sel oldu. Elif Hoca’ya dair hatıralar gözlerinin önünden gitmiyordu. Onunla tanışan herkes onun “iyilik, güzellik ve nitelik inşâsı” misyonundan nasibini almıştı. Gezmeyi, gezip gördüğü yerlerden ibret almayı severdi.

Elif Hocamızın verdiği son ders ise en ibretli olanıydı. Bizim gibi dünyalıkların dünyaya dört elle sarıldığı bir zamanda “Alın, hepsi sizin olsun, benden bu kadar!” diyerek fena âlemine veda etti. Ve biz ona üzülrken aslında kendimize üzülmemiz gerekiyordu. Kendimizi onun yerine koyduk, onca işimizi düşündük ve dünyaya nasıl bağlandığımızı fark ettik. Anlamsızlık girdabında dönüp durduğumuz aklımıza geldi. Evet, anladık ki “Dünya hayatı oyun ve eğlenceden ibarettir”.

Bizler Elif Kaya hocamızın imanına, ahlâkına, gayretine şahidiz. Yüce Rabbim bu şahitliğimizi onun ebedî yolculuğunun kolay olmasına vesile kılsın. Ona afv, mağfiret ve merhametiyle muamele etsin. Ruhu şâd, makamı âli, mekânı cennet olsun... **(Prof. Dr. Ramazan Erdem)**

Kaynak: <https://haberajandanet.com/Article/doc-dr-elif-kaya-hocamiz-fena-alemine-veda-etti/vG6sX3vFLU3V67x0dV Mh>

Elif Hocamız Beka Âlemine Göçtü!

Elif kardeşimiz 13 Nisan 2025’te saat 04.00 civarı Isparta’nın Gönen ilçe girişinde meydana gelen kaza sonucu fena âlemine veda etti.

Çok sevdiğimiz kardeşimiz can emanetini, emaneti kendisine bahşedene teslim ederek bu dünya sınavını tamamlamış oldu.

14 Nisan'da kendisini toprağa verdik.

Her zaman sığındığı rahman ve rahîm olan Rabbine havale ettik.

Elif, uzun yıllar beraber çalıştığımız öğrencimdi.

Sadece öğrencim değil, ötesinde bir evladımdı.

Hak ve hakikat arayışımızda yoldaşımızdı.

Yaptığımız çalışmalarda arkadaşımızdı.

Son on beş yıldır akademik çevremde en fazla istişare ettiğim üç beş insandan biriydi.

İyilik, güzellik ve nitelik tasavvurumuzun bir aktörüydü.

Karakterli, dik duruşlu, inançlı ve değerli bir arkadaşımız bu dünya imtihanını tamamlamış oldu.

Vakitsiz ölüm demiyorum, inanıyoruz ki her şeyin vakt-i merhun'u vardır.

Ölümün genci yaşlısı olmaz.

Ölümün erkeni geçi olmaz.

Ölümün ansızısı zamansızısı olmaz.

Ölümün iyisi kötüsü olmaz.

Ölümün ancak hayırlısı olur.

Bizim için neyin hayırlı olduğunu Allah bilir..

İnsanın iyisi ve kötüsü vardır.

İyi ya da kötü her insan bir şekilde ölür.

Yüzleşmemiz gereken gerçek şu ki; her nefis ölümü tadacaktır.

Hepimiz bir gün öleceğiz.

Belki Elif kardeşimiz gibi, apansız.

Belki hiç "olmayacak" dediğimiz zamanda.

Belki bir gündüzde, belki bir gecede.

Belki yakında belki uzakta..

O bizim bilgimiz dışında.

Allah'ın takdiri nerede ve ne zamansa, orada ve o zamanda.

Ecel ne erken ne geç, tam vaktinde gelir.

Can emanetini sizden alır ve götürür.

Bizler için ölüm bir yok oluş değildir.

Arkada kalanlara geçici bir vedadır.

Fâni kapının kapanması bâki kapının açılmasıdır.

Her ölüm haberi gibi Elif'in vefatı da bizim için bir ders niteliğinde.

En vurucu, en sarsıcı, en acı ders..

Ölüm müthiş bir oyunbozandır.

Dünyalık hesapların içinden geçer.

Bütün hesaplar bozulur.

Tüm planları altüst eder.

Hayatımız allak bullak olur.

İçimize bir ağı oturur.

Dünyaya dair iştahımız kaçar.

Normal zamanlarda dört elle sarıldığımız ne varsa anlamsızlaşır.

Elif veda ederken hepimizi sarstı.

Yüreğimizi parçaladı.

Tüm kurgularımızı bozdu.

Elif, bir elif miktarı ömür sürdü.

O adı gibi elif'ti.

Karakterli bir duruşu vardı.

Hep dimdik durdu.

Bir gâyesi vardı, bir derdi vardı.

Gâyesi uğruna verdiği bir mücadelesi vardı.

Hayatı doğrunun, hakkın ve hakikatin yanında olma mücadelesiyle geçti.

Zaman zaman kötü insanların hedefi oldu.

Bu uğurda birçok zorluğa katlandı.

Okuma ve öğrenme arzusu vardı.

Yazma, anlatma ve öğretme heyecanı vardı.

Az zamanda çok kişinin ruhuna dokundu.

Hayatı zirvede bıraktı.

Onun bu dünyalık hatırasına sahip çıkacak çok insan var.

Arkasından dua edecek çok insan var.

Taziye için arayanların söyledikleri ve söyleyemediklerinden anlıyoruz bunu.

O bizim yaşadığımız sürece aramızda manevi olarak var olmaya devam edecek arkadaşımız..

O bizim sadece bu dünyada kalmayıp ötelere uzanacak kardeşimiz..

Cenazesinin başına davet ettiler.

Belki birkaç kelam etmek isterim diye.

Ne söyleyebilirdim ki ya da nasıl söyleyebilirdim!

Onca yaşanmışlıklar film şeridi gibi geçti.

Kelimeler boğazıma düğümlendi.

Sesim kesildi, konuşamadım..

Toprağa verdikten sonra dünden bugüne iki kere kabrinin yanındaki yoldan geçtim.

Eğer selamsız geçersen "Hocam, beni unuttunuz mu?" diyeceğini hissettim.

Artık o yoldan ne kadar geçeceksek hepsinde onu selamlayarak geçeceğiz.

Elif iyi bir insandı.

Biz onu iyi biliyoruz.

İyi olduğuna şahidiz.

Allah bu şahitliğimizi onun afv ve mağfiretine vesile kılsın.

Elif kardeşimizin uhrevi yolculuğunu kolaylaştırsın.

Ona rahmetiyle muamele etsin.

Eşine, annesine, babasına, kayınpederine, kayın validesine, evladı Selim Ege'ye, öğrencilerine, tüm sevenlerine sabır versin..

Hayat veren (el-Muhyî) de, öldüren (el-Mümît) de, öldükten sonra diriltten (el-Bâ'is) de Allah'tır.

Biz de O'na inandık, O'na teslim olduk.

Elif kardeşimizi de O'nun afv, mağfiret ve merhametine havale ediyoruz... **(Prof. Dr. Ramazan Erdem)**

Kaynak:<https://ispartaokulu.com/elif-hocamiz-beka-alemine-goclu/>

ELİF HOCA İÇİN KİM NE DEDİ?

Bu bölümde Elif Hocamızın vefatının ardından onu tanıyanların duygularına yer verilecektir. Tabii ki sadece yazılabilenler burada. Yazılamayanlar, dile dökülemeyenler, yutkunularak bastırılanlar buraya yansımadı.

En Yakınındakiler

Sonradan aile dostu olduğumuz insanlarla ilk tanışmamız ilginç bir şekilde olmuştu. Misafir ettiğimiz, sonra kendi evlerini bize açan o aile dostumuz, ilk karşılaşmamızda içlerinden geçenleri sonradan itiraf etmişti. Bizim için, “Bu insanlar nasıl bu kadar mutlular?” demişler kendi kendilerine. Hatta, keşke bu mutluluğun sırrını bize de söyleseler de biz de onlar kadar mutlu olabilsek diye düşünmüşler. Bunu bana ancak cenazeden sonra söyleyebildiler.

Evet, mutluyduk. Ama bu mutluluğun bir tarifi var mıydı? Başkasının alıp uygulayabileceği bir formülü olur muydu, bilemiyorum. Bizim mutluluğumuzun kaynağı son derece yalındı: Birbirimize sahip olmamız. Ne bir fazla, ne bir eksik. Bollukta da yoklukta da, yan yana olabilmeyi bizi ayakta tutan. Bir aradaysak mutluyduk; ayrısak, birbirimizi arıyorduk.

Şimdi ise geri gelmeyecek bir mutluluğu, geçmişin sessiz köşelerinde anmak kaldı bize. Ne değişen mekânlar bu geçeceği değiştirebilir, ne de akıp giden zaman. Çünkü bundan

sonra nereye gidersem gideyim, o yokluğu yanımda taşıyacağım. Ve artık hiçbir tebdil-i mekân, içimdeki boşluğa ferahlık veremeyecek.

Elif için ailesi ve işi son derece önemliydi. Hepsine gereken saygıyı, önemi ve vakti ayırmayı kendine bir yükümlülük bilirdi. Ne ailesini ihmal ederdi ne de emeğini verdiği işini. Yabancı dilde ders anlatması konusunda onu sürekli yüreklendirip teşvik etmeye çalışırdım. Litvanya’da verdiği o son dersin ardından gözyaşları içinde “iyi ki varsın, sen olmasan ne yapardım” demesi, meğer bilmeden helalleşmemiz olmuştu. Ailesi gibi öğrencilerine verdiği değeri ve emeği evimizde de o kadar kabul gören ve bilinen bir gerçektir ki, hayatımın en zor görevi olan evladına annesinin vefat haberini vermem sonrası oğlum dakikalarca ağladıktan sonra durup “Peki ya öğrencileri ne olacak?” demesi, onun işinin de hakkını verdiğinin nişanesiydi. Öyle ki evladının doğumuna sadece üç saat kala, öğrencileri ve mesleği için hazırladığı kitap bölümünü tamamlayıp göndermişti. Doğuma üç saat kala bitirilen bölüm ve yayınlanması için harcanan emek... Bu, mesaisi olmayan ve bu mesleğin görünmeyen, kabul edilmeyen bir gerçeği. Ve oğlumun, annesinin vefat haberini alıp kendi derdini unutup öğrencileri hatırlaması... Bazı sözcükler laf olsun diye ağızdan çıkmaz. Önce içine işler insanın ve sonra söz olur. Öğrencilerin senden razı, ailen senden razı. Allah senden razı olsun inşallah.

Oğlumuz tam pandemi döneminde hayata gözlerini açmıştı. İki ay sonra ülkede ilk pandemi vakası görüldü ve herkes eve kapandı. Bir müsibet... ne acılar çekildi! 7/24 evde kapalı geçen aylar... Bir lütuf oğlumuzun her anına evimizde şahit olduk. Doya doya evladımızı sevdik, her geçen gününe an be an tanklık ettik. Büyük resim acıları ve dramları içerirken, küçük resimde süresini kestiremediğimiz hayat yolunda sınırlı vaktimizi bir arada geçirmek için bize sunulmuş bir lütuf gibiydi. Ve biz, bunu şimdi idrak edebiliyoruz.

Oğluna bir çocuk valizi alıp onunla seyahat etmek ve belki de gidebildiği yollarda geyikleri gormek isterdi. Son gezisinde nasip oldu. Oğlu elinde valizi, hesapta yokken kiraladığımız araçla Litvanya kırsalında dolaşırken telefonunun ekranına yansıyan 5-6 geyik... Nasip oldu. Hatıra oldu. Hatırladıkça onun adına mutluluk, kendi adımıza özlem oldu. Son yolculuğumuz, tıpkı ondan önce yaptığımız tüm yolculuklar gibi, her zamanki o tanıdık sıkıntıyla başlamıştı; bilmediğimiz bir yerin bize neler göstereceğini kestiremediğimiz ürkekliğiyle. Sanki bu bir yazgıydı; nereye gidersek gidelim, ilk gün mutlaka zor geçerdi. Ama hiç şaşmazdı; her seferinde o zorlu başlangıç yerini dinginliğe, ferahlığa ve içimizi ısıtan bir huzura bırakırdı. Yolculuk bittiğinde, yaşanan her şeye gülümseyerek bakardık. Hatta son seferimizde, eve döndüğümüzde, bunu unutmamak için bir pusula gibi deftere yazacağımı söylemişim. Gittiğimiz her yerde ilk gün zor geçerdi, ama sonu hep güzel olurdu. Sonraki yolculuklarımızda da aynı şey yaşanacaktı; bu yüzden zorlukla karşılaştığımızda telaşa kapılmamayı, “birazdan ferahlık gelecek” demeyi öğrenmiştik.

Ama o yolculuk, farkına bile varmadan son yolculuğumuz olmuştu. Pusulamı yazıp bir yere asamadım; deftere iliştiremedim belki, ama zihnimin en derin yerine kazındı. Şimdi hayatın içinden geçerken o pusula sessizce yol gösteriyor. Zorluk olduğunda kulağıma usulca fısıldıyor: “Her karanlığın ardından mutlaka bir ferahlık gelir.” Ama şimdi... yol karanlık, kapkaranlık.

Sensiz geçen zamanlar çok ağır; eksikliğin her an hissediliyor. Ama Elifçe yaşamanın, hayata senin baktığın yerden bakabilmenin, sabretmenin ve ferahlığa inanmanın bir düstur olduğunu kendime hatırlattıkça içimde bir denge kuruluyor. Ferahlığın yine bize eşlik edeceğine inanıyorum. Bunu aklımla değil, bütün kalbimle biliyorum. Oğlum güldükçe içim ferahlıyor; gözleri daldıkça derin kuyular içinde boğuluyo-

rum. Şairin kısa ve öz söylediği gibi: “Herkesin bir derdi var; kimi anlatır dilini yorar, kimi susar yüreğini yakar.” Sustum. Halimi Hâlik bilsin; zira insana anlatılacak dert değil bu.

Buraları merak etme; aynı dünya düzeni devam ediyor. Ama sana anlatacağım çok şey birikti. Sen gittikten sonra dostlar düşman, düşmanlar dost oldu. Hayatla kavgalılar, kavgalarının başını tutmaya devam ediyor. Eskiden olduğu gibi yine çiçeklerimize bakıyorum. Sabah, ilk ışıkla perdeleri açıyorum. Günlük rutinler işte. Şimdi çiçeklerimiz yeni filizler verse de, ruhumun çiçekleri açmıyor. Güneşin yakıcılığı cama sirayet etse de, sensiz beni ısıtmıyor. Bir yaz geçti; ne güneş yaktı. Üzerine bir kış geçti; ne de ayazı dondurdu.

Kelimelerin en güzelleri senin dilinde hayat bulurdu. Kalem oynatmayı en çok sana yakıştırdım. Ama şimdi, ardından mürekkebi kâğıda dökmek bana kaldı. Sözün zarafeti seninle birlikte göçtü, söz de yetim kaldı. Dilim düğümlü, kalemim kırık, yüreğim suskun.

Acımız büyük; günler bizim için karanlık, gün ışığı yok. Ama umut var. İnadık bir kere bu bir bitiş değil. Elbet var bir sonsuz kavuşma daha. Zamanı gelinceye kadar bekleyelim ve umut edelim; aynı makamda buluşmayı. **(Ramazan KAYA)**

İlk tanışmamız, abimin “Seni biriyle tanıştıracacağım.” demesiyle başlamıştı. Üçümüzün bir mekânda yaptığı o kahvaltıda gördüğüm şey, gözlerinin içi gülen iki insandı. O an içimden “Bu iş oldu.” dediğimi hatırlıyorum. Sonrasında gerçekten kocaman bir aile olduk.

Benim için akademik ünvanlarından önce o, bir ablaydı. Onunla kurduğum ilişkiyi belirleyen şey de en çok buydu. Sanırım toplumda yaygın bir düşünce var; gelinle görümcenin anlaşamayacağına dair. Bizimle biraz vakit geçirip aramızdaki ilişkiyi gören insanlar çoğu zaman şaşırır, “Siz nasıl gelin görümceniz?” diye sorardı.

Oysa bu bizim için hiç de yadırgadığımız bir durum değildi. Hatta bize göre olması gereken de buydu. Birbirimize hiçbir zaman önyargıyla yaklaşmadık. Aramızdaki saygıyı, sevgiyi ve muhabbeti koruduk. Zamanla birbirimizin sırdaşı olduk. Bazen bir şeyi kimseye söylemeden önce birbirimize anlatırdık. Birbirimize güvenebileceğimizi bilirdik. Bazen göz göze gelir, yalnızca ikimizin anlayacağı esprilere dakikalarca gülerdik. Artık derdimi de sevincimi de paylaşacağım bir ablam vardı.

İsmiyle müsemma biriydi. Hakkaniyetliydi. Olmadığım bir ortamda bile hakkımı ve hukukumu koruduğundan emin olurdu. Ben de onun gurbete geldiğini ve bize emanet olduğunu bilirdim. Çok merhametli bir kalbi vardı. Yedirmeyi, içirmeyi severdi. Bazen “Güzel bir yemek yaptım, hadi gel bugün bizde ye.” derdi. Güzel tarifleri birbirimiz için denerdik. Hoşumuza giden etkinlikleri birbirimize gönderir, “Gidelim mi?” diye sorardık. Bir elbise görsen “Bu sana çok yakışır.” diyerek birbirimize atardık. Hayatın küçük ama kıymetli anlarını birlikte biriktirirdik. İnsan ilişkilerinde küçük hesaplar yapmazdı. İyi insan olmanın vasıflarını üzerinde taşırdı. “Bizim hakkımız başkasında kalsın ama başkasının hakkı bizde kalmayın.” derdi.

Bir gün okula yanına gitmiştim. “Derse gireceğim, hadi sen de gel.” demişti. O gün koca bir sınıf dolusu insanın onu nasıl dikkatle dinlediğini görmüştüm. Zamanla çalışma arkadaşlarını ve bazı öğrencilerini tanıma fırsatım oldu. Akademik tarafına da böylece şahit oldum. Bazen zorlandığı dönemler olurdu ama işini çok severdi. Belki en başından sıkı sıkıya planlanmış bir kariyer yolculuğu değildi ama bana kalırsa kendi yerini bulmuştu. Anlatmayı, düşüncelerini çekinmeden ifade etmeyi severdi. Bir şeyi öylesine yapmazdı. Elini taşın altına koymaktan geri durmazdı. Çevresine kayıtsız kalamazdı. Farkında olsun ya da olmasın, etrafında onu örnek alan ve onun gibi olmak isteyen öğrencileri olduğundan emindim.

Birlikte yurt dışı gezilerine gittik, kongrelere katıldık. Yolculuk, insanları tanımak için eşsiz bir fırsattır. Aynı yolu paylaşırken küçük aksiliklere rağmen kırılmadan, gücenmeden yolun sonuna varabiliyorsanız o arkadaşlık gerçekten sağlamdır. Bizim dostluğumuz da böyleydi. Demlediğimiz çay eşliğinde hayatı sorguladığımız günler, uzun uzun dertleşmeler... Geriye dönüp baktığımda en çok özlediğim şeyin, artık geri gelmeyecek o günler olduğunu fark ediyorum.

2020 yılında Selim Ege dünyaya geldi. Anne olmayı ne kadar çok istediğini biliyordum. O yıllarda Covid virüsü yayılmaya başlamış ve dünya genelinde kapanmalar yaşanmıştı. Dünya için felaket olan bu süreç, senin oğlunun her anına şahit olmana ve onu doyasıya büyütme vesile olmuştu. Belki de birlikte geçireceğiniz günlerin sınırlı olduğunu bilen Yaradan, size o süre boyunca özel bir ikramda bulunmuştu.

Selim Ege o zamanlar henüz küçücük bir bebektir. Bir gün kucağıma alıp espri yapmıştım, gülmüştü. "Aa, bu çocuk beni anlıyor; onunla iyi anlaşacağız." demiştim. Yeğenimle aramızda bambaşka bir bağ vardı. Sen de buna hem çok sevinir hem de hayret ederdin. Şimdi geriye dönüp baktığımda, senin gidişinden sonra birbirimize yaslanarak atlatacağımız bu zor süreçte o bağın bize güç verdiğini daha iyi anlıyorum.

Selim Ege bebekken her ay yeni bir hareket öğrenir, yeni bir ses çıkarırdı. Sen de gülerek "Yeni bir güncelleme geldi." derdin. O zamanlar bu söz bize sadece tatlı bir şaka gibi gelirdi. Bugün o sözü her hatırladığımda içim hem ısınıyor hem sızlıyor. Sen yoksun ama oğlun büyüyor ve bazen yaşından çok daha büyük cümleler kuruyor. Böyle anlarda koşup sana anlatmak geliyor içimden. "Bak," diyorum, "Selim Ege'ye yine yeni güncellemeler geliyor." Yokluğun en çok da bu anlarda insanın içini yakıyor.

Seni hatırlamadığımız neredeyse bir gün bile geçmiyor. Bir yandan emanetine güç olmamız gerekirken bir yandan da

kendi içimizde tuz buz oluşumuzla baş etmeye çalıştığımız zor günlerden geçtik, geçiyoruz. Nasıl tarif edeyim bilmiyorum ama sanki toparlanmaya çalıştıkça yeniden dağılıyoruz. O iyi olduğunda biz de biraz nefes alıyoruz; değilse içimiz yine daralıyor.

Tez yazmak için kütüphaneye gitmeye başladığım dönemde bana, “Benim odama gel, boş masa var. İkimiz birlikte çalışırız.” demiştin. Haftanın iki günü bu şekilde çalışmıştık. Biraz çalışır, sonra “Hadi gel bir kahve içelim.” derdin. İyi ki o vakitleri birlikte geçirmişiz. İyi ki o sohbetleri etmişiz. Meğer geçirdiğimiz son vakitlermiş. Birlikte geçirdiğimiz yedi buçuk yıla dönüp baktığımda, geriye bir keşke bırakmamış olmak ne büyük bir nimet. Yaşarken birbirimize omuz olduk. Birbirimizi kırmadık, incitmedik.

Gidişinle birlikte bana kocaman bir yalnızlık kaldı. Yıllardır yaşadığım bu şehirde kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Renkler hiç bu kadar solgun görünmemişti. Bir yerde okumuştum: “Eğer mezarlıklardan korkuyorsanız henüz çok sevdiğiniz birini kaybetmemişsiniz demektir.” Meğer ne kadar doğru bir sözmüş. Ben artık mezarlığa tek başıma gidebiliyorum.

Yas insanı pek çok evreden geçiriyor. Ama insanın burununun direğini sızlatan an, artık onun hiçbir özel gününüzde olmayacağını fark ettiğiniz andır. Kurduğumuz hayaller, gitmek istediğimiz yerler, göreceğimizi sandığımız o güzel günler... Bir anda hepsinin yarım kaldığını fark etmek insanın içini acıtıyor.

Biz biliyoruz ve inanıyoruz ki bu sonsuz bir veda değil. Hüznün, ayrılığın ve hayal kırıklığının olmadığı bir diyarda yeniden buluşacağız. O vakte kadar bize biraz sabretmek düşüyor. Bir gün Selim Ege annesine, bir daha hiç ayrılmamak üzere kavuşacak.

Yattığın yer incitmesin. Hatıran hep kalbimizde yaşayacak. **(Fatma KAYA)**

Elif Hoca Deyince

2004 Eylül...

Dershanenin ilk günü. Heyecanla hocaları bekliyoruz. Herkes birbirine bakıyor. O anda sınıfa uzun boylu ciddi biri giriyor. Anında bir sessizlik oluyor. Hepimiz ilk dersin hocası sanıp dikkat kesiliyoruz. Böylece, ömrümüzün geri kalanında her hatırladığımızda geleceğimiz ilk anımız anılar listemizin başında yerini almış oluyor. İçeri giren sendin. Ne kadar eğlenceli, sıcakkanlı ve hayat dolu olduğunu anlamamız bir iki saatimizi bile almadı. Oradaki iki yıla o kadar güzel anılar sığdırdık ki.. İnce esprilerin, sarıp sarmalayan ince ruhun, insanı motive eden neşen... Bu insandan bana iyilik dışında bir şey gelmez güvencesinin verdiği o huzuru hangi cümlelerle tarif edebilirim bilemiyorum.

Sen. Hayatımıza adımını attığın anda fark edilen biriydin. Bilgin, enerjin, yardımseverliğin, sevgi dolu kalbin... Her ortamda kendini belli eden güzelliğin...

İnsanlara dokunma biçimin o kadar özel ve incelik doluydu ki. Kimseden karşılık beklemeden, elinden ne geliyorsa fazlasıyla yapardı.

Öylesine sevgi doluydun ki, yanında duran herkes kendini güvende ve değerli hissedirdi. Şefkatin, bir anne yüreği gibiydi hepimize karşı. Sarıp sarmalayan, dinleyen, anlayan...

Akıl hocam, dert ortağım, sırdaşım... Hayata hep merakla, coşkuyla, üretkenlikle bakardın... Okumayı seven, bilgiyle beslenen ruhun her sohbetimizi güzelleştirirdi. Neyle ilgili her neyi merak ediyorsam, ilk başvurduğum bilgi kaynağım...

Bazen haftalarca görüşmediğimizi fark edip, sonraki ilk konuşmada daha dün konuşmuşuz gibi canlı, daha dün haberleşmişiz gibi ilgili ve sevgi dolu...

Yanında olmak her zaman huzurdu... Güldüğünde içimi ısıtıp her konuşmada yol göstermen, en ufak mod düşüklü-

ğümü kilometrelerce uzaktan hissedip, fark edip anında çözen, modumu yükselten canımdan can güzel Elifim...

Hayatına dokunduğun herkesin, şansına şükrettiğinden o kadar eminim ki. Dokunduğun her yer o kadar çiçek ki...

Bu hiç hesapta yoktu, aklımın ucundan geçmezdi... Sana duyduğum hayranlık ve minnet, her gün içimde bir sızı olarak bana eşlik ediyor. Sensiz bir hayatı kabullenmek çok zor olacak. Tesellim, senin artık acıdan uzak huzurlu bir yerde olman. Paylaştığımız her an, birlikte kurduğumuz her cümle, paylaştığımız her kahkaha kalbimin en güvenli köşesinde... Tekrar görüşeceğimiz güne kadar seni çok özleyeceğim. (Melike Özgü TEKİN)

Elif'in ardından...

Seni tanıdığımda henüz lisede, 16 yaşındaydık. Aradan geçen yirmi yılda hayat bizi bambaşka şehirlerde bambaşka mesleklere savurdu. Başka insanlarla, başka masalarda, başka sohbetlerde ve başka hayalleri anlatırken bulduk kendimizi. Sen, hep adaletle bilinirdin Elif. Lisede bile ne zaman birileri kavga etse, birileri küsse hep sen araya girer, ortamı yumuşatırdın. Çalışkandın ve hep okurdun. Sen, ben, Şule ve Nihan; edebiyat dersinde Recai hocamızla derin edebiyat tartışmalarının içinde bulurduk kendimizi. Bugün edebiyat öğretmeniysen o günlerin çok büyük etkisi vardır bunda. Hedeflerini birer birer gerçekleştirirken seni gururla izledik. Seninle en son görüşmemizde doktora tezim için bir kitap bulup yollamıştın. Adaletine, çalışkanlığına ek olarak hayatımda tanıdığım en yardımsever insanlardan biriydin. Dersine girip dinlemedim ama çok iyi bir hoca olduğundan eminim. Harika bir anne olduğundan da. Bazı vedaların erken olduğu söylenir. Bir arkadaşı uğurlarken ne söylenebilir? Güle güle? Kendine iyi bak? Görüşürüz? Sen, biliyorum ki "Allah'a emanet ol..." cümlesini seçerdin. Bu cümleyi yazdıktan sonra

lise yıllığımıza baktım, hepinizin “Derya, hatıra defteri mi kaldı? Niye bunları yazdırıyorsun bize?” diye söylediği hatıra defterimi buldum Elif'im... Bak ne yazmışsın o güzel el yazınla: “Umarım, bundan 10, 20, 30 yıl sonra açıp baktığında, bu satırları okuduğunda iyi ki tanımışım diyerek hatırlayacağın bir dostun olarak kalabilmek dileğiyle... Allah'a emanet ol. Unutma, gerçek dostumuz Allah... Allah yar ve yardımcın olsun...” Tekrar görüşeceğimiz o güne kadar biliyorum ki gerçek dostumuzla birliktesin... Seni ona emanet etmekten başka yolumuz yok...
(Derya şAHİNER KODAL)

Elif, ismiyle kişiliği bütünleşen güzel arkadaşım... Hayatımızda ilk defa zorluklarla karşılaştığımız lise ve ders-hane yollarındaki dayanağım. “Elif” deyince aklıma hep dimdik duran, daha çok genç olmamıza rağmen hayata karşı bir duruşu olan güçlü bir kız geliyor. Nerede bir yanlışlık veya haksızlık varsa ilk sesi çıkanlardan biriydi. Aynı zamanda zekice esprileriyle bizi güldürürdü. Elif'i tanıyan herkes hayatının farklı bir döneminde onu tanımış ve ne harika bir insan olduğunu düşünmüş olabilir. Ancak kişiliğimizin oluşup oturduğu kıymetli yılları beraber geçirdiğimiz için kendimi şanslı hissediyorum. Sevgili oğlu büyüyüp bu güzel çalışma sayesinde annesini yakından tanıdığında, çocukluktan gençliğe geçiş aşamasındaki karakterinin ona da yol göstereceğini düşünüyorum. Bu vesileyle lise yıllığımızı tekrar okudum, Elif herkes tarafından takdir edilen güzel bir kalpti. Onu kaybetmek gerçekten çok üzücü. Nurlar içinde yat güzel arkadaşım...
(şule ÇAğLAR)

Onun ardından düzenli aralıklarla hep kendime ve ona bir şeyler yazdım. Lakin yine de onu, dostluğunu, ablalığını, yoldaşlığını anlatacak yeterli kelimelerim yok. Akademik kimliği, anneliği, insani yönü, hitabeti, kalemi ve duruşu...

Ona dair yazılacak ve anlatılacak çok şey var. Ben yalnızca onun dostluğunu, gidişinin ardından hissettiklerimi anlatmaya çalışacağım.

Dost, insanın kendi aksini seyrettiği bir aynadır. İnsan bazen kendini en çok, kendini gerçekten görebildiği bir dostun yanında tanır. Ben o aynamı kaybettim. Benim için bir yön, bir denge, bir tanıklık noktasıydı o aynı zamanda. Bir dost gidince insan, sadece birini değil kendisinin bir yansımasını da kaybetmiş gibi hissediyormuş. Onunla birlikte kendimden bir parçayı da toprağa verdim ben, yalnız onunla var olan, yalnız onun bildiği ve tanıdığı "Hatice" de onunla birlikte gitti. Bu gidiş hayatımın bir dönüm noktası oldu, zihin dünyamı da değiştirdi. Dünya ve dünyaya dair bazı şeyler ehemmiyetini kaybetti.

İnsanları bize yakın kılan çoğu zaman benzerliktir. Bize benzeyene gönlümüz daha kolay ısınır. Müthiş bir ahengimiz vardı onunla, kolay kolay bulunamayacak, ve kurulamayacak bir ahenk. 2022'de bana hediye ettiği kitabına şu notu düşmüştü: *"Bir kez olsun aynı şeyleri hissetmeyi başarabilen iki insan birbirini hep anlayacaktır" der Tarkovski; Goethe ekler, "Bu dünyada nadiren iki insan birbirini anlıyor..." Daima birbirimizi anlamak umuduyla :)* Belki de buydu ahengimizin sırrı. Bu dünyada nadiren bulunan o şeye erişmiş olmak...

Her mutlu anımda ya da zor zamanımda ilk aklıma gelen o olurdu çoğu zaman. "Bugün yanımda olmanı çok isterdim" demişti, son yüz yüze görüşmemizin ertesi günü. Zor bir günümüş, iyi geleceğimi düşünmüş. Ben de o gün Isparta'dan ayrılmadan görmek istemiştim kendisini, nasip olmadı. "Dönünce yine görüşürüz inşaallah, ama gitmeden görmek istedim" demişti. Bir daha görüşemedik, bir daha sarılamadık. Bu alemdeki birlikteliğimiz o güne kadarmış.

Neredeyse 11 ay geçti gidişinin ardından. Ben hâlâ her baktığım yerde ondan bir parça görüyorum. Her gün adının

geçtiği en az bir cümle kuruyorum. Her gün “olsaydın şunu yapardık, şuraya giderdik” demeye devam ediyorum. Ona anlatmak istediğim şeyler birikiyor. Her gün bir anımızı hatırlıyorum. Sık sık galerimdeki fotoğraflara bakıyorum acaba geçen sene-önceki sene bu tarihte bir hatıramız var mı? diye. Varsa seviniyor, geçmişteki güzel anılarımızı hatırlıyor ve onlarla teselli bulmaya çalışıyorum.

2022’de şöyle bir cümle kurmuştum onun için “Bu yorucu hayat yolculuğunda kalbinize mukabil kalplere rast gelmek çöl sıcağında gölgesinde soluklanacak bir ağaca rast gelmek gibi” ... O tam olarak böyleydi işte benim için...

Ege’yi gezecektik birlikte, bizim köye gidecektik. Balkanlar’a, kutsal topraklara, Mısır’a, İran’a gidecektik. İstanbul’u bir de birlikte gezecektik. Ben tezimi savunacaktım. Daha bir sürü şey vardı birlikte yapacağımız, hayallerimiz. Ben Manisa’dan zeytin ağacı getirecektim evinin bahçesine. Ortancaları çok severdi, ortancalar ekecektik birlikte. Her sene aynı fotoğrafı çektirecektik oğullarımız kucağımızda... İlkinin 2021’de, ikincisini de 2025’te çektirdiğimiz. Hep şöyle derdik birbirimize oğullarımız için “İnşallah birlikte büyüdüklerini ve büyüdüklerinde de iyi arkadaş olmaya devam ettiklerini görürüz”.

O gece geç saatlerde konuşmuştuk, ertesi gün burada olacaktı ve muhtemelen sonraki gün de görüşecektik. “Benim yurt dışı dönüşü kahvaltı yapalım birlikte” diyordu. Dönecekti, gezdikleri şehirleri anlatacaktı, yine şen sofralar kurup sohbet edecektik. Oturup sohbet ettiğimiz masada hayal ettiğim çiçekleri toprağına ekdim. O acı haberi aldığım gece hastaneye nasıl gittiğimi hatırlamıyorum. “Kalbi durmuş diyorlar” bu cümle halen yankılanıyor kulaklarımda. Acil servisin önündeki o çaresiz bekleyiş, o acı haber... O gece, o gün kaç gün sürdü hatırlamıyorum. Zaman ve mekan algımı kaybettiğim zamanlardan biriydi.

Kemal Sayar şöyle diyor: “Dost yanımızda olmadığı zaman da içimizde konuşması devam eden kişidir”. O artık bu fani alemde yok, ama içimde konuşması hiç bitmedi. Kritik bir meselede, bir karar almam gerektiğinde halen o ne derdi acaba, o nasıl düşünürdü, bu meseleye nasıl yaklaşırdı diye soruyorum kendime.

“Kahve var içersen”, “kahve içer miyiz”, “konuşmamız lazım” “şu tezi bitir de artık rahat rahat date’leyelim ya”, “kahvaltılık bir şeyler getirdim birlikte yeriz diye iki simit kap gel”, “Hatçem sana kek yaptım gel”... “Hatçem” diye seslenişi halen kulaklarımda... Onu daima kalbimi ısıtan o güler yüzü, ruhumu dinlendiren naif ve zarif kalbi, şen sofralarımız, muhabbetlerimiz ve harikulade dostluğuyla hatırlıyor ve anıyorum. Varlığıyla olduğu gibi bu âlemdeki yokluğuyla da hayatıma derin anlamlar katan kıymetli hocam, yol arkadaşım, aziz dostum diyorum ben ona... Hep orada oluşu, hep çok kıymetliydi benim için. Bu âlemdeki birlikteliğimiz bu kadarmış. Yokluğunu, eksikliğini o kadar derinden hissediyor ve özliyorum ki, baki âlemde kavuşmayı ve ebedî dostluğumuzu diliyorum Rabbimden. **(Hatice GÜNEŞ)**

Bölümümüzde Elif Hoca’nın her gün gördüğüm güler yüzü ve dinginliği bende her zaman güzel bir iz bırakmıştır. Onu kaybettiğimizi öğrendiğim günden beri, odasının önünden geçerken hala istemsizce selam vermek için yavaşladığımı fark ediyorum. İnsan, günlük hayatta sıradan görünen bir selamlaşmanın bile aslında ne kadar kıymetli olduğunu böyle zamanlarda daha iyi anlıyor. Aniden ve genç yaşta aramızdan ayrılması hepimizi olduğu gibi beni de derinden sarstı.

Benim için anlamlı bir anıyı hiç unutmuyorum. Aracımın olmadığı yağmurlu bir günde, Elif Hoca’nın evi okula yakın olmasına rağmen beni uzakta olan evime kadar bırakmıştı. “Hocam, durağa kadar bıraksanız yeter.” dememe karşılık

nezaketle gülümseyip, “Benim iyilik yapma hakkımı elimden alma.” deyişini onun inceliğini en güzel anlatan hatıradır benim için. Ardında böyle güzel izler bırakmış olması bile nasıl biri olduğunun en güçlü göstergesi. Elif Hoca’yı her hatırladığımda aklıma ilk gelen şey, onun iyilik yapmayı doğal bir davranış olarak taşıması oluyor. Elif Hocamızın aramızdan ayrılışı çok acı; ancak geride bıraktığı bu güzel izler, anısını her zaman yaşatacaktır. **(Dilruba İZGÜDEN)**

Bir Öğrencisinin ve Meslektaşının Kaleminden: Doç. Dr. Elif Kaya’ya Dair

Elif Hocamla ilk tanıştığımda öğrenciydim, o ise henüz asistanlık dönemindeydi, Yıl 2009-2010. O yıllarda bile çevresine güven veren bir olgunluğu, her zaman yüzünde taşıdığı o sıcak gülümsemesiyle birleşmişti. Her zaman ulaşılabilir, samimi, öğrencilerini gerçekten dinleyen ve onlara yol gösteren bir insandı. Onunla iletişim kurmak, yalnızca bir akademisyenle değil, aynı zamanda sizi gerçekten anlayan bir dostla konuşmak gibiydi.

Zamanla aynı akademik ortamda çalışma fırsatı bulduğumda, Elif Hocamın sadece bilgisiyle değil, duruşuyla da örnek bir akademisyen olduğunu bir kez daha gördüm. YÖNEP (Yönetimde Eleştirel Perspektifler) çalıştayı sürecinde, birlikte yürüttüğümüz bir çalışmada onun özverisi ve titizliğiyle şekillenen bir çalışmam oldu. Akademik üretime yaklaşımındaki özen beni çok etkilemiştir. Yazdığım bir çalışmayı inceledikten sonra, dilimi ve üslubumu beğendiğini söylemesi hâlâ kulaklarımda. O gün bana yalnızca bir takdir sunmadı; çalışma azmi, üretme isteği ve bilimsel heyecanı da aşıladı.

Elif Hocamın bir başka yönü ise insan ilişkilerinde kendini belli ederdi. Herkese karşı içten, yargısız, sevgi dolu bir yaklaşımı vardı. Zor zamanlarda bile yüzündeki o sakin ifa-

de, çevresine huzur verirdi. Akademik ortamda bazen ağır-
laşan havayı, bir tebessümüyle yumuşatırdı, esprileri hem
düşündürdü hem de zekicedi. Okuduklarını derinlemesine
yorumlar, öğrendiği her bilgiyi yaşama dönüştürdü.

Ne yazık ki onu kaybettiğimiz o elim kazanın haberi,
hayatımın en hassas döneminde ulaştı bana. 32 haftalık ha-
mileydim. Vefat ettiğini diğer meslektaşlarımdan geç öğren-
dim. Hatta üzüntü yaşamamam için beni haberdar etmeme-
yi tercih etmişlerdi. Ancak haberi aldığımda içimde tarifsiz
bir sarsıntı yaşadım. O kadar derinden etkilendim ki, sabaha
kadar uyuyamadım; sabaha karşı doğum sürecine gelmiş-
ti. Hastaneye apar topar gittik ve bebeğimiz dünyaya geldi.
Elif Hocamın aramızdan ayrıldığı günle, oğlumun doğduğu
gün maalesef ki neredeyse aynıydı. O dönemde ne tam sevinç
yaşayabildim ne de vedaya gidebildim. Eşim cenaze nama-
zına katıldı ama ben gidememişim. Hep içimde bir eksik-
lik, bir burukluk olarak kaldı bu durum. Hayatımın en özel
günlerinden biri, aynı zamanda en hüzünlü günüyle iç içe
geçti. Bebeğimin doğumunu her düşündüğümde, bir yanım
hep Elif Hocamı da hatırlar. Zaman hızlı geçiyor, neredey-
se Alparslan 8 aylık oldu bile. Ücretsiz izne ayrılmıştım, 1,5
ay sonra tekrar fakülteye döneceğim. Ama her adımda, her
koridorda, sanki bir yerlerden çıkıp gülümseyecekmiş gibi
hissediyorum. Hâlâ bazı günler, bir kapıdan dönecekmiş gibi
geliyor. Onun yokluğunu kabullenmek zor.

Eşim, onların evini inşa eden müteahhittir. Ailece görü-
şür, birbirimizi sever, saygı duyardık. Sadece mesleğinde de-
ğil, evinde, ailesinde ve dostluklarında da aynı özeni gösterir-
di. Elif Hocam, iyi bir anneydi. İyi ki Selim Ege'mizi doğur-
muş. Onu çok seviyoruz. İyi bir öğretmendi, öğrencileriyle
tek tek ilgilenirdi. Bir keresinde, hocamızın eşi yüksek lisans
tezini savunduğunda, bu güzel süreci hep birlikte kutlamak
için Yalvaç Aşağıkışıkara'da bir piknik düzenlemişlerdi. O
günkü ortam, Elif Hocamın gülümsemesiyle, içtenliğiyle

daha da güzelleşmişti. Hepimizle tek tek ilgilenmiş, herkesin kendini değerli hissetmesini sağlamıştı.

O artık aramızda değil belki ama dokunduğu hayatlarda yetiştirdiği öğrencilerde yürüttüğü çalışmalarda izleri hep yaşayacak. Zaten bu kitapta bunu ortaya koyabilmek amacıyla yazıldı. Bu güzel hatıra kitabının hazırlanmasına öncülük eden ve Elif Hocamızın anısını yaşatmak için emek veren herkese gönülden teşekkür ederim. **(Kevser SEZER KORUCU)**

Elif Kaya'nın Ardından: Bir Akademisyenin Mesleki Mirası

Elif Kaya Hoca ile hem öğrenciliğim hem de mesai arkadaşlığımız yönüyle hayatımız keşişti. Bu iki süreçte de kendisinden memnun olduğumu öncelikle belirtmek isterim. Öğrenciliğimizde kendisi bizlere rol model olarak yolumuza ışık tutmuş ve bizleri oldukça iyi bir şekilde yönlendirmiştir. Ayrıca Elif Hoca'yla çalışma ayrıcalığına erişmiş biri olarak, onun kaybı sadece bir meslektaşın gidişi değil, aynı zamanda akademik derinliğin ve nezaketin temsilcilerinden birinin eksilmesidir. Birlikte geçirdiğimiz öğrencilik, mesai saatleri ve yürüttüğümüz çalışmalar ışığında, Elif Hoca'yla ilgili görüş ve düşüncelerimi şu cümlelerle özetleyebilirim: Elif Hoca, bulunduğu her ortamda doğal bir otorite ve zarafet sergilerdi. Onun için mesleki disiplin, sadece işlerin zamanında bitirilmesi değil; yapılan işin her aşamasında gösterilen titizlikti. En yoğun dönemlerde bile sükûnetini koruması ve çözüm odaklı yaklaşımı, çalışma arkadaşları için her zaman bir güven kaynağı olmuştur. Her ne kadar işler bazen son zamanlara da kalsa bir şekilde üstesinden gelir ve son dakikalarda bile çalışarak işleri bitirmeyi başarırdı. Aslında bu durum bir noktada onun adı gibi dimdik mücadeleci ruhunu yansıtmaktadır. Gerek toplumsal olaylar karşısında gerek ise Gazze konusundaki duruşu ve tavrı bu ruhu oldukça göstermektedir.

“Bazı insanlar sadece bilgileriyle değil, karakterleriyle de öğretirler. Elif Kaya, bizlere hem bilimi hem de dürüst bir duruşu ve mücadele ruhunu öğreterek aramızdan ayrıldı.”

Onun hatıralarına sahip çıkarak, savunduğu değerleri gerek sosyal hayatımıza gerek ise akademik çalışmalarımızda yaşatmak, ona olan borcumuzdur. Mekânı cennet, hatırası daim olsun. Selam ve dua ile... **(Durmuş GÖKKAYA)**

Elif Hocam,

Elif Hocam ile tanışmam, 2012 yılında Sivas Cumhuriyet Üniversitesi'nden Süleyman Demirel Üniversitesi'ne yatay geçiş yapmamla başladı. O dönem hayatımda yeni bir sayfa açılıyordu; yeni bir şehir, yeni bir üniversite ve yeni insanlar... Elif Hocam, bu yeni başlangıcın içinde ilk dikkatimi çeken, güven veren ve insana kendini iyi hissettiren isimlerden biri olmuştü.

Lisans öğrenimim süresince kendisini daha yakından tanıma fırsatı buldum. Güler yüzü, insanlara karşı pozitif yaklaşımı ve samimiyetiyle kısa sürede sevdiğim ve değer verdiğim bir hocam hâline geldi. Akademisyenlik mesleğine ilgi duymaya başladığım yıllarda, bölümün araştırma görevlileri olan Elif, Necla ve Rukiye hocalarımla sürekli iletişim hâlindeydim. Ders aralarında ya da boşluklarda yanlarına uğradığımda, Elif Hocam her zaman aynı sıcaklıkla karşılar, sorularıma sabırla cevap verir, yönlendirici bir tutum sergilerdi.

Sınav dönemlerinde yaşanan küçük ama unutulmaz anılar da vardır. Etrafımdaki kişilere yardım etmem için çoğu zaman Elif Hocam tarafından en öne ya da daha yakın bir köşeye alınırdım. Bunu da her zamanki güler yüzüyle, “Osman’cım seni şöyle alalım.” diyerek söyler hem sınav düzenini sağlar hem de ortamı yumuşatırdı. Bu yaklaşımı, onun disiplin ile insaniliği ne kadar dengeli bir şekilde bir arada taşıdığıнын en güzel göstergelerindendi.

Lisans eğitimimi tamamladıktan sonra Elif Hocam ile aynı bölümde mesai arkadaşlığı yapmak nasip oldu. Bu kez onu yalnızca bir hoca olarak değil, aynı zamanda bir meslektaş ve yol arkadaşı olarak tanıdım. Girdiği ortamı şenlendiren, yaptığı esprilerle günün yorgunluğunu alan, karşılaştığında mutlaka hâl hatır soran bir yapısı vardı. Küçük ama içten dokunuşlarla insanların gününe iyi gelen bir insandı.

Doktora sürecinde kütüphanelerde gecenin geç saatlerine kadar çalıştığını, yaşadığı zorlukları ve bu zorluklarla nasıl baş ettiğini bizlerle paylaşırdı. Anlattıkları yalnızca akademik bir deneyim aktarımı değil, aynı zamanda sabrın, emeğin ve vazgeçmemenin somut bir örneğiydi. Bu yönüyle birçok kişiye farkında olmadan cesaret vermiştir.

Elif Hocam gezmeyi çok severdi. Gittiği her yerde anıları ölümsüzleştirmek için fotoğraflar çeker, izlenimlerini büyük bir heyecanla paylaşırdı. Hayata karşı bu canlı ve meraklı duruşu, onun enerjisinin en belirgin yansımalarındandı. İnce ruhlu bir insandı; kendi sınavlarında görev alan gözetmenlere sınav esnasında çikolata ve kahve ikram etmesi, mesai arkadaşlarına verdiği küçük kahve molaları bunun en sade ama en anlamlı örnekleriydi.

Eğirdir’de gerçekleşen düğününe katılma fırsatım da olmuştu. O an hâlâ gözümün önündedir. Karaya göl üzerinden tekneyle yaklaşırken yüzünden yayılan mutluluk, adeta çevresindeki herkese yansıyor. O an, onun hayata ne kadar içten ve sevgiyle bağlı olduğunun sessiz ama güçlü bir ifadesiydi.

Elif Hocam, hayatı boyunca insanların yalnızca mutlu anlarında değil, en zor zamanlarında da yanlarında olmayı seçmişti. Lisans yıllarında bazı öğrencilerle abla-kardeş gibi ilişkiler kurmuş, onların hayatlarının her döneminde destek olmuştu. Bir gün Sağlık Yönetimi Bölümünü, köyümdeki bir piknik alanına davet etmiştim. Etkinliğe ailesiyle birlikte ka-

tlmuştı. O gün, ailesiyle olan ilişkilerinin ne kadar güçlü ve uyumlu olduğunu da yakından görmüştüm.

Sadece o piknikte tanışmış olan akrabalarım bile vefat haberini duyduklarında, onu her zaman güler yüzüyle hatırladıklarını ve derin bir üzüntü yaşadıklarını dile getirdiler. Bu, Elif Hocamın insanlara ne kadar kısa sürede dokunabildiğinin en somut göstergelerinden biriydi.

Akademik yönü ise her zaman örnek alınacak düzeydedi. Bilgi birikimi, entelektüel yapısı ve en önemlisi bilgiyi akıcı, anlaşılır ve etkileyici bir şekilde aktarabilme yeteneği bizler için ilham kaynağıydı. Derslerine büyük bir özenle hazırlanır, konuları en iyi şekilde anlatmaya çalışırdı. Hakkaniyet konusundaki hassasiyeti ise her zaman dikkat çekiciydi; birinci öğretimde yaptığı esprileri, “hakka girmemek için” ikinci öğretimde aynı sırayla yaptığını söyleyecek kadar ince düşünceliydi.

Haksızlık karşısında sessiz kalmazdı. Gerek bulunduğu ortamlarda gerekse sosyal medyada tepkisini açıkça dile getirir, dik duruşunu korurdu. Dürüstlüğünden ve ilkelerinden taviz vermeyen bir çizgisi vardı. Danışmanlığını yaptığı öğrencilerle kurduğu ilişki, klasik bir hoca-öğrenci ilişkisinin çok ötesindeydi; onların hayatlarında “Nasıl daha iyi olabilir?” sorusunu merkeze alarak yol gösterirdi.

Doktora sonrasında Süleyman Demirel Üniversitesi’nden farklı bir kuruma geçmiş olsam da Elif Hocamla bağımız hiç kopmadı. Memleketime gittiğimde bölümü ziyaret ettiğimde her zaman ilgiyle karşılar, samimiyetle hâl hatır sorardı.

Sosyal medyayı aktif kullanır, paylaşımlarını ilgiyle takip ederdik. Kendisini en son, yurt dışı gezisinde çok değer verdiği oğlunun Erasmus sınıfında çikolata dağıttığı anlarda izlemiştim. Ertesi gün vefat haberini aldığımda büyük bir şok yaşadım. Defalarca “Bizim Elif mi, emin misin?” diye sormuştum. Daha kısa süre önce paylaşımlarını görmüş olmam ve genç yaşı, bu gerçeği kabullenmemi zorlaştırmıştı.

Uzun yıllar mesai arkadaşlığı yaptığım, hocam, arkadaşım ve ablam olarak gördüğüm bir insanın vefatı, hayatın ne kadar geçici olduğunu tüm ağırlığıyla hissettirdi. Bu satırları yazarken bile, sanki o haberi az önce almışım gibi içim ürperiyor.

Kul hakkına son derece dikkat eden, dini hassasiyetlerini her zaman koruyan bir insandı. Gençecik ve hayat dolu bir insanın vefatı, dünyaya dair ne varsa gelip geçici olduğunu insanın iliklerine kadar hissettiriyor.

Değerli hocamızın mekânı cennet olsun. Ahirette sevdikleriyle birlikte olmayı nasip etsin. Elif Hocam hem kalbimizde hem de bıraktığı izlerle, dostluklarla ve anılarla yaşamaya devam edecek. **(Osman ŞENOL)**

Elif Hoca ile beraber aynı bölümde çalıştık. Kendisi o tarihlerde araştırma görevlisi idi. Çalışkan, güler yüzlü, dürüst, yardımsever biriydi. Her zaman başkalarına karşı kibardı. Öğrencilerine yön gösterir onlara birer arkadaş gibi davranırdı. Hiçbir zaman üstten bakan biri değildi. Etrafındaki herkeste güzel bir iz bıraktığına eminim. O'nu daima sevgiyle ve özlemle anıyorum. **(Aygen OKSAY)**

Bugün bu yazıyı; bir dostun, bir arkadaşın, bir kardeşin ve aynı zamanda bölüm arkadaşın olarak kaleme alıyorum. Birlikte geçirdiğimiz yılların, paylaştığımız sofraların, baş koyduğumuz yolun ve davanın hatırına, seni tek bir yönüne anlatmak mümkün değil.

Zaman tuhaf... Sanki yıllar geçmiş gibi, sanki her şey daha dün yaşanmış gibi. Yaşandı ama bitmedi. Senin ardından kelimelerin ne kadar kifayetsiz kaldığını fark ettim. Göğebaktım; seni gördüm. Senden sonra geride kalanları gördüm. Kendimi gördüm. Yalnızlığımı gördüm.

Dostluk neydi, arkadaşlık neydi? Bir araya gelindiğinde içilen çayda ortak dertleri görmek, dertlenmek, hemhâl olmak; birbirinin yükünü sessizce paylaşmak neydi? Fedakârlık neydi, can dostunu kaybetmek ne demektir? Bazı soruların cevabı yok, bazı kayıpların ise tarifi.

Yazmak da yaşamak kadar zor. Annenin ve sevdiklerinin yaşadıkları, senin yokluğun, sensizlik... Bunları kelimelere dökmek çok zor, Elif.

Amor Fati. "Kader sevgisi"... WhatsApp biyografisinde yazan şey buydu. Senin biyografin yaşından daha büyüktü. Kaderini sevmeye çabalayan bir dostu kaybettikten sonra, insanın duygularını kaleme almasının ne kadar ağır bir yük olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum.

"Tek Olanın İlki" derdin kendine. İsmi çok severdin. Elif; Arap alfabesinin ilk harfi, dik duruşu temsil eder. Eğilmez, süsüz, yalın... Sen de isminle müsemma bir şahsiyettin. İsmi taşıdığı anlamı duruşunda, sessiz gücünde ve hayatla kurduğun ilişkide yaşattığına her zaman inandım.

Tanıştığımızda akademik hayatımızın daha ilk yıllarındaydık. Birlikte yol aldık; kütüphanede birlikte sabahladık, tez yazdık, kongrelere gittik, çalışmalar yaptık, gezdik, gördük, yedik, içtik... Hangisini anlatayım?

En çok özlediğimden başlamak istiyorum. Bir demlik çayı birlikte devirmek... "Eline sağlık, çayın çok güzel olmuş." dediğinde; "Sen geleceksin diye böyle güzel demleniyor bu çay, yoksa benim çayım güzel olmazdı." dediğimde aldığım tat bambaşkaydı. Çayın eşlikçileri üzerine saatlerce sohbet edebilirdik. Sen yemeyi de, yedirmeyi de; içmeyi de, içirmeyi de severdin. Elinden az çay, çorba, kahve içmedik.

Türk kahvesini seninle birlikte yudumlamak, hatta elinden içmek en çok özlediklerimden. Zaten son oturduğumuzda da, içtiğimiz kahvenin son kahvemiz olacağını bilemedim. İnsan bilse ayrılabilir miydi sarılmadan, vedalaşmadan, he-

lalleşmeden? Bilsek, bu ahir ömrümüzde kaybedeceklerimizi bile bile yaşamaya devam edebilir miydik?

Bana aldığın son hediyein notunda “Her şeyin yenisi, dostun eskisi...” diye yazmıştın. Son hediyeyle birlikte, baktığım her yerde anıların kaldı. Mutfağında, odamda, kalemimde, defterimde; kapımın girişinde bıraktığın hediyede... Ve elbette kalbimde. Sana bu kadar yer açıp da senin olmayışın çok zor. Yazmak zor, anlatmak zor; yaşamaksa en zoru.

Akademik bir arkadaş olarak geride bıraktıklarına; dokunduğun insanlara, öğrencilerine, Süleyman Demirel Üniversitesi’ni sahiplenişine ve sorumluluk bilinciyle üstlendiğin görevleri titizlikle yerine getirişine ben şahidim. Yaptığımız toplantılarda özgün fikirleriyle kendini her zaman belli eder, emeğinle bulunduğu yere değer katardın.

Ders bitimlerinde koridorda, kapı önlerinde; derslere ve öğrencilere dair kısa konuşmalar yapar, iş-aile-yaşam dengesi arasında kayboluşumuzu konuşur, yorgunluklarımızı paylaşırdık. Birlikte düşünmenin ve dertleşmenin yeri artık yok; ama bölümün hafızasında yer etmiş bir duruş kaldı senden bize. Seninle paylaştığım anılar, bugün bölümün kalabalık ama sessiz koridorlarında daha da belirgin hissediliyor.

Seninle gittiğimiz kongreler ve şehirler... Kız Kulesi’ni ilk kez birlikte görmemiz; karşısında çay, çekirdek muhabbeti... Diyarbakır, Girne, Bursa, Mardin, Edirne, Kütahya, Trabzon... Her bir şehirde sayısız anı kaldı.

Sana dair kısa kısa anılar...

Bir kitap bölümünün son teslim gecesiydi. Gece yarısını geçmişti; ben de uyanıktım. Ortak grubumuza “Sonunda bitti.” diye yazıp bölümünü göndermiştin. Sabahında biricik oğlun Selim Ege’yi kucağına almıştın.

Bölümde hem bir çalışma arkadaşı hem de bir dost edinmek güzel bir duyguydü. Sabah odana geçmeden önce kapıyı çalman sana özgüydü. “Selam verip geçeyim.” diyerek başlanıp uzun sohbetlere dönüşen konuşmalar kaldı geriye.

Bölümde çay demlendi mi, o çay davete açıktır; hatta çoğu zaman davete bile gerek yoktur. Sen demlediğinde gelirdik; hem yer hem içerdik. “Taze aldım bu çerezleri, şu hurmanın da tadına bak.” diyerek paylaştığımız nice şeyin tadı hâlâ damağımda.

Odalarımız yan yanaydı ve senin varlığın ile yaşamak diye bir gerçek varmış, bunu sen gidince daha iyi anladım. Odanın önünden geçerken pür dikkat bilgisayara bakarak çalışman, klavyeye bakmadan yazman, kalemin, hitabetin... Bunları sadece ardından yazmıyorum; yüzüne de söyledim. Akademik kalemin çok kuvvetliydi. Son oturduğumuzda, pandemi sonrası bir daha eskisi gibi olmadığını, doğumdan sonra hafızanın daraldığını ve eskisi gibi yazamadığını söylemiştim. “Öyle deme, daha ne güzel çalışmalara imza atacaksın.” demiştim..

Sıkıştığım, takıldığım, beceremediğimde danıştığım sen olurdun. Zamanla akademik işlerimizde akran olmuştuk. Bana yalnızca bir iş arkadaşı olarak değil; akademik bir akran, bir yoldaş, birlikte gelişebileceğimiz bir kardeş gibi yaklaştın. İyiliklerin seni ahirette karşılasın.

Biliyorum ki geride kalan yalnızca eksikliğin değil. Sessizce yaptığın katkılar, gösterişsiz emeklerin; öğrencilerinin, arkadaşlarının ve sevdiklerinin hayatında bıraktığın izler de kaldı. Seni yüksek sesle değil, derin bir saygıyla hatırlayacağım.

Yattığın yer incitmesin. Mekânın cennet olsun. **(Necla YILMAZ)**

Özerklik, insanın karşılaşması gereken temel psikolojik ihtiyaçlarındandır. Anne babaya, öğretmene, işverene bu öğretilir. Otorite, kendi idaresi altında olan bir kişiye, karar alanı ve hareket özgürlüğü tanır, kişinin temel bir psikolojik ihtiyacını karşılamış olur ve bu kişi daha sağlıklı gelişir. Peki

özerklik neden hep otorite tarafından “verilen” bir hak gibi anlatılır? Toplumda otorite altında birbirine zıt yaşayan iki kesim hep dikkatimi çekmiştir; otorite özerklik verdiği halde özerk karar alamayanlar ve tersine otorite özerklik vermese bile, inadına özerk karar alabilenler... Özerklik, o kadar da edilgen, sadece otorite tarafından verilen bir kazanım değil mi acaba? Açıkçası özerkliği, sadece “verilen” değil, verilme- se bile inadına “elde edilen” bir hak olarak görenlerdenim. Elif, yaşamıyla bunu öğretenlerdendir. Hemen her şartta özerk kararlar alabilmiş ve kararlarının sorumluluğunu üst- lenebilmiştir. Şahidim. Elif ölçülü bir sıra dışıydı. Filtreden geçirdiği ve her daim sorgulamaya açık bıraktığı değerlerine sınımsız yapışarak yaşadı. Kimseye bir zararı olmadan sorgu- ladı ve doğru bildiğini yaptı. Allah’ın kendisine üflediği ruhu keşfetme ve bâki olanla bağ kurma yolculuğuna çıkanlardan oldu. Ölçülü sıra dışılığıyla, gölgesiyle yüzleşemeyenleri bi- raz kızdırır da, Elif’in ilham verdiklerinin yanında bunların esâmesi okunmaz. Elif’le, Isparta’ya ilk geldiği zaman tanış- tık. Aynı bölümde çalıştık. Seyahatlerimiz, uzun sohbetleri- miz, derin paylaşımlarımız oldu. Hikâyesinin pek çok evresi- ne şahidim. Bıraktığı iz büyük. Mekânı cennet olsun. (Ömer L. ANTALYALI)

“Dersleri haricinde öğrencileri ile bağ kuran, o tatlı duruşu- nu bozmayan, temiz kalpli ve adaletli bir hocaydı. Öğrencilerinin yüreğine dokunabilen, onları anlayan ve samimiyetle yaklaşan na- dir insanlardandı. Mekânı cennet olsun.” (Rabia Nur TOPRAK BEDİR, Öğrencisi)

“Değerli hocamız Doç. Dr. Elif Kaya’yı kaybetmenin de- rin üzüntüsü içerisindeyim. Doktora sürecimin başlangıcında, “Araştırma Yöntemleri” dersinde öğrencisi olma onuruna eriş- tim. Geçirdiğimiz süre kısa olsa da hocamızın bende bıraktığı etki

ve akademik dünyaya bakış açısına kattığı değer tanışıklığın ötesine geçmiştir. Araştırma yöntemleri dersi, akademik hayatımızın en titizlik gerektiren, en kritik temel taşlarından biridir. Hocamız bu konuları ele alırken sadece metodolojiyi aktarmazdı. Her bir çalışmanın ardındaki felsefeyi ve bilimin bütüncül resmini görmemizi sağlardı. Dersleri, sadece bilgi aktarımından ibaret değildi. Kendisi araştırmayı keşfedilmeyi bekleyen bir macera olarak sunan vizyonerdi. Bugün kendi çalışmalarındaki her bir metodolojik karar, o derste edindiğim titiz yaklaşımın ve vizyonun bir yansımasıdır. Hocamız akademik yetkinliği kadar, eşsiz insani yönü de güçlüydü. Sizi karşılayan o içten güler yüzü, öğrenme sürecini keyifli hale getirirdi. Özellikle doktora öğrencileri olarak yaşadığımız kaygı ve zorlanmaların farkındaydı. Eleştirilerini bile nazikçe sunan, öğrencinin emeğine her zaman saygı gösteren merhametli yaklaşımı, güven veren bir yol gösterici olduğunun kanıtıydı. Hocamızın ışığı, yetiştirdiği öğrencilerde ve yaptığı çalışmalarda yaşamaya devam edecektir. Akademik camiamız için yeri doldurulamaz bir kayıptır. Değerli Hocam, hayatımıza kattığınız değerler için size minnettarız. Sizi sevgi, saygı ve güler yüzünüzün güzel hatırasıyla anacağız.”
(Semanur ÇELİK, Doktora Dönemi Öğrencisi)

“Bölümün ilk öğrencileriydik Elif Hocamız araştırma görevlisiydi o zamanlar bana akademisyenliği öğreten bir mentördü benim için. Odasından çıkmadığım gördüğüm yerde abla gibi sarıldığım doğrudur. Benim üzerimde emeği çoktur. Bana tek harf öğretenin 40 yıl hatırı vardır üzerimde. Elif Hocamın hatırı artık ebedi âleme kaldı bende. İnşallah hakkını helal eder. Onu çok seviyorum.”
(Merve TEKİNARSLAN, Lisans Öğrencisi)

“Elif Hocamız bizim danışman hocamızdı. Ne zaman bir sorumuz olsa cevaplar, kendi yoğunluğunun arasında bizim derdimizi çözmek için uğraşır. Çok çok fedakâr, iyiliksever, iyi bir insandı. Sadece hoca değil bizim için adeta bir yol gösterici, rehber, abla-

mızdı... Yeni bir bilgi öğrendiğinde hemen bizimle paylaşır, yeni duyurulardan bizi haberdar ederdi. Bence onun nasıl biri olduğunu tanımak için onunla illaki uzun zaman geçirmiş olmak gerekmezdi; ne kadar iyi biri olduğunu bir kez olsun dersine giren biri zaten anlardı. Dersi hiçbir zaman monoton işlemezdi, öğrencileri derse dâhil ederdi. Böylesine iyi bir insan yetiştirdikleri için Elif Hocamızın ailesi çok çok şanslı bence. Allah onlardan razı olsun. Ezan okunuyor şu an Allah Elif Hocamızı cennetinin en güzel bahçelerinde peygamberlere haşreylesin, kabrini nurla doldursun... Bizim de onun yolunda bize verdiği bilgiler ışığında onun gibi bilgi, beceri ve deneyimleriyle insanlara yol gösterici sevilen, değer gören biri olmamızı nasip etsin.” (Rümeysa KAYA, Öğrencisi)

“Elif Hoca deyince aklıma güler yüzü ve güçlü kalemi gelir. Duruşuyla farkını belli eden, söylemleriyle etkisini hissettiren bir akademisyendi. Görünmeyen tarafa bakıp duyulmayanları iştirerek kısa ömründe çok insana dokunmuştur.” (Pınar ÖKE, Öğrencisi)

“Çok iyi bir kalbi olduğu yüzünden belli olan bir insandı. Gülümsemesi bile insana huzur veriyordu.” (Feriha ARI, Öğrencisi)

“Maliye bölümü öğrencisiydim, sağlık yönetiminden çift ana dal yapıyordum. Son sınıfta son uzatma şansında (çift ana dal ana bölümün bittikten sonra iki dönem uzatma hakkı vardı) Isparta’da kalmıyordum, sadece sınavlara geliyordum, Antalya’dan bir hoca bir ders için sunum zorunluluğu koymuştu. Benim günümde sunuma gidememiştim, tüm sınıf toplanmıştı ama ben gidemedim. O dersin sınavına gittiğimde hoca zaten kaldığımı, boşuna sınava geldiğimi söyledi. Daha sonra hocanın odasına görüşmeye gittiğimde, Elif Hoca’da Allahtan oradaydı, Elif Hocam ılımlı bir şekilde ne kadar emek verdiğimi, yaptığım hataya rağmen diplomayı hak ettiğimi

anlattı. Onun sayesinde bölümü bitirebildim. Vefat haberi aldığım ilk andan beri bu anıyı kaç defa daha yaşadım. Mekânı cennet olsun inşallah.” (Yasemin ERDEM, Öğrencisi)

“Elif Hoca, doktora sürecimde akademik danışmanımdı. Kendisiyle bir araya gelmeden sosyal medya hesaplarından onu takip ediyordum. Sanki yıllardır hayatımda olan biriydi. Yüz yüze geldiğimizde, aynı hissi onun da yaşadığını söylemesi aramızdaki bağı güçlendirmişti. Yeri bende çok başkadır. Özellikle benim akademik kadro bulma sürecim, onun zorlu geçen doçentlik dönemiyle aynı zamana denk gelmişti. Hocam, kendi yaşadığı olumsuz duyguların ötesinde, her zaman beni cesaretlendirici oldu. Bir kadro sınavında yedekte kaldığımda çok üzülerek “Olmayacak sanırım hocam, zorlamamak mı gerek?” demiştim. O ise, “Bu, olmayacağını değil, artık çok yaklaştığını gösterir; asla pes etme!” diyerek bana güç verdi. Kısa süre sonra, benim kadroyu almam ve onun doçentliğini kazanması, peşi sıra gelen mutluluklar oldu bizim için. Hep, ‘Selim Ege biraz büyüsün, bir Türkiye turuna çıkıp sizleri yerinde gururla ziyaret edeceğim.’ derdi bunu görmek zahiren nasip olmadı hocama. Engin bilgisi, duyarlı ve yüksek ahlaklı kişiliği, güler yüzlülüğü, anaç tavrı, güçlü kalemi ve etkileyici kelamıyla yolculuğunu tamamladı. Yaşamı ve ölümü ile bize ders veren, hayatımıza dokunan bir Elif Hoca geçti bu dünyadan. Kalplerimizdeki yeri bâki, makamı âli olsun.” (Merve TURGUT, Danışmanlık Öğrencisi)

“Çok fedakâr, çok çalışkan, yardımsever ve özverili biriydi, başarıları takdire şayandı.” (Özlem ÇAVUŞ, Öğrencisi)

“Farklı seslere her zaman duyarlı, sonsuz ufkunu öğrencileriyle paylaşan, güler yüzü, çalışkan ve haksızlık karşısında dik tavırlı bir akademisyendi. Sıkı bir okuyucu ve dinleyici olması hasebiyle kelimenin tam anlamıyla entelektüeldi. Çalışkanlığını ve azmini, bir ömür boyunca örnek alacağım. Baki kalan bu kubbede hoş bir sada bırakıp gitti. Onu her gün daha çok özliyorum.” (Denizhan GÜLTEKİN, Öğrencisi)

“Elif Hocamı lisans birinci sınıfta tanımıştım ilk olarak, iyi bir eğitimci olmasının yanı sıra iyi bir insan profili olduğunu gözlemledim. Bize sadece kitabı bilgisiyle değil aynı zamanda hayata bakış açısıyla, farklı pencerelerden bakmanın yanlış bir şey değil aksine daha zenginleştirici ve besleyici bir eylem olduğuna inandırmasıyla önemli dokunuşları oldu. Yıllar içinde Elif Hocamızdan lisansüstü eğitimde daha çok faydalandık ve güzel ilişkiler geliştirip heybimizi doldurduk. Artık gelecekte nasıl bir akademisyen ve insan olmak istediğim noktasında ondan da çok fazla hedefler belirledim kendime. Son olarak doktora yeterlik sınavımda jürimdeydi kendisi, beni rahatlatması, hem desteklemesi ama aynı zamanda öğretmesi o gün de devam etti. Mesleğe başlamadan önce ve sonraki süreçte bir abla gibi sırtımda elini hissettirmesi beni sadece bir öğrenci olarak değil insan olarak da yarın öbür gün daha iyisini yapma isteğine itti. Vefatı beni hayatım boyunca en çok etkileyen eylemlerden biri oldu ancak temennimiz odur ki gittiği yer dünyadan çok daha hayırlı ve huzurlu olan cennet olsun inşallah.” (Sena BAKIR, Lisans ve Doktora Öğrencisi)

“Uzunca bir süre ne yazacağımı, düşüncelerimi, hislerimi nasıl toplayıp yazıya dökeceğimi bilemedim. Layıkıyla yazamayacak gibi hissettim hep. Az önce ise sizin durumunuza yazdığımız söze denk geldim. Amor fati... Kaderi sevmek. Görünce birkaç saniye öylece durup sizi düşündüm. Sizinle konuştuğumca ferahlayan kalbimi hatırladım. Tevekkülünüz, anlayışınız, yumuşak sesiniz, beni gülümseyerek karşılamanız, her seferinde kahve teklif edişiniz, cömert gönlünüz... Paylaştığımız bu kısa süreler ancak zihnimde ve kalbimde yaşıyor. Onca zaman utanıp ‘Hocam bir sarılabilir miyim?’ ya da ‘Birlikte bir fotoğrafımız olsun.’ diyemediğim için derinlerde bir yerde pişmanlığım var. Ben her doğum günümde sizin için de dua etmeye devam edeceğim Allah’ın izniyle. Belki de bir gün aynı yaşa geleceğiz, hatta belki bir gün sizden daha yaşlı olacağım. Her 14 Temmuz’da ‘Doğum günümüz kutlu olsun hocam.’ diyeceğim sessizce. Birbirimize nasıl benzediğimizi hatırlayıp aynı yollardan

geçen sizin bana verdiğiniz tavsiyeleri hatırlayacağım. Unutur gibi olursam imzalayıp verdiğiniz kitaba düştüğünüz nota bakacağım: En doğru yeri bulup devam etmen ümidiyle... Hocam bir danışman olmanın yanında abla gibi olan tavrınızı çok özledim. Tesadüfen seçtiğim bir danışman ancak bu kadar hayatıma dokunabilirdi belki de. Hocam benim size anlatacak çok şeyim kaldı... Sizden alacağım çok akıl vardı.” (Nurşen KALELİ, Öğrencisi)

“SDÜ’deki lisansüstü eğitim sürecimde Elif Hoca’yı kısmen tanıma fırsatım olmuştu. Tanışıklığımız olmasına rağmen dersime giren bir hoca olmadığı için kendisiyle yakın bir çalışma ortamı paylaşamadık. Buna karşın, yüksek lisans tez önerimi sunduğum dönemde yaptığı katkıları hâlen hatırlıyorum. Akademik birikimi oldukça güçlüydü ve yapıcı geri bildirimleriyle tezimin niteliğini arttırmaya yönelik son derece isabetli önerilerde bulunmuştu. Elif Hoca, hafızamda her zaman saygıdeğer, zarif bir akademisyen ve alanına bütünüyle hâkim, kıymetli bir hoca olarak yer etmiştir. Allah kendisinden razı olsun; mekânı cennet olsun.” (Mehmet ŞENER, Lisansüstü Öğrencisi)

“Elif Hocam tüm arkadaşları tarafından sevilen, akademiye güzel katkılar sağlayan çok değerli bir hocamızdı. Ani gidişi hepimizi derinden üzdü. Kendisine Allah’tan rahmet diliyorum. Başımız sağ olsun.” (Gülçin Gökçenur KARATAŞ, Lisansüstü Öğrencisi)

“Elif Hocamla ilgili aklımdaki ilk anı Elif Hocamın asistanlığı, benim de öğrenciliğimin ilk başladığı yıllara uzanıyor. Elif Hoca’yı kocaman gülümsemesiyle hatırlıyorum. Daha sonra tabii doktora eğitimim başladığında kendisinin danışmanım olmasıyla beraber onu daha yakından tanıdım. Elif Hocama dair aklımda kalan kocaman gülümsemesiyle onun öğrencisi olarak başladım doktora. Ben doktora tezimi çocuğum, tez danışmanımı ise o tezin anneanne-si olarak görüyorum saçma olsa da. Bu süreç bir insanın hayatındaki

dönüm noktası. Elif Hoca'yla beraber o tezi büyüttük besledik ve savunduk. Benim için kendisi ailemden biriydi. Beni yakinen tanıyan herkes Elif Hoca'yı da tanırdı. O sebeple benim Elif Hoca'yla olan anılarımı tezimden ayrı tutamıyorum. Bu belki de onu benim hayatımda çok daha önemli bir noktaya taşıyor. Bunun bir diğer sebebi de tez konumun, Elif Hoca'nın Selim Ege'ye gebe kalmasıyla beraber yaşadıkları süreçte ortaya çıkmasıdır. Tez sürecinde çok hasbihal ettik. Yaşadığı süreçleri anlattı. Oğlu Elif Hoca için çok kıymetliydi. Her kadının çocuğu kıymetlidir ama Elif Hoca için oğlu bambaşkaydı. Öyle olacak ki gebelik sürecinde aldığı sağlık hizmetlerini bir tez yapmak istemişti. Canım hocam. Öyle nahif, öyle güler yüzlü, öyle titizdi. Beni bu süreçte o yetiştirdi. Naifti ama aynı zamanda disiplinliydi. En iyisi olsun isterdi. Kızardı bazen. Ama şimdi geriye dönüp baktığımda bunların hepsini iyi ki yapmış diyorum. Ben hep aceleciydim, o hep sağlam adımlarla ilerlemek isterdi. Ardında hatıramdan silinmeyecek bir kocaman gülüş bıraktı. Elif Hoca hakkında yazdığım hiçbir kelime hiçbir cümle onunla olan bağımı tam olarak anlatamayacak biliyorum. O sebeple Cahit Sıtkı Tarancı'nın 35 yaş şirininin son birkaç dörtlüğüyle bitirmek istiyorum. Kendisi 37 yaşında bir bahar ayında ayrıldı bu fani dünyadan...

Gökyüzünün başka rengi de varmış!

Geç fark ettim taşın sert olduğunu.

Su insanı boğar, ateş yakarmış!

Her doğan günün bir dert olduğunu,

İnsan bu yaşa gelince anlarmış.

Ayva sarı nar kırmızı sonbahar!

Her yıl biraz daha benimsediğim.

Ne dönüp duruyor havada kuşlar?

Nerden çıktı bu cenaze?

Ölen kim?

Bu kaçınıcı bahçe gördüm tarumar.

N'eylersin ölüm herkesin başında.

Uyudun uyanamadın olacak
Kim bilir nerde, nasıl, kaç yaşında?
Bir namazlık saltanatın olacak.
Taht misali o musalla taşında.”

(Begüm Ceylan YORULMAZ, Doktora Öğrencisi)

“Elif'im, geriye bir yarım kalmışlık kaldı; ama yoldaşlığın hâlâ benimle... Elif, sen benim için yalnızca bir dönem arkadaşı değil; aynı yolda yürüdüğüm, aynı hayallere inandığım bir yoldaştın. Akademik hayatın en zorlu ve en belirleyici yıllarını birlikte yaşadık. Aynı sorularla boğuştuk, aynı belirsizliklerin içinde sabrettik, aynı cümlelerin peşinden giderek kendimize bir yer açmaya çalıştık. Bu nedenle seni kaybetmek, yalnızca sevdiğim bir meslektaşını değil; hayatımın önemli bir parçasını yitirmek anlamına geliyor. Bizim yolculuğumuz yalnızca tezlerden, yayınlardan ya da akademik hedeflerden ibaret değildi. O yol, aynı zamanda insan kalabilme mücadelesiydi. Sen bu mücadelede her zaman örnek oldun. Sessizliğinin, ölçülü sözlerinle, kimseyi incitmeden ama gerektiğinde dimdik durarak ilerleyişinle... Zor zamanlarda bile acele etmeden, hakkını vererek çalışmayı; başarıyı gürültüyle değil, emekle inşa etmeyi senden öğrendim. Sen, akademinin yorucu temposu içinde nezaketi bir yük değil, bir erdem olarak taşıyan nadir insanlardandın. Elif, seninle konuşurken insan kendini güvende hissedirdi. Yargılamadan dinleyen, gerçekten anlayan bir tarafın vardı. Bu yüzden öğrencilerin seni yalnızca bir hoca olarak değil, bir rehber olarak gördü. Onlara bilgi vermenin ötesinde, cesaret verdin; kendilerine inanmalarını sağladın. Bugün onların başarılarında, kurdukları cümlelerde ve duruşlarında senin izlerini görmek mümkün. Vefatının ardından geriye derin bir sessizlik kaldı. Bu sessizlik, yalnızca senin yokluğun değil; birlikte tamamlanamayan sohbetlerin, yarım kalan planların ve bir daha paylaşamayacak hayallerin sessizliğiydi. Üniversite koridorlarında, akademik toplantılarda, senin sesini duymayı beklediğim anlar oldu. Yokluğun, varlığının ne kadar kıy-

metli olduğunu daha da görünür kıldı. Ama bu sessizliğin içinde senin izlerin hâlâ çok güçlü. Bugün seni anarken içimde derin bir özlem var; ama bu özlemin yanında güçlü bir minnet duygusu da taşıyorum. Hayatıma dokunduğun, yoluma yoldaş olduğun, beni zenginleştirdiğin için teşekkür ediyorum. Seninle aynı dönemi paylaşmış olmak, aynı yolu yürümüş olmak benim için her zaman onur kaynağı olacak. Elif, sen benim için sadece geçmişte kalmış bir hatıra değilsin. Bıraktığın izlerle, öğrettiklerinle, temsil ettiğin değerlerle bugün de yoluma eşlik ediyorsun. Seni rahmetle, özlemlerle ve hiç eksilmeyen bir vefayla anıyorum yoldaşım.” (Nurcan COŞKUN US, Arkadaşı)

“Elif Hoca çok neşeli, güler yüzlü bir insandı. Gittiği her ortamın enerjisini yükseltirdi. Ben Elif Hoca’yı küçükken tanıdım. Hep idealim onun gibi çalışkan olmaktı. Çocukluktan itibaren akademisyen olmayı hayal etmemde Elif Hoca büyük bir etkendi. Belki onunla ilgili düşünceleri aktarmada kelimeler az kalır ama Elif Hoca az bir ömre çok şey sığdırdı. Kısacık hayatında o kadar sevildi ki yokluğu hepimizi üzüntüyle sarstı. Elif Hoca’nın hatırası o kadar büyük ki, sanki her sokakta onun neşesi, onunla ilgili bir iz var. Elif Hoca şu fani dünyada insanlarda hoş bir seda bırakarak geçti. Herkeste kendisine dair bir unutulmayacak bir iz bıraktı.” (Betül Zehra ERDEM)

“Elif Hocam, canımın içi... 13 Nisan 2025 aklımın ve kalbimin buz tuttuğu o tarih. Ölümünü duyduğum o anı ve o an yaşadığım duyguları anlatamam. Öyle çok seviyorum ki seni. Üniversite yıllarımda tanıdım canım hocamı. Hocam diyorum ama ötesi var abla, kardeş, dost ... Elif Hocam, güler yüzlü, ince esprileri olan, hayatta her zaman bir gayesi olan ve bu gayesi için mücadele eden biriydi. Ben ondan öğrendim hakkımı savunmayı, haksızlığa karşı olmayı, ben olmayı ve ben de buradayım diyebilmeyi ve dahasını... Bana kattıklarını sözlerle anlatmam mümkün değil. Elif hocamla

sayamayacağım çok anımız ve yaşanmışlıklarımız var. Kütüphane yoldaşlığı, ev arkadaşlığı ve dahası... Ama bugün hepsi içimde bir yumru, kora döndü. Elif deyince içim cız ediyor, kalbim sızlıyor. İnanıyorum ki şu an güzel yerlerde güzel insanlarla birliktesin... Dilerim mekânın cennet makamın âli olsun... Yattığın yerler cennet bahçelerinden olsun..." (Selma DOĞANALP ÇOBAN, Arkadaşı ve Öğrencisi)

"Sevgili hocamı, ablamı üniversite yıllarımın ilk adımlarında tanıdım. İlimiyle öğreten, kalbiyle dokunan, varlığıyla insanın içini ferahlatan nadide bir insandı. Yoluma ışık olan sözlerini, neşesini tebessümünü kalbimde saklıyorum. Birlikte acı, tatlı öyle çok anımız var ki. Aynı sofraya oturduk, aynı evde misafiri olduk, günlerce ilminden faydalandık. Ayrılık acı olsa da içimiz yansa yakılsa da inanıyorum ki güzel ahlâkıyla, ardında bıraktığı hayırlarla ve yetiştirdiği insanlarla amel defteri açık kalanlardan olacak Elif Hocam, ablam... Şimdi onu Rahman'ın sonsuz merhametine emanet ediyor, mekânının cennet, makamının âli olmasını diliyorum. Ardından kalan her güzel iz, benim için bir dua, bir şükür vesilesidir." (Ayşe İspirli TURAN, Arkadaşı ve Öğrencisi)

"Ablacım,

2010 yılında üniversiteye başladığımda sıcacık gülümsementle içimi ısıtan biricik ablam, değerli büyüğüm, ev arkadaşım; akademik hayatımda izleri olan güzeller güzeli canım ablacım... Şu an akademinin bir parçası olduysam bunda senin emeğin çok büyüktür. Sen herkese yuva oldun ve her öğrencinin mutlaka kalbine dokundun. Öğrencilerine yazdığın mektup hâlâ hayatımda, evimin bir köşesinde duruyor; zihnimde ise bana hep bir ders oluyor. Hep Elif gibi dimdik durdun ve cesaretle sevdiklerine öncülük ettin canım ablam. Senin vefatın herkesin kalbinde derin bir sızı bıraktı. Ama biliyorum ki hâlâ bir yerlerde bizleri görüyor, izliyorsun. Öğrencilerinin başarılarıyla gurur duyuyorsun. 13.04.2025 tarihi

benim için sabah 07:40'ta durdu. Aldığım o telefonla senin vefat haberini almak, hayatım boyunca aklıma gelmeyecek bir şeydi. İlk zamanlar kabullenemedim ablacım... Ta ki okula gittiğimde kızımın senin odanın kapısına vurması ve senin kapıyı açmamanla gerçeği derinden hissedene kadar. Sevdiğin bir büyüğünü kaybetmek çok zormuş ablacım; bunu sende derinden anladım. Gurbetlik zormuş derdik ama kavuşulamayan, bir daha görememek daha zormuş meğer. Kalbimdeki sızıyı biraz olsun hafifleten tek umut, senin çok güzel bir yerde olduğuna inanmam. Öğrencilerine yazdığım "iyi insan" ifadesinin bizlerde ve öğrencilerinde karşılık bulmuş hâliydin ablacım. Seni çok seviyorum. İyi ki yollarımız kesişmiş, iyi ki manevi kardeş olmuşuz. Rabbim mekânını cennet eylesin, Peygamber Efendimize komşu eylesin ablacım... Bu dünyadan bir Elif göç etti; ama göçerken sevdiklerine ders vererek gitti..." (Fatma Nur KARACA, Manevi Kardeşi ve Öğrencisi)

2010 yılından beri tanıdığım, hayatımın her anına dokunmuş çok naçizane bir fidandın sen. Yollarımız ayrıldığında bile kalplerimiz hep bir aradaydı. Öğrencine ev arkadaşı olmayı teklif edecek kadar kibirden ve egodan uzak harika bir detaydın. İyi ki her gün aynı çatı altında binlerce anı biriktirdiğimiz o iki yılı yaşamışız seninle. Gece yemek yemeği çok severdik. Çiğ köfte bile yoğurur üşenmezdik. "Zalımın kızı ne yapıyorsun yine?" derdin. Aldığın kiloların müsebbibi beni görür söylenirdin. Sana sarılmayı, akıl danışmayı, koca demlik çay eşliğinde gece yarısını bulan muhabbetlerimizi, gezdiğimiz şehirleri ve hayallerimizi o kadar çok özlüyorum ki... Evimize birkaç dakikalık mesafedeki mezarlığa seni uğurlamanın acısını içimden nasıl atacağımı bilmiyorum. Ben senden en çok mücadele etmeyi öğrendim. Pes etmeden, eksiklere odaklanmadan o an yapılabilecek en iyiye ulaşabilme çabasını. Cesaretin tabi bir de. Zamandan ve mekândan bağımsız doğru olanı haykırmayı, iyiye ve güzele odaklanmayı. Sen asistan, ben öğrenciyken bir gün çok bunalıp odana gelmiştim. Hemen bir çay söyleyip, can kulağıyla dinlemiş ve "Allah bes, bâki heves" demiştin. O günden sonra ve hâlâ ben

hep oradayım canım hocam. Ne kadar gurur duyulabilirse o kadar gurur duyuyorum seninle. Yaşın 37 idi ama sen çok daha fazlasını sığdırdın bu hayata. Çok hızlı yaşadın ve hiç dinlenmedin meğerse bunun içinmiş bazı şeyleri yeni anlıyorum. Sen giderken bile bizlere çok şey öğrettin Elif Hocam.

*Galiba ben artık seni özlediğimde çok sevdiğin gökyüzüne baka-
cağım, en sevdiğin mevsim olan baharı ömrüm yettiğince karşılayıp,
tefekkür dolu mânâ ile içime çekeceğim. Çok sevdiğin baharlar seni
karşılamaştır inanıyorum. İçimdeki derin boşluk ve yürek sızımsın.
Mekânın cennet, kabrin nur dolsun. Senin tabirinle seni çok ama
çok seven Zuki ben.*

Selam, Sevgi ve Rahmetle.. (Zuhal KAYAR, Arkadaşı ve Öğrencisi)

Bu bölüm; herhangi bir kural, şekil şartı, akademik şablon, vb. kaygısı güdülmeden, hatıraların, anıların samimi dokunuşuyla, okuyanların da benzer samimiyette olacağı düşüncesiyle, müellifin içinden geldiği gibi yazılmıştır.

Tanıdığımız her insana, hayatımıza girmeleriyle bir misyon yüklenmiştir ve dünya yolculuğumuzda bizim için bir amaca hizmet ederler. Bazı insanlar vardır çevremizde, bizi birileriyle tanıştırır, birileriyle arkadaş olmamıza vesile olur, sonra sessizce çekilirler hayatımızdan. Elif'in hayatıma girişi de böyle bir vesile ile olmuştur. Sevdiğimiz ortak bir arkadaşımız aracılığıyla tanıştık Elif ve Necla ile. Daha sonra o ortak arkadaş sessizce çekildi; hayat oyununun, birlikte oynadığımız sahnesinde rolünü tamamlamış, sahneyi bize bırakmıştı. Ve biz, Elif ve Necla ile daha samimi dostlar olmuştuk, onunla olduğumuzdan... Tarih ne zamandı, mekân neresiydi tam olarak hatırlayamıyorum. Hepimizin yüksek lisans yıllarıydı (2009) ve şehir de Isparta'ydı elbette (bu esere katkı sağlayan birçok insanın ortak paydasında olduğu gibi). Muhtemelen yabancı dil kursu vesilesiyle başlamıştı tanışık-

lığımız. Hepimizin akademik, mesleki, vb. konularda dönem dönem yaşadığımız zorluklar oldu. Birbirimizin bu zamanlarına şahit ve destek olduk. İnsanın hayata aynı pencereden baktığı, kendisiyle aynı derde sahip olan, çekinmeden, gönül rahatlığıyla derdini açabileceği bir dost, Allah'ın verdiği en büyük nimetlerden. Benim için Elif ve Necla da böyle özel bir yerdeydi, hala da öyleler. Elifle Ankaralı olmamız hasibiyle ayrı bir paylaşımımız daha olurdu. Ne zaman mesleki, akademik, güncel vb. konularda bir ihtiyacım olsa kendilerine danışacağım, yargılamadan bana ellerinden gelen desteği vereceklerinden emin olduğum bu kardeşlerimi bana verdiği için Rabbime hep şükür, onların hayatıma girişine vesile olan o ortak arkadaşımıza da hep dua etmişimdir.

İnsanın yaş aldıkça daha iyi tecrübe ettiği, okurların da aşına olduklarına emin olduğum bir durumdan bahsetmek istiyorum. Öyle dostluklar vardır ki sık sık telefonla, yüz yüze görüşmeseniz, ayda bir iletişime geçseniz bile kaldığınız yerden devam edersiniz. Bu dostlukların kıymeti daha bir farklıdır, yeri daha bir özeldir hatta. Elifle de benzer bir dönem yaşıyorduk. Ara ara birbirimize akademik bir konuyu danışıyor, ihtiyacımız olan bir konuda yardımcı oluyor, güncel bir gelişmeden haberdar edip üzerine yorum yapıyorduk. Her gün, her hafta görüşmesek de orada olduğunu bilmek çok güven verici ve iyi olduğunu bilmek çok güzel bir duyguydu.

İkimiz de sosyal medyayı aktif kullanırdık. En son Erasmus+ ile yurt dışında olduğunu öğrendiğimde de oradan yazışmıştık:

- *Aa Erasmus plusla mı oradasınız? Daha kalcak mısın o zaman cano?*
- *Evet cano ders vermeye gelmiştim. Cumartesi dönüş nasipse. Şimdi Polonya'ya geçiyoruz, yoldayız.*
- *Oo süper, kısa süre verdin o zaman. Hadi hayırlı yolculuk olsun canom.*

- *Evet haftalık oluyor program ders verme hareketliliğinde.*
- *Aa güzelmiş. İzlenimlerini dinlemek isterim döndüğünde inşallah.*
- *Tabi canom.*
- *Hayırla gidin gelin inşallah. Başarılar, kolaylıklar bitanem.*
- *Teşekkür ederim çiçeğim. Görüşmek üzere inşallah.*
- *Tamam inşallah canom görüşürüz.*

...

"Çiçeğim" dedi, "Cumartesi dönüş" dedi ve gitti...

Hayatımın en zor anlarından biriydi. Sınav görevi çıkışı... Aysun'un WhatsApp durumunda verdiği haberi anlamak istemeyip, kabullenmeyip Necla'yı arayıp teyit ettiğim an... Kaç dakika arabanın içinde ağladım bilmiyorum, aklımdan onlarca düşünce geçti, hangi birini sayayım?.. Daha on beş gün önce başka bir arkadaşımı kaybetmişken ve onun acısını yaşarken Elif'i göndermek istemememin acısı... Bu esere bölüm katkısı sunarken bunlardan bahsetmeli miyim bilmiyorum. Eseri planlayan, projeleştiren arkadaşlar tamamen bizim duygu ve düşüncelerimizle yazabileceğimizi, sınırlayıcı keskin bir çerçevenin olmadığını söylemişlerdi. Başta da belirttiğim gibi, içimden geldiği gibi, Elif kardeşimin bendeki karşılığının belki sadece bir noktasıdır buraya aktarabildiklerim.

Gün boyu haber bekledim, belki Ankara'ya gelir diye... Isparta'da kalacağını öğrendiğimde saat artık epey ilerlemişti. Hemen gidebilmenin, (bu kelimeyi kullanırken hala çok zorlanıyorum) cenazeye katılabilmemin yollarını aradım ancak görevim dolayısıyla mümkün olmadı. Gidememiş olmaya bir süre hayıflandım ancak olanda hayır vardır yaklaşımının hikmetiyle, Yaradan birçok hayrı önüme çıkardı çok şükür. İlk fırsatta (bir hafta sonra) Antalya üzerinden (ortak hocamız

Zihni Hocamızı ve arkadaşlarımızı da ziyaret ederek -ondan bir cüz arıyorum, onu konuşmak, onu ağlamak istiyorum-) Isparta'ya geçerek yanına gittim. Bir fotoğrafta çok uzaktan gördüğümle ve (sağ olsun) Zihni Hocamın tarifıyla buldum kırmızı tülbentli yerini. Yanında kaç saat geçirdim, ne kadar ağladım, neler konuştum hatırlamıyorum. Başındaki kırmızı tülbentini ve adını öptüğümü hatırlıyorum sadece... Ortak hocalarımızı, arkadaşlarımızı (Ramazan Erdem Hocamız ve Necla Yılmaz) ziyaret ettim. Kapısının önünden geçmenin verdiği acıyla, bir yıldan kısa bir süre önce, aynı katta, aynı insanlarla odasında geçirdiğimiz günü ve diğer tüm günlerimizi hatırlayarak, boğazımızda düğüm, burnumuzun direğindeki sızı, sesimizdeki titremeyle...

Ve döndüğüm gece... Dolunayda seni seyrederek, dua ederek, ağlayarak, en güzel yerde olduğunu hissederek, güzel kardeşim...

Döndüğüm gün babam arabayla almıştı terminalden. Yılların usta şoförüdür, neden böyle hızlı ve sert kullanıyor acaba, neden refleksleri bu kadar zayıfladı, babama bir daha mecbur olmadıkça araç kullandırmayalım diye düşünürken... Senin haberini aldığımda ağlayarak annemle ve kendisiyle paylaştığım babam... Beni senin yanından dönüşümde karşıladıktan iki gün sonra kendisi gitti senin yanına... Hiç dönmek üzere, hiç gelmemek üzere... Ve orada görüştüğünüzü, en güzel yerde tanıştığımızı hissediyorum. Sizi bu yüzden zihnimde ve kalbimde çok bütünleştiriyorum. Allah, beni seninle ve senden hemen önce giden arkadaşımınla, meğer babama hazırlamış.

Kırk yaş olgunluk yaşı, aydınlanma yaşı derler... Kırkinci yaşına gireceğim bu yılda, değişik, farklı ve önemli bir şeyler yaşayacağımı hissetmişim aylar öncesinde. Ama bu kadarını beklememişim de, istememişim de. Benim hayatımın dö-

nüm noktası ve bu yeni zor döneminin kapısı, senin gidişinle aralandı. Adının geçmediği bir günüm, bir duam yok gibi. Nasıl alışılır, nasıl kabullenilir, ben bunu bilmiyorum. Böyle güzel bir dostumun bu kadar erken ayrılıp gidişinden sonra nasıl devam edilir, onu da bilmiyorum. Şuna inanıyorum ki, geldiğim zaman babamla birlikte beni karşılayacaksınız. Orası artık benim için güvenli bir alana dönüştü sizin varlığınızla... İyi ki vardın, iyi ki varsın kardeşim... Can dostum, güzel arkadaşım... Elifim... (Şehriban AYGÜN)

Lise Anı Defterine Yazılanlar

Elif, bazı isimler vardır, söylendikleri zaman huzur duyarsınız. Çünkü size güzel şeyler çağrıştırırlar. Bazı isimler vardır o isimler verildiği kişilerle bütünleşir ve insanların gönlünü aydınlatırlar. "Elif" bu kişilerden biri. Elif arkadaşlarının yanında, her zaman onlara destek olmaya çalışan, onların mutluluğuyla mutlu olan, onların mutsuzluğunu paylaşan, okumayı, öğrenmeyi, öğrendiklerini arkadaşlarıyla paylaşmayı davranış haline getirmiş öğrencilerimdir. Umarım bundan sonra da "güler yüzlü", "insanlara yararlı" sıfatlarını yaşatır. (Recai ÖZCAN)

Ya seninle yaşadıklarımız, iki yılımız metrelerce parşömene sığmaz. İki yıl önce, yolda gördüğüm sıradan biriydin. Belki iki kelime konuştuk seninle... Sonra aynı sınıfta buluştuk. Beni sana çeken bir şeyler vardı; duruşun, gülüşün, bakışların... Sen bambaşka bir dünyaydın sanki o güne kadar hiç yaşamadığım. Sana yürüdüm yaşamım aydınlandı. İnan bana dünyanın bu kadar ilginç, bu kadar gülünç, bu kadar yaşamaya değer olduğunu hiç bilmemiştim senden önce. Seninle paylaştığım her sahne, yanında görüntülendiğim her kare,

beni bambaşka anlamlara götürdü. İnancın, maneviyatın; yaşamıma huzuru getirdi. En çaresiz anlarımda yanımdaydın; Allah şahittir. Başımı omzuna yasladığımda, sana sıcacık sarıldığımda hep “İyi ki Elif var” dedim. “İyi ki onu tanımışım” diye şükrettim Allah’a. Bir insanın yüreğine tüm dünyayı sığdırabileceğine kim inanır ki? Sen bunu başardın ve çevrendeki bütün insanları, kendine, düşüncelerine hayran bıraktın. Ve yine insanların yaşamını hayranlıkla izleyeceğini, seni hak ettiğin güzel yerlere ulaştıracaklarını biliyorum. Bazı insanlar büyük doğar, büyük düşünür, büyük yaşarlar, sen de o nadir insanlardansın. İnanıyorum ki yıldızın her daim gökyüzünde parlayacak; karanlık, soğuk gecelerimi ıslıl ıslıl parlatacak. Yardımseverliğin, paylaşımcılığın, maneviyatın ve duygusallığınla, komikliklerinle hep ama hep hatırlayacağım seni. Bir ömür boyu beraber olalım, çocuklarımız, hatta torunlarımız bile dost olsunlar. Çünkü gerçek dost kolay bulunmuyor, seni buldum ve kaybetmek istemiyorum. Okuldan sonra görüşmek üzere BALGÖZLÜM... (Nihan)

Canım kardeşim, dostum. Kalbimdeki ağırlığın ne kadar büyükse, bu satırları yazmak da o kadar zor. Her ne kadar birbirimizi unutamayacağımızı bilsem de, sonuçta yolu ayrılığa gidiyor bu yazının. Senin için neler desem bilmem ki. O yaşadığımız maceralar, geçirdiğimiz iyi kötü günler unutulmaz. Dört yılda birbirinizden her konuda öyle şeyler öğrendik ki... Manevi değerlerin en önemli şey olduğu şu dünyada yaşamın anlamını, arkadaşlığın ne demek olduğunu birlikte öğrendik. Hayallerimi, dünya görüşlerimi, yalansız sevdami ilk sana açmışım. Umarım bu güzel kalbin, bu yardımsever ruhun değişmez. Son olarak su nasihatimi unutma “İstikbal göklerde dir.” (Ne demek istediğimi anlamışsındır...) MİNİCİĞİM. Seninle okul sıralarında değil de mecliste karşılaşırsaydık, sanırım birbirimizden nefret ederdik. Ne siyasi

görüşümüz birbirini tutar, ne din konusunda savunduklarımız... Sen; sözünün eri, her şeyi ispatlayacak kadar güçlü iradeli ve hemen her şeye muhalefet... Bense; eleştirdiklerini bile var gücüyle savunan, ama sana karşı duramayan... Dar görüşlü değilsin, bu bence. Öyle ki; yeri geldi en ağır tartışmalarda beni kabullendin, yeri geldi beni ikna ettin. Nasıl tanıştık nasıl yakınlaştık inan hatırlamıyorum! (Sanırım gevzeleşimiz buna sebep:)) Dedim ya, çatışmasaydık bu arkadaşlığı yakalayamazdık. Derler ya, bana dostunu söyle sana kim olduğunu söyleyeyim diye; ben seni söylesem, beni asla tarif edemezler. Neredeyse tüm görüşlerimiz farklı olmasına rağmen öyle yakınız ki... Zor... Herhalde, insan kendi gibi birini bulduğunda zaten anlaşıyor. Biz herkesin yapmayacağını yaptık. İki farklı dünyadan öyle bir dostluk kurduk ki; ömre bedel! Ben senin yüreğini, gözlerini sevdim. Sen her üzüldüğümde benimledin! Bu dostluk bitmez Elü... **DOSTLUK BİTMEZ! (Burcu)**

Aah ah Elif! Senle nasıl ayrı kalıcaz? Yedi gün yirmi dört saat beraberdik senle. Hem hafta içi hem hafta sonu birbirimize destek olduk. Sen artık aileden biri oldun:) Hatta seni onlardan çok gördüm bu iki sene içinde. Okul sıralarından dersane sıralarına sürünürken senle yaptığımız muhabbetlerle moral buldum. Ne kadar şanslı olduğumun şimdi farkındayım. Ama şu da var, bu güzel günler bir daha gelmeyecek ama yine de ben senin gibi bir arkadaş tanıdığım için kendimi hep şanslı sayacağım, 7-24 Şuleyi:) unutmaman dileğiyle... **(Şule)**

Neyi önemseyip neyi boş vermesini bilen, akıllı, mantıklı ve zeki arkadaşım. Tüm bunların üzerine bir de koyu Fenerli olman benim için işi bitiriyor zaten. Kötü esprilerin

sebeplerindensin. A desem gülüyorsun, B desem gülüyorsun, anlamıyorum ki hangisi komik hangisi değil... O güzel gülcüklerini biraz azalt da değeri artsın. Şimdi nasıl sonlandıracağım bu yazıyı neyse zaten az olan dostlarımdan arasından en son unutacaklarımdansın. Çünkü sen gerçek bir arkadaşısın. Bunu bil yeter. **(Yunus)**

Her şeye muhalefet ve her şeye iktidar dostum. Yeri geldi tartıştık siyaset meydanı koyuluğunda, yeri geldi eğlendik eğlendik ilkokul çocukları gibi. Şarkı söyledik avaz avaz, isyan ettik (kendimize!). Güldük çoğu zaman, ağlanacak halimize. Hepimiz birbirimize öğretmenlik yaptık, sevmeyi öğrettik fark etmeden ve paylaşmayı... Belki de elimiz boş geldik ama yüreğimiz dolu gidiyoruz. Kahkahaları dudaklarımıza yerleştirdik, tüm sevgileri gönlümüze gömdük. Dostlukları nüfus cüzdanımızla es tuttuk ve tüm kavgaları çöpe attık. Her şeye rağmen bitti işte ama her son bir başlangıç değil midir? Umarım çantadaki dostlarından biriyimdir... Yolun açık olun. Allah'a emanet ol! **(Derya)**

Seninle 4 yıl aynı sınıfı paylaştık. Acı, tatlı, şekerli, pul berli... (iğrençleştim) günlerimiz oldu. Kişiliğinle, karakterinle takdir ettiğim insanlar arasındasın. Geyik yapmada üstüne yok. Dostluğumuz hep devam eder inşallah. **(Şengül)**

Sevgili arkadaşım, su sınıfta değer verdiğim insanlardan birisin ve en iyi arkadaşlarımdan. Zaman zaman, her zaman dertlerimizi paylaştık, birbirimize yardım ettik. Çok samimi olmamız dost olmadığımız anlamına gelmez. Seni hep dostum olarak gördüm. Başım sıkıştığında yanımda olacağına eminim. Hayatında mutluluklar dileklerle... **(Abdullah)**

Öğrencilerinde Bıraktığı İzler

Öğretim üyeliği yalnızca bilgi aktarmaktan ibaret olmayan; insana dokunan, yol gösteren ve kalıcı izler bırakan çok yönlü bir meslektir. Bazı akademisyenler vardır ki, sınıfa yalnızca ders anlatmak için değil, öğrencilerinin dünyasını anlamak, onları güçlendirmek ve gelişimlerine rehberlik etmek için girerler.

Süleyman Demirel Üniversitesi Sağlık Yönetimi Bölümü Öğretim Üyesi Doç. Dr. Elif Kaya, bu nitelikleri en güçlü şekilde taşıyan akademisyenlerden biriydi. 13.04.2025 tarihinde elim bir trafik kazası sonucu kaybettiğimiz Elif Hocamız, öğrencilerinin gönüllerinde bıraktığı izlerle yaşamaya devam etmektedir. Bu bölüm, öğrencilerinin hafızasında oluşan ortak bir vefa, sevgi ve saygı bütünüdür.

Aşağıdaki temalar, öğrencilerden gelen yüzlerce cümlenin akademik bir çerçevede sınıflandırılmasıyla ortaya çıkan ortak duygu örüntülerini yansıtmaktadır.

Elif Hoca'nın Akademik Kimliği: Bilgi Aktarmanın Ötesinde Bir Rehberlik

Öğrencilerin ifadelerinde en güçlü şekilde ortaya çıkan tema, Elif Hoca'nın yalnızca bir ders anlatıcısı değil; öğrenme sürecini anlamlandıran, motive eden, destekleyici bir eğitimci oluşudur. Onun derslere yaklaşım tarzı, klasik öğretim yöntemlerinden çok daha öteye geçen bir öğrenme kültürü inşa etmekteydi. Bu bağlamda ilk alıntılar, öğrencilerin onun öğretim yaklaşımını nasıl gördüğünü açıkça ortaya koymaktadır. Aşağıdaki ifadeleri öğrencilerin yalnızca akademik bir figürü değil; hayatlarına dokunan bir rol modeli nasıl algıladığını göstermektedir.

“Elif Hoca gerçek bir eğitimciydi. Öğrenmeyi seven ve bunu en iyi yollarla anlatmaya çalışan biriydi. Ayrıca güldükçe güller açan

çiçek gibiydi. Her zaman kalbimizde. Onun ışığı hiç sönmeyecek ve asla unutulmayacak.” **Lisans 4. Sınıf Öğrencisi**

“Üniversitede ilk dersimiz Elif Hocamızaydı bizi o kadar güzel karşılamıştı ki bu yolda onun sayesinde korkmadan yürüyeceğim. Her şey için merhum hocama teşekkür ederim mekânı cennet olsun.” **Lisans 2. Sınıf Öğrencisi**

“Elif Hocam bizlere her zaman anlayışlı destek vererek yaklaşırdı. Bir sorununuz olduğunda çözebileceği bir konuya elinden geleni yapar, bize yol gösterirdi. Onunla yolumuz kesiştiği için çok şanslıyım, belki çok kısa bir süre geçirdik fakat her zaman hafızamızda kalacak bir yer edindi bizde.” **Lisans 3. Sınıf Öğrencisi**

“Üçüncü sınıfa geldiğimde bölüm hakkında bir bilgim yoktu, istatistik dersini alttan alıyordum ve dersimize Elif Hoca giriyordu. Sınıf Elif Hoca'nın danışmanlık sınıfı olduğu için bilgilendirme yapmıştı ve üç yıllık öğrenimimde çoğu şeyi ilk kez Elif Hoca sayesinde öğrenmiştim. Bakış açısı ve olaylara olan yaklaşımını da beğendiğim ve kendime benzettiğim için sevgi ve saygı duyduğum bir hocaydı.” **Lisans 4. Sınıf Öğrencisi**

“Sevgili Elif Hocamızla sadece 1 yıl görüşebildik ama bize çok güzel şeyler kattı. O güzel enerjisiyle bize kendini sevdirdi. Derslerimizde bize örnek olacak şeylerin neler olduğundan neler olmadığından bahsederek teker teker öğütler verdi. Her derse geldiğindeki hasta olsa bile solmayan o güler yüzünü hatırlamamızı sağladı. Bizlere katkılarından dolayı ona minnettarız, Allah rahmet eylesin, toprak incitmesin kendisini inşallah.” **Lisans 2. Sınıf Öğrencisi**

“Derslerinde sık sık hayattan örnekler veren, mizahu bir pedagojik araç olarak kullanan ve eğitimi keyifli hâle getiren bir yapıya sahipti. Bu yönüyle, klasik hoca-öğrenci ilişkisini aşarak sınıf atmosferini dönüştüren bir figür haline gelmişti. Akademik rehberlik yalnızca bilgi aktarmakla sınırlı değildir; öğrencinin bilimsel merakını beslemek, cesaretlendirmek ve doğru yönlendirmeyi gerektirir. Bu bağlamda, TÜBİTAK projelerinde danışmanlık yaptığı öğ-

renciler, onun saat fark etmeksizin destek veren, emek harcayan ve başarıyı öğrencisiyle birlikte sahiplenen bir akademisyen olduğunu vurgular. Kendisinden yalnızca akademik anlamda değil, insani olarak da çok şey öğrendim. TÜBİTAK projesi sürecinde rehber hocamızdı. Gece saat 4'te bile arayıp destek olacak kadar ilgilendi, her aşamada yanımızda oldu. Kendisi, işine gerçekten bağlı ve öğrencilerine değer veren biriydi. Danışmanlığını yaptığı süreç boyunca her zaman ilgili, anlayışlı ve yol göstericiydi. Onun sayesinde projem kabul aldı, emeği çok büyüktü. Ardından sadece akademik katkı değil, güzel anılar ve iz bırakan bir rehberlik bıraktı. Ruhu şad, mekânı cennet olsun. Minnet ve rahmetle anıyorum.” **Lisans**

4. Sınıf Öğrencisi

Diğer öğrencileri ise onun rehberlik anlayışının kişisel düzeyde nasıl bir etki yarattığını şöyle ifade etmektedirler:

“Elif Hoca benim için sadece bir hoca değildi; bana her konuda çok yardımcı oldu, bölümü sevmemi sağladı. Kendisi çok cana yakın ve yardımsever bir insandı. Bir sorunum olduğunda beni dinler, yardımcı olmaya çalışırdı. Ne yazık ki birlikte başladığımız TÜBİTAK projemizi birlikte tamamlayamadık. Elif Hoca'nın proje ile ilgili düşünce ve hayallerini elimden geldiğince gerçekleştirmeye çalışacağım. Kendisini çok seviyorum; hayatıma kısa da olsa dokunduğu için kendimi çok şanslı hissediyorum.” **Lisans 3. Sınıf**

Öğrencisi

“Elif Hocamız, öğrencilerine verdiği değer, samimiyeti ve güler yüzüyle hepimizin hayatında derin bir iz bırakan çok özel bir insandı. Onu tanımış olmak benim için büyük bir şanstı. Bilgisi kadar insanlığıyla da bize yol gösteren nadir öğretmenlerdendi; yalnızca derslerde değil, hayatın içinde de bize ışık tuttu. Onunla kurduğumuz bağ bugün bile içimde bir sıcaklık taşıyor. Bize kattıkları, bıraktığı güzellikler ve zarafeti her zaman aklımda olacak. Elif Hocamızı sevgi, saygı ve büyük bir minnetle anıyorum.” **Lisans Mezunu**

Bu ifadeler, Elif Hoca'nın derslerinde yalnızca bilgi değil, güven ve motivasyon da sunduğunu göstermektedir.

Öğrencilerin anlatıları ilerledikçe, onun rehberlik rolünün akademik sınırları aştığı daha net görünür hale gelmektedir.

İnsanlık, Merhamet ve Ahlak: Elif Kaya'nın Karakter Değerleri

Öğrencilerin anlatılarında tekrar eden en belirgin vurgulardan biri, Elif Hoca'nın adaletli, merhametli ve temiz kalpli oluşudur. Aşağıdaki ifadeler, öğrencilerin onun kişilik değerlerini nasıl algıladığını gösteren güçlü örneklerdir:

“Bir abla, bir arkadaş gibiydi bizimle. Asla doğrudan şaşmazdı, adalet terazisi onun için keskin bir anlam taşırdı, hiç hak yemezdi hak yemekten de bir o kadar korkardı hocamız. En önemlisi de çoğu akademisyen hocalarımızdan farklıydı, kızmaz kırmazdı, kızması ve uyarıları bile şakayla karışık olurdu ki karşdakini kırmamak adına. Her şeyi rahatça konuşabileceğimiz bir arkadaşımız gibiydi.”

Lisans 3. Sınıf Öğrencisi

Benzer duygular farklı öğrencilerin ifadelerinde de karşımıza çıkmaktadır:

“Çok yardımsever, adaletli biriydi.” **Lisans Mezunu**

“Mekânı cennet olsun her zaman bizlere iyiyi, doğruyu öğütleyen bir hocadan ziyade arkadaş olan üzüntümüzü de sevincimizi de dinleyen yol gösteren değerli bir insandı. Onu tanıma fırsatım olduğu için mutluyum. Allah rahmet eylesin.” **Lisans 3. Sınıf Öğrencisi**

“Gözlerine baktığımda tüm samimiyetini, iyi niyetini hissedirdim. Her zaman bizlere iyiyi göstermeye çalışan, sadece alan bilgisini aktarmakla kalmayıp aynı zamanda hayat bilgisini de bizlere aktaran canım hocam. Mekânımız cennet, yattığınız yer nur ile dolun.” **Lisans 4. Sınıf Öğrencisi**

“Çok tatlıydı.” **Lisans 3. Sınıf Öğrencisi**

Bu görüş, öğrenciler arasında yaygın olarak paylaşılan bir tema niteliğindedir:

“Neşeli, konuşurken gözlerinin içi gülen, esprili, öğrenci dostu, donanımlı kıymetli öğretmenimdi. Mekânı cennet olsun sevdiklerine sabır diliyorum.” **Lisans Mezunu**

“Gülüşleri hiç eksik olmayan, dersi hep hayattan hikâyelerle besleyen, örnek kişiliği ve karakteriyle öğrencilerine hep yol gösterici olan bir hocamız. Allah mekânını cennet etsin.” **Lisans Mezunu**

“Yüzü gibi kalbi güzel her yönden ülkesini seven ülkesi için öğrencileri için elinden geleni yapan gelenek göreneklerine bağlı gerçeklere bağlı yaşayıp her zaman ölümü unutmayan bir insandı her zaman yeri kalbimde, öğrettikleri aklımda kalacak. Mekânı cennet olsun.” **Lisans 2. Sınıf Öğrencisi**

“Elif Hocamız o kadar iyi kalpli biriydi ki... Gerek akademik birikimi gerekse insanlığı ile dokunduğu hayatlarda silinmez izler bıraktı. Bizlere yalnızca bilgi değil; düşünmeyi, sorgulamayı ve değerlere bağlı kalmayı da öğretti. Her zaman her şekilde yardımcı olmaya çalıştı. Elif Hocamızla beni etkileyen anımı anlatmak istiyorum. Arkadaşımın grup ödevimiz vardı. Etik dersi için röportaj şeklinde ötenazi hakkında arkadaşlarımızla ödev yapmıştık. Bunu da video haline getirerek sınıfta sunmuştuk. Orada ne bileyim ötenaziyi farklı şekilde söyledi diye veya videodaki arkadaşlarımızın yorumları hakkında bilmiyorum neden yaptılar ama ödevimizi izlerken kıkırdaşmalar gülüşmeler olmuştu. Hocamız bu detaya takılarak orada bir şey demedi o arkadaşlarımıza. Bizim görüşlerimizi alarak emeklerimize teşekkür etti. Ama akşamına sınıf grubumuza uzun uzun dalga geçen arkadaşlarımıza ders verici bir mesaj atmıştı. Bu kadar da ince düşünceli ve merhametli bir hocamızdı. Hocamızı kaybetmek beni çok derinden etkiledi. Elif Hocamızı düşündüğümde aklıma hiç olumsuz bir şey gelmiyor. Güzel kalpli melek Hocamız mekânın cennet olsun.” **Lisans Mezunu**

“Elif Hoca idealist, işinin aşığı ve işinde de gayet iyi bir kadındı. Lider bir özelliğe sahipti. Ders dışında çok vakit geçiremesem de hayatta da birçok insanın hayatına dokunduğuna inanıyorum ve

görüyorsunuz da. Bugün bu çalışmanın yapılıyor olması bunun en büyük kanıtı. İnşallah onun için yapılanları görüyor ve ne çok kalbe dokunduğunu görüp huzurlu yatıyordur. Allah rahmet eylesin.”

Lisans Mezunu

“Elif Hocamı lisans eğitimi aldığım süreçte ziyaret etmiştim. Arkadaş canlısı bilgisini paylaşmaktan hiç çekinmeyen harika bir eğitimci, oğlunun üzerine titreyen mükemmel bir anne olarak hatırlayacağım hep. Mekânı cennet olsun Nur yüzlü hocamızın...”

Lisansüstü Öğrenci

“Elif Hocamla ilk olarak lisans eğitimim sürecinde tanışmıştım kendisi o dönemlerde doktora sürecindeydi. İşini ve tezini titizlikle sürdürüyordu bizlere de aynı hassasiyeti aşıliyordu. Çoğunlukla güler yüzlü, yardımsever ve oldukça çalışkan bir hocamızdı. Kendisiyle yayınlamadığımız bir çalışmamız olmuştu o süreçte de tüm desteğiyle yanımızda olmuştu. Kendisiyle en son Nişantaşı Üniversitesinde düzenlenen kongrede denk gelmiştik akademik kariyerimde ilk defa öğrencilerimle kongrede bildiri sunumu gerçekleştirmiştik. Hayat bu ya Elif Hocamız da bizim bildirilerimizi dinleyerek öğrencilerime tavsiyelerde bulunmuştu. Kalbi güzel hocamı öğrencilerim de tanımıştı. Elif Hocam o günde Gazze için panel düzenlemiş araştırma ve duygularını bizlerle paylaşmıştı. İnsani yönü çok kuvvetli çok çalışkan çok iyi bir anne ve hocamızdı, kendisine Allahtan rahmet, eşi, evladı ve ailesine başsağlığı diliyorum. Mekânı cennet olsun...” **Lisansüstü Öğrenci**

“Temiz kalpli, öğrenci dostu, tamamen iyiliğimizi düşünen hocalarımızdandı.” **Lisans Mezunu**

“Çok uzun yıllar olmamıştı belki Elif Hocam ile tanışalı ama gönlümdeki yeri hep oradaymış gibiydi. Açık görüşlü, yardımsever, destekleyici, hakkı gözeten, doğruyu yanlışı ayıran ve bunu ifade etmekten geri durmayan özel biriydi. Bazı insanlar sadece varlığı ile huzur verir ya öyle idi. Farkında olmadan ne kadar büyük bir yer kaplamıştı gönlümde sadece varlığıyla. Herkese, her şeye büyük

küçük dokundu ve izini bıraktı... Sevgi ve saygılarımla her daim gönlümde ve hatırımda..." **Lisansüstü Öğrenci**

"Kıymetli hocamız merhume Doç. Dr. Elif Kaya bizlere her zaman ahlakın önemini ve etik değerlerimizin önemini vurgulayarak eğitim sunmuştur. Elif Hocamız bizlere her zaman örnek olmuş ve her zaman yardımlarını asla esirgmeden bize yol göstermiştir. Kendisini çok severek derslerine katılmıştır, onunla beraber etik değerler hakkında çeşitli sunumlarla ders işleyerek güzel vakit geçirmiştik. Elif Hocamızı çok severdik ve her zaman iyi hatırlıyoruz. Canım hocam mekânınız cennet olsun, Allah'tan rahmet yakınlarına sabır ve baş sağlığı diliyorum." **Lisans Mezunu**

Bu örnekler, Elif Hoca'nın akademik rolüyle insani duruşunu birleştiren bütüncül yaklaşımını ortaya koymaktadır. Öğrenciler üzerinde bıraktığı etkinin yalnızca bilgiye değil, aynı zamanda değerler sistemine dayandığı açıkça görülmektedir.

Öğrencileri için Bir Öğretmenden Fazlası: Abla, Arkadaş ve Güven Alanı

Öğrencilerin çoğu, Elif Hoca'yı yalnızca bir akademisyen değil, bir abla, bir dost ve güven veren bir rehber olarak tanımlamaktadır. Bu noktada verilen ifadeler, öğrencilerin onunla kurduğu kişisel ve sıcak bağın niteliğini göstermektedir:

"Elif Hoca hayatımda gördüğüm en iyi niyetli insanlardan biriydi. Kalbinin güzelliği yüzüne vurmuş deriz ya Elif Hoca da öyleydi. Öğrencilerine sadece öğretmenlik değil aynı zamanda bir abla bir arkadaş olarak yaklaşımda bulunurdu çok enerjik biriydi. Bölümü biz onunla sevmeye başladık. Çiçekler kadar narin ve bir o kadar zarif bir hocamızdı. Biz onun bizim üzerimizdeki emeğini, hakkını asla ödeyemeyiz. Elif Hoca'yı şu kısa zamanda bile tanıma fırsatımız olduğu için çok şanslı hissediyorum hayatımızda bir Elif Hoca vardı ve hâlâ var hiçbir zaman da çıkmayacak. Mekânı cennet olsun, nur içinde uyunun güzel çiçeğimiz..." **Lisans 2. Sınıf Öğrencisi**

“Sevgili Elif Kaya Hocam ilk olarak sizi nedense hep çok yakından tanıyıyormuşum gibi hissetmişim ve sebebini hiç anlamamıştım, sanırım anne olduğunuz için bende okulum için ailemi bırakıp geldiğimde anne veya abla sıcaklığımız içime işlemişti. Ölüm haberinizi ilk aldığımda arkadaşlarımın bir bir beni aradığını gördüğümde kötü bir haber olduğunu anlamıştım. Arkanızda bırakmak zorunda kaldığınız ailenize ve masum çocuğunuz bundan sonraki hayatında mutlu olmasını diliyorum.” **Lisans 4. Sınıf Öğrencisi**

“Her zaman öğrencisini düşünen, bazen bir hoca, bazen abla-muz, bazen sırdaşımızdı. Karşısındakini dinleyip hep elinden geldiğince değerli fikirleriyle yardımcı olmaya çalışırdı. Emeği üzerimizde çok. Yaptıkları her şey için çok teşekkür ederim. Mekânı cennet olsun Gül yüzlü hocamızın.” **Lisans Mezunu**

Bu ifadeler ışığında, Elif Hoca'nın öğretmen-öğrenci ilişkisinde tipik olan hiyerarşiyi yumuşatarak güven, samimiyet ve açık iletişim temelli bir bağ kurduğu anlaşılmaktadır. Bu bağ sadece sınıfla sınırlı kalmamış, öğrencilerin kişisel hayatlarında karşılaştığı zorluklarda da bir rehber olarak var olmuştur. Öğrencisinin çekingenliğini fark edip onu rahatlatmasından, hayatıyla ilgili dertleşmesine kadar uzanan kişisel temaslar, bir eğitimcinin öğrencisinin gelişimindeki rolünün çok boyutlu olduğunu göstermektedir.

Sabır, Şefkat ve Anlayış: Öğretme Sürecinin Sessiz Kahramanlığı

Öğrencilerin aktardığı anılarda, özellikle sabır ve şefkat vurgusu öne çıkmaktadır. Bir anı, bu sabrın en etkileyici örneklerinden biridir: Bir öğrencisinin ısrarla devamsızlık konusunda iddialı konuşmasına rağmen kırmadan, bıkmadan açıklama yapması ve ardından şu cümleyi söylemesi öğrencilerin dilinde bir efsane hâline gelmiştir:

“Elif Hocamla lisans yıllarımda tanıştım, daha sonra yüksek lisans danışman hocam oldu. Danışmanlık sürecinde kah ağladık

kah güldük, çok şey stğdırdık az zamana. Bir gün odasında sınav kâğıtlarını okurken bir öğrencisi kapıyı çaldı girdi. "Hocam ben derse hep geldim ama devamsızlıktan bırakmışsınız." dedi. Elif Hoca da "Bakalım bende yoklama kâğıtları duruyor." dedi. O esnada öğrenci tüm derslere geldiğini inatla söylemeye devam ediyor. Biraz böyle sürdü. Elif Hoca yoklama kâğıdını buldu ve 14 dersin 10 tanesine gelmemişsin benim yapabileceğim bir şey yok, bak burada gözükyüyor dedi. Öğrenci bu sefer hayır hocam geldim yoklamada yanlışlık var demeye başladı. Ben dinliyorum ama dinlerken yorul- dum. Öğrenci yarım saat kadar ısrarla geldiğini Elif Hoca ise gelse yoklama kâğıdında gözükeceğini sabırla izah etti. Dedim ya ben yoruldum, Elif hocam yorulmadı. Nihayetinde öğrenci ikna olmasa da odadan ayrıldı. Hocam ne kadar sabırlıydınız öyle dedim. "Gülen eskiden ben de sabredemiyordum. Artık anneyim, o da bir annenin evladı." dedi. Sonsuz merhameti vardı, kimseye kıyamazdı. Allah evladının karşısına kendisi gibi insanlar çıkarsın. Canım hocam mekânı cennet olsun." **Lisansüstü Öğrenci**

Bu anlatı, Elif Hoca'nın sabrını ve insani yaklaşımını öğrencilerin hafızasında nasıl silinmez bir iz bıraktığını ortaya koymaktadır.

"Elif Hocamız gerçekten çok tatlı bir eğitimciydi, öğrencilerin fikirlerini önemseyen, derslerde onları sıkılmamak adına çoğu der- si eğlenceli işleyen, herhangi bir sıkıntımız olduğunda bizi dinle- yen, tavsiye veren çok iyi bir hocamızdı. Kendisini çok severdim."

Lisans 3. Sınıf Öğrencisi

Bu ve benzeri alıntılar, Elif Hoca'nın sabrının yalnızca pedagojik bir yöntem değil, insani bir duruş olduğunu göstermektedir.

Öğrencilerinin Gönülünde Yer Eden Bir Işık: Duygusal Etki ve Kaybın Bıraktığı Boşluk

Bu bölümdeki ifadeler, Elif Hoca'nın öğrencilerinde bıraktığı etkinin duygusal boyutunu gözler önüne sermektedir. Aşağıdaki anlatılar, kaybın öğrencilerde yarattığı derin duyguyu bütün açıklığıyla ifade etmektedir:

“Dersi ilgi çekici kılan harika bir mizah anlayışına sahip, iyi ve nazik bir öğretmendi. Yüce Allah’tan ona merhamet etmesini, onu bağışlamasını ve cennetini bahşetmesini diliyorum. Allah, dünyadaki tüm Müslüman erkek ve kadınlara ve tüm inanan erkek ve kadınlara merhamet etsin. Üniversitede de, gönüllerimizde de büyük bir boşluk bıraktı... Onu çok sevdim, hala da seviyorum ve onu her hatırladığımda ailemle birlikte ona rahmet ve mağfiret diliyoruz.”

Lisans 3. Sınıf Öğrencisi

“Nerden başlanır bilemiyorum, bu hüznü hangi mısralarla hangi cümlelerle tarif edilir inanın bilmiyorum. Elif Hocam sadece hoca değildi bize sadece ders anlatmayan aynı zamanda hayatınıza dokunan, moral veren, yol gösteren öğretmenimizdi. Hocamız, sınıfa her girişinde bilgisi kadar duruşuyla da bize örnek olmuş, güler yüzüyle en zor anlarımızda içimize su serpmiş, bir öğretmenin ötesinde bir rehber, bir iyilik sahibi ve gerçek bir insanlık timsaliydi. Onun sayesinde sadece mezun olmadık; daha güçlü, daha bilinçli ve daha vicdanlı bireyler olduk. Sizin öğrenciniz olmaktan her zaman gurur duyacağız. Ruhunuz şad olsun hocam. Işıklar içinde uyun...” **Lisans Mezunu**

“Bizlere kısa sürede çok fazla şey kattığı için kendisine hürmetim sonsuz her halinden hareketinden belliydi aslında ne kadar güçlü ve iyi kalpli biri olduğu keşke hala aramızda olabilseydi.” **Lisans**

2. Sınıf Öğrencisi

“Dersimize bir dönem girmişti, gördüğüm en güler yüzlü neşeli insanlardan biriydi aynı zamanda vefatını öğrendiğimde kabullenememiş ve üzülmüştüm yattığı yer incitmesin.” **Lisans 2. Sınıf Öğrencisi**

“Tam anlamıyla adı gibi dik duruşuyla örnekti bizlere duyguları, düşünceleri, hayat tarzı... Bir öğrenciyi öğretmen gibi değil de bazen anne gibi bazen bir dost gibi yaklaşırdı. Çok kısa bir anımı bahsedeceğim yaklaşık bu elim kazanın olmadan 1,5 ay öncesinden görüşmüştüm kendisiyle, TEZ yazımıyla ilgili bilgi almak istemiştim tam da tez konusu belirleme tarihleriyle benim Umre ziyaretim denk gelecekti, önceden bilgisini vermiştim. -Tamamdır Yahyacım, senin adına çok sevindim. Bana da dua et olur mu demişti kendisi. Medine’ye indiğim dakika telefonuma gelen mesajda öğrenmiştim bir anda şok oldum ne diyeceğimi bilemedim bir şey düşünemedim o an. Benden dua isteyen hocamın vefatı için dua ettim. Rabbim onu cennetiyle muamele eylesin inşallah. Allah rahmet eylesin.” **Lisans**

Mezunu

“Kalbinin güzelliğinin yüzüne yansıdığı rahmetli Elif Hocam. Güllüşün içimi ısıtırdı hep. Lisans eğitimim boyunca derslerini zevkle dinledim. O güllüşün ve sesin hala aklımda. Arkadaşlar diye hitap ederdin bize. Zaman ne kadar çabuk geçiyor. İnsan kabullenmek istemiyor, kabullenemiyor önce. Ama her şeye alıştığı gibi buna da alışıyor. Bizlere karşı sesini bir kere bile yükselttiğini hatırlamam. Sabrına hayrandım. Değerli bilgilerinle bizi donattığın için sana minnettarım. Seni unutmuyorum hiç, hep aklımın bir yerlerindesin. Allah’tan geldik, Allah’a döneceğiz. Ahirette seni görmeyi ve bir kere olsun sarılmayı çok istiyorum. Rabbim seni eşin, oğlun, ailen, dostların ve sevdiklerinle cennetinde buluştursun.” **Lisans**

Mezunu

“Elif Hocam... Sizi kaybetmiş olmanın ağırlığını kelimelere dökmek ne kadar zor. Sınıfa girdiğiniz anda etrafa yayılan o sıcak gülmüseniz, sakinliğiniz ve içtenliğiniz hâlâ gözümün önünde. Bizler için bir öğretmenden çok daha fazlasıydınız; yol gösteren, anlatan, dinleyen, yüreklendiren bir rehberdiniz. Kulun hakkını kula yedirmem derdiniz bize de bunu öğrettiniz, birde bence biz en şanslı sınıftık be hocam bizim dersimize en son siz girdiniz, sizin mezun ettiğiniz son sınıf olmanın ayrıcalığını yaşıyoruz. Bugün geriye dö-

nüp baktığımda, sizden öğrendiğim her şeyin hâlâ benimle olduğunu fark ediyorum. Bilginiz, emeğiniz, sabrınız ve bize bıraktığınız değerler, yaşadıkça içimizde yaşamaya devam edecek. “Usul esasa mukaddemdir.” kulağıma ilk söylediğinizde küpe olmuştu ve ben onu hiç çıkartmadım hocam hiç. Sizi tanımış olmak büyük bir şanstı hocam. Işığınız yolumuzu aydınlatmayı sürdüreceksin. Kalbimizde bıraktığınız iz asla silinmeyecek. İlimle geçen bir ömrün sessiz vedasını yaşattınız hocam bize. Mekânınız cennet olsun Elif Hocam. Minnetle, özlemlerle...” **Lisans Mezunu**

Bir diğer öğrencisi ise kaybın bıraktığı duyguyu şu sözlerle özetler:

“İlk sınıftan beri yüzüne baktığımda hissettiğim o duru güzelliği, sadece dışarıdan değil; içinden taşıyıp yüzüne yansıyan bir aydınlıktı. Konuşurken o kadar sakindi ki, insan onun sesinde hem huzuru hem de gücü aynı anda duyardı. Dik duruşu, mesleğine duyduğu sevgi, dinine olan bağlılığı... Hepimiz için örnekti, ama ben onun duruşuna ayrı bir hayranlık duyardım. Son sınıfta onun dersinin sorumlu öğrencisi olmak benim için bir gururdu. Onun için düzenlediğimiz o küçük tiyatroyu hâlâ dün gibi hatırlıyorum... Hemşire, doktor, hasta olmuştuk; o sahneye bakarken yüzünde öyle güzel bir gülümseme vardı ki, bizi izlerken mutluluğu gözlerinden taşıyordu. Hiçbirimiz, o dersin son kez karşılıklı kahkaha attığımız ders olacağını bilemezdik... Sınavları yaklaşmıştı. Daha iki gün önce mesajlaşmıştık. Son mesajımız olduğunu düşünemezdim, düşünmek istemezdim. “Daha dün konuştuk...” demek, insanın boğazına düğümleniyormuş gerçekten. Haberini aldığımda inanamadım; “O şu an yoldadır, uçaktadır,” diye kendimi avuttum bir süre. Çünkü insan sevdiğinin yokluğunu bu kadar kolay kabul edemiyor. Elif Hocam... Gidişin bize bir şeyi öğretti: Bazı insanlar hayata iz bırakmak için büyük büyük işler yapmazlar. Senin gibi insanlar, gözünün içindeki ışıqla, öğrencisine dokunuşuyla, bir selamıyla, bir tebessümüyle bile hayatı güzelleştirir. Sen bize sadece bilgi öğretmedin; mesleğe duyulan saygının ne olduğunu, dik durmanın ne olduğunu,

insanın inancının ona nasıl bir güç verdiğini gösterdin. Sen bizim hocamızdan çok daha fazlasıydın; bir yol göstericiydin. Bugün seni anarken, içimde hâlâ o ilk gün hissettiğim saygı, hayranlık ve sıcaklık var. Bazen düşünüyorum; belki de insan gerçekten ölmez. Onu sevenlerin yüreğinde, ona benzeyen davranışlarda, onun öğrettiği iyiliklerde yaşamaya devam eder. Sen bizde yaşamaya devam ediyorsun hocam... Sana Allah'tan rahmet, ruhuna huzur diliyorum. Seni hiç unutmuyacağım." **Lisans Mezunu**

Bu duygusal yoğunluk, Elif Hoca'nın yalnızca bir akademik figür değil, bir yaşam rehberi olarak görüldüğünü güçlü biçimde ortaya koymaktadır.

Değer ve Vefa: Bir Kolektif Anı

Bu kitap bölümü, aslında öğrencilerin bir öğretmene duyduğu saygının, sevginin ve vefanın kolektif bir ifadesidir. Öğrencilerinin pek çoğu, Elif Hoca'nın onların mesleki ve kişisel gelişimine katkı sağladığını, kendilerini daha iyi bir insan olmaya teşvik ettiğini ve hayatlarına "iyi ki" bırakan bir öğretmen olduğunu dile getirmektedir. Bir mezunun sözleri bu vefayı özetler niteliktedir:

"Hayatta bazı insanlar vardır; onları tanıdığımız andan çok daha sonra, geriye dönüp baktığımızda bize ne kadar şey kattıklarını anlarız. İçimizde uykuda duran yönlerimizi uyandıran, sesimizi duymamızı sağlayan, cesaretimizi büyüten insanlar... Benim için hocam tam olarak böyle biriydi." **Lisansüstü Öğrenci**

"Hocamın vefatı beni derinden üzdü. O, her zaman nahif, düşünceli ve öğrencisinin hâline anlayan çok özel bir insandı. Öğrencisinin çekingenliğini fark edip rahatlatmaya çalışır, fikirlerine her zaman değer verirdi. Konuşurken sonuna kadar dinlenmenin ne kadar kıymetli olduğunu ondan öğrendim. Böyle biriyle yolunun kesişmiş olması benim için büyük bir şanstı. Onu da, bana hissettirdiklerini de hiç unutmuyacağım." **Lisans Mezunu**

“Elif Hocamız, bizlere sadece ders anlatan bir hoca değil; aynı zamanda nezaketi, samimiyeti ve anlayışıyla hayatımıza dokunan çok özel bir insandı. Elif Hocamın derslerine her girdiğimde hem bilgi hem de motivasyonla çıkardım. Bir cümlesi bile bazen günümü güzelleştirmeye yeterdi. Öğrencilerine değer veren, yeri doldurulamayacak bir insandı. Bazen küçük bir cümlesi bile motive olmama, kendimi iyi hissetmeme yetiyordu. Akademik bilgisiyle yolumuzu aydınlatırken, insanlığıyla da örnek oldu. Elif Hocamla hiç unutmadığım bir anım, ders sonunda ‘Siz iyi oldukça biz de iyiyiz.’ demesiydi. O gün gerçekten değer verildiğimi hissetmiştim. Elif Hocamın bu insani yaklaşımı bana çok şey kattı. Kendisini tanımış olmak büyük bir şanstı ve bıraktığı güzel izler hep bizimle yaşayacak. Rahmetle, sevgiyle ve sonsuz bir minnetle anıyorum.”

Lisansüstü Öğrenci

“Elif Hocayı anlatabilmek kolay değil onu görmek gerekirdi... Genç yaşta bilime gönül adanmış, başarılarıyla bunu kanıtlamış, güler yüzüyle etrafındaki insanları kendine bağlamayı başarmış ve sevilmemiş bir insandı. Öğrencilik yıllarımda bana çok yardımı dokunan ve duruşuyla beni eğitime bağlayan bir insandı, biz ondan razıydık Allah ondan razı olsun, mekânı cennet olsun inşallah.”

Lisansüstü Öğrenci

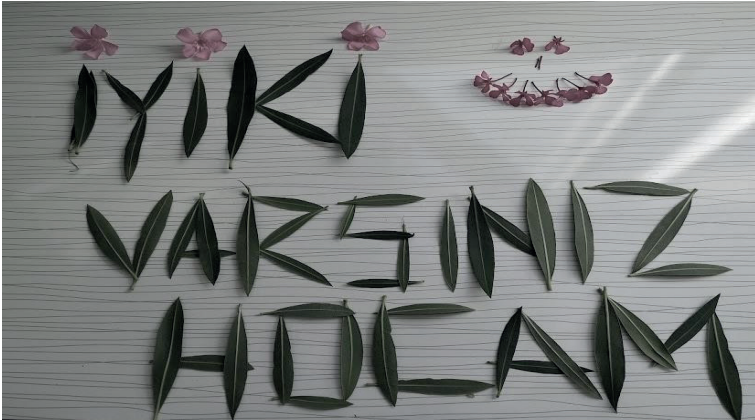
“Varlığı hayatımıza güzel hatıralar bırakan insanlar iyi ki varlar, var oldular.”

Lisans Mezunu

“Dünya eksik bir yerdir.” Bir yerde okumuştum; şimdi ne demek istediğini tüm kalbimle anlıyorum. Çünkü Elif Hocam gidince, dünya kalbimde büyük bir boşluk bıraktı. Meğer kelimeler ne kadar yetersizmiş... Bazı ayrılıklar tarif kabul etmez; ölçüsü olmamış. İnsanın boğazında düğümlenen bir acı, sessizce kalbine sızarmış. Ayrılık; hakikate boyun eğmek, acıyı yudum yudum içine çekmekmiş. Bizim nasibimize de bu ayrılığı yüklenmek düştü. Elif Hocamı ilk tanıdığım andan itibaren gülümsemesi, nasihatleri, hoş sohbeti hep zihnimin bir köşesinde yer etti. Hep ona layık bir öğrenci ola-

bilir miyim kaygısını taşıdığım, kendime rol model aldığım nadir insanlardandı. Bugün hâlâ hayatın içinde bir karar alırken, “Elif Hocam olsa nasıl isterdi?” diye düşünürken buluyorum kendimi. Hoca-öğrenci ilişkisinden çok; bir abla-kardeş samimiyetini, güvenini ve sevgisini hissettim daima. Bazen evin yaramaz çocuğu gibi hissettim yanında. Bazen saatlerce odasında ağlarken onun şefkatli sözlerini hatırlıyorum. “Anneciğim” diye sarılıyordum, iyi ki varsınız diye. Şimdi o kadar iyi anlıyorum ki kendim olabildiğim en nadide yerde çiçek açmışım. Aramız bozulur mu diye kaygılandığımız, bir yandan güldüğümüz, bazen birlikte sustuğumuz, birlikte ağladığımız tüm o güzel günler benim için birer emanet... Son konuşmamızdaki sesini, gülüşünü hiç unutmayacağım. Onu anlatmaya kelimeler yetmez, biliyorum. Kelimelerim aksak kalacak; fazla söylesem sanki sevgimizin ağırlığına zarar gelecek. Belki ondandır akıp giden cümlelerimin bir anda susuvermesi. Ancak içimde taşıdığım; bu fani dünyada paylaştığımız samimiyet, dostluk, dertleşmeler, kahkahalar ve birlikte tanıklık ettiğimiz nice hatıra, gönlümün en değerli yerinde duracak.

Görsel 16. Bir Öğrenci Anısı

Bu küçük kare, Elif Hocam ile kurduğum bağına nahif bir ifadesi olsun. Hayatıma ‘iyi ki’ bırakan insanlardan biriydi. Allah rahmet eylesin... Sevginin dili hep özlemlerle yaşayacak Elif Hocam, atom ka-

rıncanız öğrettiğiniz gibi hep vefayı kalbinde taşıyacak..." **Dr. Öğr. Üyesi (Danışman Öğrencisi)**

"Onun yanında insan kendini daha açık, daha dürüst, daha gerçek hissedirdi. Çünkü bize sadece bilgi vermedi; kendi içimize bakabilmemiz için güvenli bir alan da sundu. Bazen tek bir cümlesi, bazen sessizce dinleyişi, bazen de doğru zamanda attığı küçük bir adım, kendi potansiyelimize biraz daha yaklaşmamızı sağladı. Bugün geriye baktığımda şunu çok net görüyorum: İyi insanların izleri, yokluklarında daha da belirginleşiyor. Onun izleri de attığım adımlarda, karar verirken durup düşündüğüm o kısa anlarda, yarın için kurduğum umutların içinde yaşıyor. Öğrettikleri bir ders gibi değil; karakterime sinmiş bir hatıra, beni ben yapan bir dokunuş gibi duruyor. Her ne kadar artık aramızda olmasa da, hayata bıraktığı anlam hâlâ benimle. Varlığıyla genişlettiği yolu, şimdi yokluğunun sessizliği içinde daha derinden hissediyorum. Onu sevgiyle, saygıyla ve içten bir minnetle anıyorum." **Lisansüstü Öğrenci**

"Hep çok farklıydı benim için. Yabancı olduğum için benimle yakından ilgilendi, arkadaş gibiydi. Şefkatliydi, mazlumları ve mültecileri hep savunurdu, son dersinde bize veda mektubu bırakan tek hocaydı. İz bırakan bir insan ve hiç unutulmayan. Onu çok seviyordum. Hep dualarımda ve hep aklımda. Mekânı cennetül firdevs olsun inşallah. Unutmadık unutmayacağız seni." **Lisans Mezunu**

"Rahmetli hocam Nurlar içinde uyusun." **Lisans 4. Sınıf Öğrencisi**

"Canım Elif Hocama... Sizi çok özledim Elif Hocam... Sizinle geçirdiğim her an benim için çok kıymetliydi. Siz benim için sadece bir hoca değil, adeta bir abla gibiydiniz. Gece saat 1'de kapımı çalıp aşure getirmenizi asla unutmuyorum; o an beni nasıl mutlu ettiğinizi hâlâ yüreğimde hissediyorum. Sizinle olan her anım çok güzeldi. Verdiğiniz öğütler, anlattığınız dersler, paylaştığımız hayat tecrübeleri... Bazen bir şey yaparken diyorum Elif Hocam öğretmişti. En çok da o içten gülüşünüz canım hocam. Oğlunuzun ismini koyarken, "Senin istediğin ismi koydum." diyerek beni aramanız

hâlâ kulaklarımda. Anlatılacak o kadar çok güzel anımız var ki... Her yönünüzle bana örnek oldunuz. Bu satırları yazarken boğazım düğümleniyor, gözlerim doluyor ve çok canım acıyor. Sizi hep anılarımızda yaşatacağız. Eğer bir gün bir kızım olursa, adını "Elif" koyacağım; sizi ve bende bıraktığımız o güzel izleri unutmamak için. Sizi hep çok seven öğrenciniz..." Lisansüstü Öğrenci

Bu temadaki yoğunluk, Elif Hoca'nın hayatlara ne kadar derinden dokunduğunu göstermektedir.

Bir Dakikasına Bile Hükmedemediğimiz Dünyaya, Üç Günlük Bir Veda

Son olarak lisans yıllarında Elif Hoca'nın öğrencisi olmuş, öğrencilik yıllarında mezuniyet sonrasında dair kariyeri için teşvik ettiği ve hedefine de ulaşmış olan Hasan Selçuk Ulu'nun (2019 mezunu) duygusal sözlerine yer verelim:

Bazı günler vardır;

Kalemin sustuğu, kelamın anlamını yitirdiği...

İnsanın yaşamadan idrak edemeyeceği hakikatlerle yüzleştiği günler.

Benim için o gün, 10 Nisan 2025 idi.

Altı yıl önce, 2019 yılında, Isparta Süleyman Demirel Üniversitesi Sağlık Yönetimi bölümünden mezun oldum. Yıllar geçti; hayat insanı başka yollara, başka sorumluluklara sürükledi. Şartlar beni emniyet teşkilatına taşıdı. Şanla, şerefle görev yapmaktan gurur duyduğum bu meslekte; Polis Haftası'nın 180. yılını, trafik polisi üniformamla kutladığım bir anı sosyal medyada paylaştım. O paylaşım, farkında olmadan hayatımın en derin hatıralarından birine dönüşecekti.

O an, bir hocadan öte bir abla olan kıymetli Elif Hocam, hikâ-yeme şu cümleleri bıraktı:

"Seni böyle üniforma içinde görmenin gururunu yaşıyorum. Polis Haftanı kutlar, meslek hayatımın hayırlara vesile olmasını dilerim."

*Belki dışarıdan bakıldığında sade birkaç kelimeydi.
Ama benim için;
altı yıl geçse de öğrencisini unutmayan bir yüreğin,
hayatın hengâmesi içinde iki dakikasını ayırıp
öğrencisinin gönlünde silinmez izler bırakan bir vefanın
ifadesiydi.*

Ve sonra...

Sessiz bir veda geldi.

*13 Nisan 2025 tarihinde, hiçbir gürültüye ihtiyaç duymadan
bu dünyadan göçtü Elif Hocam. Ardında, tutulamayan bir söz
bırakarak...*

O söz ki;

“İlk fırsatta izin alıp sizi ziyarete geleceğim hocam.”

*Yerine getirilemeyen her söz, insanın yüreğinde ağır bir yük
olur.*

Ben bu acıyı neyle anlatabilirim?

Sözün bittiği, kelamın sustuğu o derin üç gün;

13 Nisan'ı, benim için 10 Nisan'dan ayırmaz kıldı.

Üç gün içinde, bir ömürlük iz bıraktı.

Artık Elif Hocam, dualarımda yer buluyor.

Bu dünyada tutamadığım sözün mahcubiyetiyle,

ahirette helalleşmeyi umut ederek sesleniyorum:

Hakkını helal et hocam...

Hayatıma bıraktığın hatıra,

*ömür boyu **yüreğimde** yaşayacak..*

Sonuç: Bir Akademisyenin Ardından Kalan Miras

Doç. Dr. Elif Kaya, öğrencilerinin ifadelerinde yalnızca bir akademisyen kimliğiyle değil; bir insanlık modeli, bir ah-

lak rehberi, bir dost, bir anne, bir yol gösterici olarak yaşama-ya devam etmektedir. Onun öğrencilerinde bıraktığı iz; ders notlarından, sınavlardan, akademik projelerden çok daha ötede, karaktere ve hayata dair olan dokunuşlardır. Her öğrencinin anlatısında, onun varlığının bir yönü yeni bir ışıkla belirir: Bilgisiyle aydınlatan, sabırla dinleyen, şefkatle yaklaşan, adaletle hükmeden, inancıyla güçlenen, gülüşüyle iyileştiren bir öğretmen.

Bu kitap bölümü, bir veda metni değil; bir yaşatma metnidir. Çünkü bazı insanlar hakikaten ölmez; dokundukları kalplerde, aktardıkları değerlerde ve açtıkları yollarda yaşama devam ederler. Elif Hocamız da öğrencilerinin hafızasında ve gönlünde, işte tam olarak böyle yaşamaktadır.

Allah rahmet eylesin. Ruhu şad, mekânı cennet olsun.

Danışman Hocasının Gözüyle Elif Hoca

Doç. Dr. Elif Kaya'nın lisansüstü eğitim süresince (2010-2016) danışmanlığını yapan Prof. Dr. Ramazan Erdem'le, Elif Hocamızın vefatından sonra yaptığımız görüşme şu şekildedir:

Akademi, birçoğumuzun hayatının kesiştiği en önemli yolculuklardan birisidir. Herkesin bu yolculukta bıraktığı izler farklı. Geriye dönüp baktığımızda danışman hocası olarak Elif Hoca'nın bıraktığı izleri nasıl hatırlarsınız?

Elif Hocamızın vefatıyla hepimiz çok sarsıldık. Henüz kendimize gelemedik. Bu yüzden konuşmak zor olacak. Ama onun hatırasını yaşatmak adına zorluklara katlanacağız hep beraber.

Yüksek Lisans Yılları

Elif ile tanışıklığımız 2010 yılının yaz aylarında, Süleyman Demirel Üniversitesi'nde yüksek lisans programını yeni aç-

tiğımız dönemde başladı. Hacettepe Üniversitesi'nden yeni mezun olmuştu. Yüksek lisans yapmak için sınıf arkadaşı Rukiye Çelik ile birlikte Ispartalı olmamalarına rağmen buraya gelmişlerdi. O dönemde henüz mezunumuz olmadığı için Hacettepe Üniversitesi'nden mezun olan öğrencilerin bizi tercih etmesi bizim için kıymetli bir başlangıçtı. İşletme Bölümünde yine benim öğrencilerimden Necla (bugünkü Necla hocamız) da yatay geçişle Sağlık Yönetimi'ne katıldı. Sağlık Yönetimi ana bilim dalındaki ilk yüksek lisans öğrencilerimiz onlardı.

Elif'i ilk gördüğümde; okumaya meraklı, araştırma motivasyonu yüksek ve heyecanlı biriydi. Hızlı hızlı konuşur, zaman zaman *"Hocam, hızlı konuşurum, bazen anlaşılabilirim."* diye kendini hatırlatırdı. Bölümde az sayıda hoca olduğumuz için, alanım sağlık yönetimi olduğundan danışmanlığını üstlenmiştim. Böylelikle yeni bölüm, ilk öğrenciler ve uzun yolculuk macerası böyle başlamış oldu.

İlk İmtihan

2011 yılı üniversitemiz için bir kırılma dönemi idi. Yönetim değişiklikleri olmuş, herkes kendi etrafına taraftar toplama derdine düşmüştü. Şimdi eski defterleri karıştırmak istemem ama bölümü de yukarıdan, dışarıdan dizayn etmeye çalışanlar oldu ve bu tarafgirlikle kendi yandaşlarını oluşturmaya yönelik girişimler yapıldı. Bunlar yüksek lisans öğrencilerine ve araştırma görevlilerine kadar yansıyor. O sıralarda üniversitelerde kılık kıyafet serbestisi olmuş ve isteyen kadınlar başörtüsü takarak mesai yapabilir hale gelmişlerdi. Elif de arkadaşlarıyla beraber böyle bir karar aldı. Ancak informal yollardan Elif'e mesajlar geliyor ve kampüs içinde başı kapalı vaziyette görülmesi istenmiyordu. Haliyle bu dolaylı bir tehditti. *"Ya bizim dediğimizi yaparsın ya da biz sana akademik*

bir gelecek imkânı sunamayız.” mesajıydı bu. Elif’in arkadaşlarıyla beraber dik duruşuna burada şahit oldum. Bu benim kararım ve sizi ilgilendirmez demişti. Yani aslında onun etrafını kuşatmaya çalışan yapıya bir karşı çıkıştı bu. Ondan sonra bu duruşu sebebiyle zaman zaman başka problemler yaşadığını da söyleyebiliriz. O zamanın aktörleri Elif’i arkadaşlarıyla karşı karşıya getirmek için çalıştılar. Elif bu tuzaklara düşmedi. Karakteri ve dik duruşu ile mücadelesini sürdürdü.

Akademik Mücadele

Elif’in başka bir imtihanı ise yüksek lisans teziydi. *“Vekâlet Teorisi Çerçevesinde Hasta-Hekim İlişkileri”* üzerine çalışırken, hastanelerden veri topluyordu. Gerekli izinler alınmasına rağmen üniversite hastanesinde bazı hekimlerin ankette yer alan bazı sorulara tepki vermesi ve bunu da rektörlüğe taşımaları bir krize dönüştü. Olaya başhekim, rektör, rektör yardımcıları dâhil oldu. Elif’in, öncesinden de “boyun eğmeyen” karakteri malum olduğu için zamanın aktörleri krizi daha da büyüttü. Rektör yardımcılarından birisi beni arayarak anketlerin hemen toplatılmasını istedi. Ben de izin alındı, asıl sizin bilimsel çalışmalara destek vermeniz gerekiyor, neden toplayalım filan diye itiraz ettim. Aynı kişi Elif için “gitsin tesettür defilelerinde mankenlik yapsın” gibi onun kadınlığına, tesettürüne yönelik onur kırıcı bir laf söyledi. Bu ağır bir laftı ve ben kavgayı büyüttüm. Anketleri çekmedik. Başka bir rektör yardımcısı (kendisi de bir hekimdi) beni makamına çağırarak ve bazı anket ifadelerini okuyarak bu soruları çıkaralım dedi. Sonra anketin bir bütünlüğü var filan diye açıklamaya çalıştım. Sonra izin alındı mı diye sordu. Ben de izin yazılarını gösterdim. Başhekim, ben görmedim, başhekim yardımcısı imzalamış filan dedi. Konuyu rektöre taşıdık. Ama ekip aynı ekip ve Elif hedefte olan birisi, hiç kimse orada Elif’i haklı

bulmaya yönelik bir tutum sergilemedi. Çünkü Elif, o çevresini sarmalayan yapıyı dinlemiyor, kendi bildiğini okuyordu. Bu kavgalar devam ederken anketleri topladı, analizlerini tamamladı ve tezini savundu.

Elif'in Tokat'tan buraya geçişi de çok sancılı oldu. Üst yönetim bir taraftan onay veriyor, diğer taraftan bin bir türlü engel çıkarılıyordu. Uzun uğraşlar sonucunda SDÜ'ye gelebildi. Bu sırada arka planda yapılan direnişlerin sebebini de anlıyorduk. Gerekçe o zamanın aktörlerinin oluşturduğu yapının sözünü dinlememesi idi.

2014'te başlayan doktora süreci, Elif'in akademik derinliğinin ortaya çıktığı dönemdir. Akademik olarak ilk akla gelen özelliği yazma yeteneğinin çok güçlü olmasıdır. Meseleleri betimlerken kelimeleri ustalıkla seçerdi. Akademik çalışma tarzını "yavaş ama sağlam" diye tanımlamak gerekir. Hızlı ve çalakalem iş yapmaz, her cümlesinin hakkını verir, sindire sindire yoluna devam ederdi. Hekimlik kültürü üzerine yaptığı nitel doktora tezi için İstanbul'a giderek zorlu saha görüşmeleri yaptı. Kültür gibi zor bir konunun içinden çıkabilmişti.

Tabii ki bizim akademik yolculuk sadece lisansüstü derecelerle ilgili değil. Sadece ders, tez, ödev, makaleden ibaret değil. Biz öğrencilerimizle birlikte bir görünmez okul inşa ediyorduk. Sonradan adını "Isparta Okulu" koyduğumuz düşünce platformunun temellerini atarken Elif en ön saflardaydı. O akademiye bir teknik platform olarak görmüyor, entelektüel olarak içeri doldurmak istiyor ve anlam yakalamaya çalışıyordu. Bu heyecanla bir ara Endülüs Araştırmaları Merkezi'nde müdürlük yaptı. Endülüs ile ilgili makale yarışması yapıldı, kitap okuma ve tartışma programları düzenlendi. Daha sonra Elif'in de katıldığı Endülüs bölgesine, Malezya, Bosna-Hersek, Fas gibi ülkelere seyahatler yaptık. Bu seyahatlerde gözlemler yapar, fotoğraf çeker ve notlar

alırdı. Elif'in seyahatlere dair değerlendirmeleri çok derinlikli olurdu.

Aslında akademinin kadınlar için ne kadar zor olduğunu gösteren bir hatıra da aklıma geldi. Bir kitap bölümü yazıyordu. Biz de editör olarak bölümü göndermesi için sıkıştırdık. Bir sabah eşi arayarak Elif'in hastanede olduğunu söyledi. Selim Ege'nin dünyaya geldiği gün, o gün. Ben ise Elif'ten gelen bir elektronik postayı okumuştum aynı gün. Saat 04:00'te kitap bölümü tamamlanıp gönderilmiş ve birkaç saat sonra da hastaneye gitmek zorunda kalmışlar...

Yarım Kalan Bir Müjde ve Gazze Duyarlılığı

Doçentlik evresi, Elif için hem akademik bir olgunluk hem de sabır dönemi oldu. Karakterli ve dik duruşu, bazı çevreleri rahatsız ettiği için doçentlik süreci de sancılı geçti. Kendi anlatımına göre doçentlik dosyası objektif olarak değerlendirilmemişti. Süreçte kendisine haksızlık yapıldığını düşünüyordu. Doçent adayını en zora sokucu strateji herhangi bir yayını ile ilgili "etik" değerlendirme yapmaktı. İki jüri üyesi birbirleriyle benzer şekilde Elif'in yayınlarında etik problem olduğunu iddia etmişlerdi. Ancak o mücadelesini sürdürdü, gerekli itirazları yaptı, yayınlarında etik bir problem olmadığını ispatladı ve hak ettiği ünvanı almış oldu.

Doçent ünvanını aldıktan sonra biraz daha sakin az içine kapanmış ve ağırbaşlı bir hoca olarak akademik yolculuğuna devam ediyordu. Bizim için de artık sadece bir öğrenci değil, meslektaşımız ve Isparta Okulu etkinliklerinin, çalıştayların önemli bir parçasıydı. Yapacağı işleri anlamlandırmaya çalışıyor, daha stratejik konulara ağırlık veriyordu.

Elif, vefatından önce doçentliğini almıştı ancak kadro ataması henüz gerçekleşmemişti. Fakülteden kadroya atanması için gerekli hazırlıklar yapılıyordu. Bundan kendisininin

haberi olmadı. Çünkü yurt dışı seyahatine çıkmıştı, dönünce bu haberi veririz diye düşünüyorduk. O sırada ben de başka bir seyahatheydim, Elif dönünce bu haberi veririz diye hesap yapmıştım. Ancak bu nasip olmadı.

Onun son dönemdeki en büyük hassasiyeti Gazze'ydi. 2024'teki İstanbul'da yaptığımız kongrede bir Gazze oturumu düzenlenmesine öncülük etti. Çevresindeki bazı insanların "Bize ne Gazze'den?" demesine tepki gösterir ve insanlık dramına tepkisini açıkça gösterirdi. Bölümdeki odasının kapısına "Özgür Filistin" bayrağını asarak duruşunu belli ediyordu. Onun için akademik başarı, insani duyarlılıktan asla bağımsız değildi.

Vefa ve Son Söz

Lisansüstü öğrencilerimle süreç içinde ortak birçok çalışma yaparız. Usta-çırak ilişkisi gibi bir süreç yaşanır. Haliyle öğrenci hocasından öğrenir çoğu şeyi. Bu sırada biz de onlardan öğrenmeye devam ederiz. Öğrenciler tezlerini savunduktan sonra formal olarak onlarla işimiz bitmiş olur. Geriye tabii ki birçok hatıra kalır. Benim öğrencilerimden, öğrencilik sonrasına dair bir beklentim olmaz. Ama vefa duygusu asaletle ilişkilendirilir ve insanlardan geçmişin hatırına vefa göstermeleri beklenir. Ne kadar asil birisi olduğumuz geçmişte bizim için yapılanlara ne kadar vefa gösterdiğimizle ilgilidir. Öğrenciler danışman hocalarını tez sürecinde tanırırlar; hocalar ise öğrencileri tezi savunduktan sonra daha iyi tanırırlar. Çünkü insanların gerçek karakteri işi bittiğinde, bir yerden giderken ya da gittiğinde belli olur. Danışman hocası olarak baktığımda Elif, köprüyü geçtikten sonra değişenlerden olmadı. Vefakâr bir öğrencim oldu. Yüksek lisans öğrencisiyken, araştırma görevlisiyken neyse, doçent olduğunda da oydu. Duruşunu hiç bozmadı. Tanıdığımdan vefatına kadar

15 yıl geçti ve bu süre zarfında bir kez bile beni kıracak bir harekette bulunmadı. Bir itirazı olduğunda üslubunu bilir, kelimeleri seçer ve bunu naif bir dille ifade ederdi. Odamın önünden geçerken kapıyı çalar, selam verir ve *“Hocam sadece bir hal hatır sorayım.”* der ve devam ederdi.

Elif’in bizim yolculuğumuzda ne anlama geldiğini tabii ki vefatıyla çok daha iyi anlamış oluyoruz. O gittikten sonra bölümde, Isparta Okulu’nda, zihin dünyamızda kocaman bir boşluk oluştu. Güya biz ona akademide birçok ders verdik ama en büyük dersi o bize verdi. Her şeyin gelip geçici olduğunu, her şeyin yarım kalacağını, bir gün her şeyi yüzüstü bırakıp gideceğimizi öğretti bize.

Allah rahmet eylesin, ruhu şâd olsun..

Öğretmenin Dilinden

“Emek diyorsun, eğer bir emeğimiz varsa helal olsun.”

Sevgili Elif,

Nereden başlayacağımı, ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Sana hitap ediyorum, çünkü bir yerlerde beni duyduğuna yürekten inanıyorum.

Bir nisan gecesi, ilkbaharın kendisini yeni yeni hissettirmeye başladığı serin saatlerde, uzun süredir üzerinde çalıştığım makalemin sonuç cümlesine ne yazmam gerektiğini, yazıyı tamamlayıp tamamlayamayacağımı düşündüğüm sırada, kısa bir mola verip internette gazete sayfalarını dolaşırken karşılaştığım:

“Isparta’da kahreden kaza: Başarılı akademisyen Elif Kaya hayatını kaybetti! Acı olay Isparta’nın Gönen ilçesinde yaşandı. Ağaca çarpan otomobildeki Süleyman Demirel Üniversitesi Öğretim Üyesi Doç. Dr. Elif Kaya (37) hayatını kaybetti.”

Cümleleriyle başlayan “son dakika” vurgulu haber; üzerine çok büyük anlamlar yüklediğimiz, belki de yaradılışımız

gereği hiç bitmeyecek, uzun bir yolculuk zannettiğimiz hayatın bir anda ne denli anlamsızlaşabileceği hakikatini bana bir kez daha bütün acılığıyla hissettirdi.

Bahsi geçen haberde yer alan fotoğraftaki Elif; evet, bundan yaklaşık yirmi yıl önce, Ankara’da, öğretmenliğimin ilk yıllarında tanıdığım; çalışkanlığı, yardımseverliği, güler yüzlülüğü ile zihnimde yer edinen, “bizim” Elif’ti. O zamanlar gelecekte hangi mesleği seçeceğinin; memlekete nerede, nasıl daha güzel hizmet edeceğinin hayallerini kuran gencecik bir öğrencimdin. Sonra üniversite tahsilini, mezuniyetini, araştırma görevlisi olduğunu öğrendim. Kulaklara sıradan bir söz gibi gelebilir, ancak şu bir gerçek ki bir öğretmen öğrencisinin sağlık, mutluluk ve başarı haberlerini aldığı anda, mesleğinin değerini/kutsallığını gerçekten daha iyi anlıyor. Ben de bu güzel haberlerini aldıkça benzer duyguları yaşadım. Bizim Elif; her türlü zorluğun üstesinden gelmiş, istediği mesleği seçmiş, bilim camiasına katılmış, ürettiği eserlerle kendisini çalışma alanında göstermeye başlamıştı. Bu süre zarfında ne yazık ki yüz yüze ya da telefonla görüşme fırsatımız olmadı. Ama her vefakâr öğrencim gibi bir gün e-posta yoluyla bana ulaştın, neler yaptığını, hayallerini anlattın.

Ölüm gerçeğiyle yüzleştüğümüzde, bugün, yarın gibi zaman kesitleri zihnimizde anlamını yitiriyor artık. Dayanağımız “dün” oluyor ister istemez. Lise yıllarında hazırladığınız mezuniyet yıllığını, çoğunlukla siz öğrencilerimizin katkısıyla çıkardığımız okul dergilerini karıştırdım, dünde kalan, bugüne getirildiğinde yani hatırlandığında canlanacak birtakım izler bulabilir miyim umuduyla. Buldum da... Yukarıda değindiğim gibi vefakârlığını, çalışkanlığını, hayata hep olumlu gözlerle bakıp her daim “iyi insan” olarak anılmaya layık olduğunu gösteren yazışmalarımızı aşağıda, seni seven nice insanla; gözü yaşlı ailenle, kederli arkadaşlarınla paylaşmayı anlamlı buluyorum. Böylelikle senin hakkındaki düşünceleri-

min ne kadar isabetli olduğunu bir kez daha kanıtlayabilirim diye düşünüyorum.

Özlemle, sevgili Elif... **Öğretmenin Recai ÖZCAN**

28 Aralık 2011

Hocam Merhabalar,

Beni ismen hatırlamanızı beklemek hakkım değil lâkin belki zihninizin ufacak bir köşesinde Mamak Anadolu Lisesi'nde, 10 TM-A'da iken sınıf öğretmenliğini yaptığımız, 11 TM-A olunca sizi sınıf öğretmeni olarak vermedikleri için kazan kaldıran sınıfınız saklanmıştır (2002-2006 dönemi)... İşte o sınıftan, sizin derslerinizi ipe çeken, edebiyat sevgisinin kaynağında Recai Hocasını gören bir Elif vardı... Hatta Hocası onun yıllığına "Bazı isimler vardır..." diyerek başlayıp; dostluktan, yardımseverlikten dem vurup, bu hasletlerini kaybetmemesini öğütlemişti... Hocası o zamanlar doktora tezi yazıyor, Türk Romanında Aşk'ı inceliyordu... Sonra Makedonya'ya gittiğini öğrendi Elif, ancak aradan geçen 5 yılda ulaşmak için çok çabaladıysa da bir türlü nasip olmadı.

Hikâyem özetle böyle Hocam. Liseden sonra Hacettepe Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesinde Sağlık İdaresi okudum, yanılmıyorsam bu bilgiyi verebilme fırsatım olmuştu :) Mezun olduktan hemen sonra da önce Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesinde, sonrasında da Isparta Süleyman Demirel Üniversitesinde Sağlık Yönetimi Bölümünde araştırma görevlisi oldum, hâlen Isparta'da çalışıyorum...

Az evvel de söylediğim gibi size ulaşmak için gerçekten çok çabaladım, sanırım vakti gelmemiş ki bir türlü olmadı... Şule (Kellecioğlu)'den mail adresinizi istemiştim, nasıl olduysa o da olmadı. Ama aradan geçen vakitte sizi yâdımdan da dilimden de düşünürmedim; size minnet ve Allah'a şükür ile...

Çok şey öğrendiğim siz değerli Hocamı, farklı bir alanda da olsa meslektaş olan bir öğrencisinin haberinin mutlu edeceğini düşün-

düm. Akademisyenlik adına tavsiyeleriniz her daim başımın tacıdır.

İnşaAllah Makedonya'da her şey gönlünüzcedir, ailenizin ve sizin sıhhatiniz yerindedir.

Türkiye'ye, özellikle de Isparta'ya yolunuz düşer ve vaktiniz olursa hasbihal etmek benim için büyük sevinç kaynağı olacaktır. Ben de bir kongre ya da bir gezi vesilesi ile Makedonya'ya gelirim belki bir gün, o zaman da talebim aynı olacaktır.

Son olarak, bizlere verdiğiniz emekleri helal edin Hocam. İnşaAllah sizlere layık öğrenciler olmuşuzdur...

Çalışmalarınızda kolaylık dilerim.

Selam ve muhabbetlerimle. (Elif KAYA)

30 Aralık 2011

Elif Merhaba,

Senden aldığım güzel haberler beni çok memnun etti. Bazen düşünüyordum, yahu bizim çocuklar ne yapıyor acaba şimdi? Kim bilir nerelerde, hangi görevlerde bulunuyorlardır diye. Belki, diyorum, ilerde birileriyle karşılaşırız, şaşırırız, eski günleri anarız filan diye. İsmiyle ve şemaliyle hatırladığım yegâne öğrencilerimden biri olduğunu söylemem lazım. Zaten "iyi hasletlerinin neler olduğunu" zamanında da itiraf etmişim. Güzel sözlerin için teşekkür ederim.

Kazandığım bölümden memnun olduğunu biliyordum ama demek ki daha çok memnun olmuşsun ki üniversitede kalmışsın. Bu güzel, çünkü sevdiğin bölümde başarılı olabilirsin ancak. Isparta'yı görmedim ama sanırım küçük ve güzel bir şehir. Umarım orada mutlusundur. Araştırma görevlisi oldum diyorsun, yüksek lisans ya da doktora devam ediyor mu? Daha doğrusu ne aşamadasın?

Ben 2007 Kasımından bu yana Üsküp'te Kiril ve Metodi Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünde Okutman olarak

görevliyim. Ne kadar sevindirici ki tezimin adını unutmamışsın. Doktorayı bitirdim tabi bu arada. Bu sıralar Türk Romanında Aşk, İstanbul'da basılmak üzere bekliyor. İnşallah bir iki aya kadar basılmasını umuyorum. Bu yıl görev sürem doluyor ve Türkiye'ye dönüyorum, Haziran ya da Eylül gibi. Tabi ben de geri döndüğümde üniversitede devam etmek üzere birkaç yerle görüşüyorum, inşallah umduğum gibi olur.

Üsküp'ü, inan ki görmeni çok isterim, sadece sempozyum ya da konferans değil, gezi amacıyla da gelebilirsin. Üsküp'e gelmek zor değil. Eğer düşünürsen ben gitmeden önce beklerim. Biliyorsun Yahya Kemal'in memleketi burası. Benim için çok önemli, güzel bir tecrübe oldu. Soydaşlarımızı yakından tanımak imkânını buldum burada. Türkiye'nin dışında Türklerin olduğunu hep bildik ama onlarla temas etmek, tanışmak, konuşmak, onlara Türk edebiyatını anlatmak ayrıca gururlandırdı beni. Dolayısıyla burada çok güzel tecrübeler edindim, kendi tecrübelerimi de onlara aktarma fırsatı buldum.

Emek diyorsun, eğer bir emeğimiz varsa helal olsun. Ben akademisyenliği edebiyata, Türk edebiyatına sevgimden dolayı seçtim, bu alanda üretmek, düşünmek, paylaşmak için. Akademisyenliği "amaç" olarak görmeksizin akademisyen olmakta fayda var. Yani öncelikle yaptığın iş gelir bana göre.

Elif, haberlerini bekleyeceğim. Bu arada yeni yılın sana ve ailene mutluluk ve başarı getirmesini temenni ederim.

Selamlar. (Recai ÖZCAN)

30 Aralık 2011

Hocam,

Size mail gönderdiğimden beri sürekli mail kutuma bakıyorum vakit buldukça, defalarca gönderdiğim adresi kontrol ettim acaba yanlış mı gönderdim diye... Mailinizi görünce çok mutlu oldum

haliyle. Öncelikle vakit ayırıp cevap yazdığınız için çok teşekkür ediyorum.

Beni isimle ve şemalimle hatırlamanıza da çok sevindim, yüzlerce öğrenciniz olduğu için böyle bir beklentim yoktu doğrusu :) Hasletler hususu teveccühünüzdür, teşekkür ederim.

Bölümümle zaman zaman barışık, zaman zaman küskün olarak bitirdim lisansı. Açıkçası akademisyenlik gibi bir hayalim yoktu, Ankara şartlarında çeşitli sebeplerden dolayı böyle bir şeyi hedef edinmek cesaret istiyordu. O kadar cesur değildim ben de... Derken, ALES ve KPDS'ye kendimi deneme amacıyla ve babamın teşvikleri ile tabiri caizse "öylesine" girdim. Çok şükür iyi denebilecek puanlar aldım. Bizim bölüm mezunları arasında hem puanları olan hem de fikri noktada akademide çelikleşen yapının dışında fikirlere sahip pek arkadaşımız yoktu. Bizi bu nitelikte gören çok kıymetli bir hocamız ön ayak oldu, hiç aklımda yokken Tokat'ta açılan bir kadrodan bahsetti. Ben de ailemle istişare edip kısa sürede kabul ettim. Ve kısa süre içinde kendimi akademide buldum... :) Ancak zaman geçtikçe hissediyorum ki benim için bundan daha iyi bir iş olamazmış, bu lütfun şükürünü eda etme niyetiyle elimden geldiğince çabalıyorum. Şu an yüksek lisans tez aşamasındayım. Nasip olursa Haziran ayında savunmayı planlıyoruz danışman hocamla. Danışman hocam demişken, ondan yana da bahtım açık imiş ki fakültenin parmakla gösterilen hocalarından birinin asistanı oldum. Derler ya hocam; "Olacak bir kişinin bahtı kavi talihi yar, kehlesi dahi mahallinde anın işe yarar..." Sanırım o hesap oldu benimki de.

Isparta, Ankara'dan sonra küçük bir şehir, yaklaşık 250 bin nüfusu var. Şirin, yaşanabilir, güzel bir şehir. Mutluyum burada çok şükür, yalnız aileme, akrabalarım ve çevreme uzak olmak, bir sene geçmiş dahi olsa ilk günkü gibi zor geliyor... Üniversite olarak Süleyman Demirel Üniversitesi atak üstüne atak yapan, bilimsel anlamda iyi işler çıkaran bir üniversite. Ortam olarak da siyasi-ideolojik çekişmeler büyükşehirlerdeki üniversitelere nis-

petle az. Dolayısıyla statü farkı dahi olsa Hacettepe'den sonra iyi geldi bana... Yolunuz düşerse, özellikle yaz-bahar aylarında, rehberlik eder, elimden geldiğince ağırlarım sizi. Hatta buyurun gelin, Süleyman Demirel Üniversitesinde hocamız olun... :)

Eğer tezimi yoluna koyabilirsem, bir kaçamak yapıp "görülecek yerler" arasında olan Makedonya'ya siz oradayken gelmeyi çok isterim. Geçen haziranda Bosna-Hersek'e gitmiştik ekipçe, önce karayolu ile gitmeyi planladık ki Makedonya'yı da görelim diye. Sonra vize vs. işlemler sebebiyle Makedonya gezisini tehir ettik, doğrudan Bosna'ya gittik. Umuyorum nasip olur...

2012 için iyi dileklerinize teşekkür ediyorum, dilerim herkes için (u)mutlu bir sene olur...

Görüşmek üzere hocam. **(Elif KAYA)**

EKLER

Ek 1. 9. IHMC Gazze Oturumu

9th INTERNATIONAL HEALTH SCIENCES AND MANAGEMENT CONFERENCE
"New Future in Health: Integrated Healthcare Services"
Konferans / Conference
Istanbul Sağlık Teşkilatının Afet Hazırlıkları
Disaster Preparations of Istanbul Health Organization

Prof. Kemal MEMİĞÖLÜ
Sakarya University Health Services

Prof. Musa ÖZATA
Ege University Health Services

24.05.2024 14:00

9th INTERNATIONAL HEALTH SCIENCES AND MANAGEMENT CONFERENCE
"New Future in Health: Integrated Healthcare Services"
Konferans / Conference
7 Ekim Öncesi ve Sonrası Gazze'de Sağlık Hizmetleri
Health Services in Gaza Before and After October 7

Assoc. Prof. Fadime ÇINAR
Marmara University Health Services

Prof. Mahmut AKBOLAT
Marmara University Health Services

Prof. Ramazan ERDEM
Marmara University Health Services

Assoc. Prof. Elif KAYA
Marmara University Health Services

Moderatör

23.05.2024 17:30 - 18:00

Ek 2. Elif Hocomuzun Direnişinin Sembolü

Ek 3. Elif Hocomuz

Ek 4. Seçilmiş Makaleler

Kitabın bu bölümde yer alan makaleler, Doç. Dr. Elif Kaya'nın akademik üretimini tematik çeşitliliği, yöntemsel derinliği ve bilimsel etkisi bakımından temsil eden çalışmalarından oluşmaktadır. Seçki, Elif Kaya'nın ResearchGate hesabında yer alan yayınları arasından, sağlık sosyolojisi, sağlık yönetimi, tıp etiği ve kültürel çalışmalar ekseninde şekillenen akademik mirasını bütüncül biçimde yansıtacak şekilde derlenmiştir.

Tıp Etiğinde Güncel Yaklaşımlar (*International Journal of Health Sociology (IJHESO)*, 2024, 4 (2), s. 316-331, *Sümeyye Yıldırım, Elif Kaya*): Derleme yöntemi ile ortaya konan bu makale, Elif Kaya'nın tıp alanındaki hızlı bilimsel ve teknolojik gelişmeleri etik bir perspektiften ele alan çalışmalarının önemli örneklerinden birisidir. Makale üreme teknolojileri, genom projeleri, organ nakli, ötenazi, hibernasyon, dijitalleşme, biyonik yapılandırma ve geleneksel tedavi yöntemleri gibi güncel tıbbi uygulamaları temel etik ilkeler çerçevesinde tartışmaktadır. Çalışmada, yararlılık, zarar vermeme, özerklik ve adalet ilkeleri doğrultusunda ortaya çıkan etik ikilemler ele alınarak bilimsel ilerlemelerin insan onuru, bireysel haklar ve toplumsal değerlerle birlikte değerlendirilmesi gerektiği vurgulanmaktadır. Ayrıca tıp pratiğinde sıklıkla göz ardı edilen etik boyutlara dikkat çekilerek farkındalık oluşturulması amaçlanmıştır. Bu yönüyle makale, Elif Kaya'nın disiplinler arası yaklaşımını, etik duyarlılığını ve insan merkezli bilim anlayışını yansıtan, akademik mirası içinde anlamlı ve seçkin bir yere sahip çalışmalar arasında yer almaktadır.

Hastalıkların Toplumsal Yansıması: Hastalık Kimliği ve Hastalıkların Kimikleşme Sebepleri (*Uşak Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 2024, 17(1), s. 47-57, *Ramazan Rüçhan Kaya, Elif Kaya*): Nitel araştırma yönteminin kullanıldığı çalışma; Elif Kaya'nın hastalık olgusunu yalnızca biyomedikal bir sorun olarak değil, toplumsal, kültürel ve sembo-

lik boyutlarıyla ele alan çalışmalarından biridir. Çalışmada, hastalıkların bireysel deneyimin ötesinde toplumsal algıları, kimlik oluşumlarını ve sosyal ilişkileri nasıl şekillendirdiği incelenmektedir. Çalışmada damgalanma, dışlanma ve normal-anormal ayrımı gibi kavramlar üzerinden hastalığın toplumsal anlamı tartışılmaktadır. Makale, sağlık ve hastalık deneyimlerinin toplumsal yapı, kültürel değerler ve güç ilişkileriyle iç içe geçtiğini ortaya koyarak, sağlık hizmetlerinin bu çok katmanlı yapıyı dikkate alması gerektiğine işaret etmektedir. Bu çalışma, Elif Kaya'nın sağlık sosyolojisine katkı sunan, insan merkezli ve eleştirel akademik yaklaşımını yansıtan seçkin eserleri arasında yer almaktadır.

Doğumla İlgili Tanılara Eleştirel Yaklaşımlar: Aşırı Teşhis (*International Journal of Health Sociology (IJHESO)*, 2024, 4 (1), s.6-286-296, *Begüm Ceylan Yorulmaz, Elif Kaya*): Elif Kaya'nın doğum sürecine yönelik tıbbi uygulamaları etik, toplumsal ve insan merkezli bir perspektifle ele alan bu makalesinde, prenatal tanı ve taramalar sonucunda yapılan seçici kürtajın ve aşırı teşhis kavramının teorik bir çerçevede değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Çalışmada, doğum öncesi tanı ve tarama testlerinin yaygınlaşmasıyla birlikte ortaya çıkan aşırı teşhis olgusu tartışılmaktadır. Ayrıca bu durumun gereksiz tıbbi müdahalelere, anne adaylarında kaygı artışına ve gebeliğin giderek tıbbileştirilmesine yol açabileceği vurgulanmaktadır. Makale, prenatal tanı süreçlerinin yalnızca biyo-medikal ölçütlerle değil, bireyin psikososyal durumu ve etik ilkeler çerçevesinde değerlendirilmesi gerektiğine dikkat çekmektedir. Bu yönüyle çalışma, Elif Kaya'nın sağlık alanında etik duyarlılığı yüksek, eleştirel, bütüncül ve akademik sosyolojik bir bakış kazandıran akademik yaklaşımını yansıtan seçkin eserleri arasında yer almaktadır.

İklim Anksiyetesi ve Yeşil Davranış (*International Journal Of Health Sociology (IJHESO)*, 2023, 3(2), s. 239-249, *Nurşen Kaleli, Elif Kaya*): Derleme yöntemi ile ele alınan bu

makale, iklim değişikliğinin bireylerin ruh sağlığı üzerindeki etkilerinden biri olan iklim anksiyetesi ile bu kaygının yol açtığı yeşil davranışlar arasındaki ilişkiyi ele almaktadır. Çalışmada, iklim krizinin yalnızca fiziksel değil, aynı zamanda psikolojik sonuçlar doğurduğu; bireylerde gelecek kaygısı, stres ve anksiyete oluşturduğu vurgulanmaktadır. İklim anksiyetesinin bazı bireylerde günlük yaşamı olumsuz etkileyen bir ruhsal sorun haline gelebildiği, ancak uygun düzeyde kaygının çevre dostu ve sürdürülebilir davranışları teşvik edici bir rol oynayabildiği ifade edilmektedir. Bu bağlamda makale, iklim anksiyetesinin yapıcı bir çıktısı olarak değerlendirilen yeşil davranışların, çevre sağlığı ve toplum sağlığı açısından önemine dikkat çekmektedir. Bu yönüyle çalışma, Elif Kaya'nın çevresel duyarlılığı yüksek, güncel gelişmeleri takip eden yönünü yansıtan eserlerinden birisidir.

Hastalık ve Kültür İlişkinine Kuramsal Bakış (Adıyaman Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi, 2023, 16(44), s. 659-691, Sümeyye Yıldırım, Elif Kaya): Bu makalede, Elif Kaya hastalık olgusunu biyomedikal sınırların ötesine taşıyarak kültürel ve toplumsal bağlamı içinde ele almıştır. Çalışmada, hastalığın yalnızca fizyolojik bir durum değil; kültür, değerler, inançlar ve toplumsal normlarla şekillenen çok boyutlu bir olgu olduğu kuramsal çerçevede tartışılmaktadır. Makale, farklı sosyolojik ve antropolojik yaklaşımlar üzerinden hastalık algısının toplumdan topluma değiştiiğini ortaya koymakta; bireylerin hastalığı anlamlandırma biçimlerinde kültürel kodların belirleyici rolüne dikkat çekmektedir. Bu yönüyle çalışma, sağlık hizmetlerinin planlanması ve sunumunda kültürel duyarlılığın önemini vurgulamaktadır. Bu yönüyle çalışma Elif Kaya'nın insan merkezli, disiplinler arası ve eleştirel akademik yaklaşımını yansıtan sağlık sosyolojisi literatürüne değerli katkılar sunan seçkin çalışmalarında yer almaktadır.

X, Y ve Z Kuşaklarının Ölümüne Karşı Tutumu ve Yas Tepkisi

(*Turkish Studies – Social*, 2023, 18(1), s. 161-186, *Mihriban Güder Gülenç, Elif Kaya*): Bu makale, Elif Kaya'nın ölüm olgusunu kuşaklar arası farklılıklar çerçevesinde ele alan, psikososyal boyutu güçlü çalışmalarından biridir. Çalışmada, X, Y ve Z kuşaklarının ölümüne yükledikleri anlamlar ile yas sürecinde sergiledikleri tutum ve tepkilerin karşılaştırmalı olarak incelenmesi amaçlanmıştır. Araştırma bulguları, kuşaklar arasında ölüm algısı, kabullenme düzeyi ve yasla baş etme biçimlerinde belirgin farklılıklar bulunduğunu ortaya koymaktadır. Özellikle toplumsal değişim, dijitalleşme ve kültürel dönüşümün, genç kuşakların ölüm ve yas deneyimlerini şekillendirdiği vurgulanmaktadır. Bu yönüyle çalışma Elif Kaya'nın insan merkezli, disiplinler arası ve eleştirel akademik yaklaşımını yansıtan ölüm sosyolojisi literatürüne değerli katkılar sunan seçkin çalışmaları arasında yer almaktadır.

“Meksika Dalgası”: *Üniversite Öğrencilerinin COVID-19 ile İlgili Bilişsel Yapılarının Analizi* (*Mehmet Akif Ersoy İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*, 2023, 10(1), s.81-100, *Ramazan Erdem, Elif Kaya, Necla Yılmaz, Ahmet Alkan, İzzet Erdem*): Nitel araştırma yönteminin kullanıldığı bu makale, Elif Kaya'nın küresel bir sağlık krizini toplumsal ve bilişsel boyutlarıyla ele alan çalışmalarından biridir. Çalışmada, COVID-19 pandemisinin üniversite öğrencilerinin düşünsel dünyasında nasıl anlamlandırıldığı, salgına ilişkin algı, bilgi ve tutumların hangi kavramsal çerçeveler üzerinden şekillendiği analiz edilmiştir. Araştırma bulguları, öğrencilerin COVID-19'u yalnızca tıbbi bir tehdit olarak değil; belirsizlik, korku, kontrol kaybı ve toplumsal risk algısıyla ilişkilendirdiklerini ortaya koymaktadır. “Meksika dalgası” metaforu üzerinden geliştirilen analiz, salgının bireysel ve kolektif bilinçte yarattığı etkiyi görünür kılmaktadır. Bu çalışma, Elif Kaya'nın sağlık krizlerini insan merkezli, sosyo-

lojik ve bilişsel bir perspektifle değerlendiren akademik yaklaşımını yansıtmaktadır. Ayrıca bu çalışma Elif Kaya'nın pandemi sürecinin toplumsal hafızadaki yerini anlamaya katkı sunan seçkin eserleri arasında yer almaktadır.

Beyaz Önlüklü ve Gözlüklü: Karikatürlerde Hekim Stereotipleri (*Gümüşhane Üniversitesi Sağlık Bilimleri Dergisi*, 2022, 11(4), s. 1401-1410, *Elif Kaya, Ramazan Rüçhan Kaya*): Bu makale, Elif Kaya'nın hekimlik mesleğini toplumsal temsiller üzerinden ele alan, kültürel ve eleştirel yönü güçlü çalışmalarından biridir. Çalışmada, karikatürlerde yer alan hekim figürleri incelenerek hekimliğe ilişkin toplumsal algılar, kalıplaşmış imgeler ve mesleki stereotipler analiz edilmiştir. Makalede, beyaz önlük, gözlük, otorite ve mesafe gibi simgeler aracılığıyla hekimliğin nasıl temsil edildiği ortaya konulmakta; bu temsillerin toplumun hekimlik mesleğine yüklediği anlamları yansıttığı vurgulanmaktadır. Karikatürlerin mizahi dili üzerinden yapılan çözümleme, hekim hasta ilişkisine ve sağlık sistemine yönelik eleştirel bakışları görünür kılmaktadır. Bu çalışma, Elif Kaya'nın sağlık alanını yalnızca yönetsel değil, kültürel ve sembolik boyutlarıyla ele alan disiplinler arası akademik yaklaşımını yansıtan, sağlık sosyolojisi literatüründe özgün bir yere sahip seçkin eserleri arasında yer almaktadır.

Akademisyenler İçin Sükûnet Hâli Nasıl Temin Edilebilir? (*Isparta Okulu Dergisi*, 2022, 2(1), s. 1-14, *Ramazan Erdem, Elif Kaya*): Bu makale, Elif Kaya'nın akademik yaşamın yoğun temposu içinde bireyin zihinsel ve duygusal iyilik hâline odaklanan insan merkezli yaklaşımını yansıtmaktadır. Çalışmada, akademisyenlerin maruz kaldığı zaman baskısı, sürekli üretkenlik beklentisi ve performans odaklı yapının yol açtığı zihinsel yorgunluk ele alınmaktadır. Sükûnet hâli, yalnızca bireysel bir tercih değil, akademik üretimin sürdürülebilirliği için gerekli bir koşul olarak değerlendirilmektedir. Farkındalık, iç denge, anlamlı çalışma ve sınır koyabilme gibi

kavramlar üzerinden geliştirilen bu yaklaşım, akademik hayatta daha sağlıklı ve dengeli bir varoluşun mümkünlüğüne işaret etmektedir. Bu yönüyle çalışma, Elif Kaya'nın eleştirel, duyarlı ve bütüncül bilim anlayışını yansıtan seçkin çalışmaları arasında yer almaktadır.

Pandemi Tedbirlerine ve Aşılama Politikalarına Uyum: Hofstede'in Kültürel Değerler Teorisi Üzerinden Bir Araştırma (*International Journal of Management and Administration*, 2022, 6(12), s. 180-197, *Elif Kaya, Sümeyye Güngör*): Bu makale, Elif Kaya'nın pandemi sürecini yalnızca epidemiyolojik değil, kültürel ve toplumsal dinamikler üzerinden ele alan disiplinler arası yaklaşımını yansıtmaktadır. Çalışmada, bireylerin pandemi tedbirlerine ve aşılama politikalarına uyum düzeylerinin, Hofstede'in kültürel değerler teorisi çerçevesinde belirsizlikten kaçınma, bireycilik toplumsallık ve güç mesafesi gibi kültürel boyutlarla ilişkisi incelenmektedir. Bulgular, sağlık politikalarının başarısında kültürel değerlerin belirleyici bir rol oynadığını ortaya koymaktadır. Tek tip uygulamaların yerine toplumsal yapıyı dikkate alan yaklaşımların gerekliliğine işaret etmektedir. Bu çalışma, Elif Kaya'nın sağlık yönetimi alanında insan merkezli, eleştirel ve bağlamsal düşüncüyü önceleyen akademik mirasının önemli örneklerinden biri olarak değerlendirilmektedir.

Şifa Arayışından Hastalık Bilgeliğine: Nitel Bir Araştırma (*Türkiye Klinikleri Sağlık Bilimleri Dergisi*, 2022, 7(1), 221-232, *Sümeyye Güngör, Elif Kaya*): Bu makale, Elif Kaya'nın hastalık deneyimini yalnızca tedavi odaklı bir süreç olarak değil, bireyin yaşamı ve anlam dünyasıyla ilişkili bir dönüşüm alanı olarak ele alan insan merkezli yaklaşımını yansıtmaktadır. Nitel araştırma yöntemiyle yürütülen çalışmada, bireylerin hastalık sürecinde şifa arayışından hastalıkla birlikte gelişen farkındalık, kabulleniş ve içsel bilgelik hâline geçişleri incelenmektedir. Hastalığın, bireyin kendisiyle ve yaşamla kurduğu ilişkiyi yeniden yapılandıran bir deneyim

olabileceği ortaya konulmaktadır. Bu yönüyle çalışma, Elif Kaya'nın sağlık olgusuna etik, kültürel ve varoluşsal boyutlarıyla yaklaşan akademik mirasının anlamlı ve özgün örneklerinden biri olarak değerlendirilmektedir.

Yönetici Hekimlerin Melez İş Kimliği Deneyimleri Üzerine Nitel Bir Araştırma (*Hacettepe Sağlık İdaresi Dergisi*, 2021, 24(2), s. 275-294, *Ramazan Rüçhan Kaya, Elif Kaya*): Bu makale, Elif Kaya'nın sağlık örgütlerinde hekimliğin yönetsel rollerle kesiştiği alanlara yönelik eleştirel ve insan merkezli yaklaşımını yansıtmaktadır. Nitel araştırma yöntemiyle yürütülen çalışmada, klinik sorumluluklar ile yönetsel beklentiler arasında konumlanan yönetici hekimlerin, mesleki kimliklerini nasıl deneyimledikleri ve bu iki rol arasında yaşanan gerilimler incelenmektedir. Bulgular, hekimlerin melez iş kimliği içinde hem mesleki özerkliklerini koruma hem de örgütsel sorumlulukları yerine getirme çabası içinde olduklarını ortaya koymaktadır. Bu çalışma, Elif Kaya'nın sağlık yönetimi alanına kimlik, rol ve anlam boyutlarını dâhil eden bütüncül akademik yaklaşımının seçkin örneklerinden biri olarak değerlendirilmektedir.

Sağlıkta Eşitsizlik Bağlamında COVID-19 Pandemisinin Toplumsal Yansımaları (*International Journal of Health Sociology (IJHESO)*, 2021, 1(1), s.34-51, *Elif Kaya, Sümeyye Güngör, Esin Erdoğan*): Bu makale, Elif Kaya'nın pandemi sürecini sağlıkta eşitsizlikler perspektifinden ele alan, toplumsal duyarlılığı yüksek çalışmalarından biridir. Çalışmada, COVID-19 pandemisinin farklı sosyoekonomik gruplar üzerindeki etkileri; gelir düzeyi, eğitim, çalışma koşulları ve sağlık hizmetlerine erişim gibi değişkenler üzerinden incelenmekte, mevcut eşitsizliklerin pandemi sürecinde daha görünür ve derinleşmiş hâle geldiği ortaya konulmaktadır. Bulgular, salgının biyolojik bir kriz olmanın ötesinde, yapısal toplumsal sorunları açığa çıkaran bir süreç olduğunu göstermekte; adil, kapsayıcı ve eşitsizlikleri göze-

ten sağlık politikalarının önemine dikkat çekmektedir. Bu çalışma, Elif Kaya'nın sağlık olgusunu insan, toplum ve adalet ekseninde ele alan akademik mirasının anlamlı ve güçlü örneklerinden biri olarak değerlendirilmektedir.

Üniversite Öğrencilerinde İnternet Bağımlılığı ile Duygu Sağırlılığı İlişkisi (İktisadi İdari ve Siyasal Araştırmalar Dergisi, 2020, 5(13), s.347-361, Necla Yılmaz, Elif Kaya, Ramazan Erdem, Ahmet Alkan): Bu çalışma, Elif Kaya'nın sağlık yönetimi alanında bireyin psikososyal boyutlarına duyduğu akademik ilgiyi yansıtan nitelikli araştırmalarından biridir. Makalede, üniversite öğrencilerinde internet bağımlılığı ile duygu sağırlılığı (aleksitimi) arasındaki ilişki nicel yöntemle incelenmiştir. İnternet bağımlılığı ve aleksitimi ölçekleri aracılığıyla elde edilen bulgular, internet kullanım süresi ve bağımlılık düzeyi artıkça bireylerin duygularını tanıma ve ifade etme becerilerinde azalma yaşandığını ortaya koymuştur. Çalışma, sağlık yönetimi alanında sıklıkla göz ardı edilen psikolojik ve duygusal boyutları görünür kılması ve teknoloji kullanımının sağlık üzerindeki dolaylı etkilerine dikkat çekmesi bakımından önem taşımaktadır. Bu yönüyle çalışma, Elif Kaya'nın teknoloji, ruhsal iyilik hâli ve toplumsal ilişkiler arasındaki etkileşimi ele alan eleştirel ve bütüncül akademik yaklaşımını yansıtan seçki, disiplinler arası, veriye dayalı ve toplumsal etkisi yüksek akademik mirasının anlamlı örneklerinden biri olarak değerlendirilmektedir.

Evaluation of the Healthcare Transformation Programme in Turkey as a Strategy for Better Health (Journal of International Health Sciences and Management, 2017, 3(4), 11-19, Tuba Saygın Avşar, Ramazan Erdem, Elif Akkaş): Bu makale, Elif Kaya'nın Türkiye'de sağlık sisteminin yapısal dönüşümünü politika ve yönetim perspektifinden ele alan önemli çalışmalarından biridir. Çalışmada, Sağlıkta Dönüşüm Programı'nın erişilebilirlik, hizmet sunumu, yönetim ve sağlık çıktıları üzerindeki etkileri bütüncül bir çerçe-

vede değerlendirilmekte; reform sürecinin güçlü yönleri ile uygulamada karşılaşılan yapısal sorunlar ele alınmaktadır. Bulgular, programın sağlık hizmetlerine erişimde belirgin iyileşmeler sağladığını, ancak sürdürülebilirlik, eşitlik ve insan kaynağı yönetimi gibi alanlarda dikkatle ele alınması gereken boyutlar bulunduğunu ortaya koymaktadır. Bu çalışma, Elif Kaya'nın sağlık politikalarını eleştirel, kanıta dayalı ve toplum yararını gözeterek akademik yaklaşımını yansıtan seçkin eserleri arasında yer almaktadır.

Hekimlik Meslek Kültürünü Belirleyen Olguların Değerlendirilmesi (*Süleyman Demirel Üniversitesi Vizyoner Dergisi*, 2017, 8(17), s. 47-57, *Elif Akkaş, Ramazan Erdem*): Bu makale, Elif Kaya'nın hekimlik pratiğini mesleki kültür, değerler ve toplumsal bağlam içerisinde ele alan çalışmalarından biridir. Çalışmada, hekimlik meslek kültürünün oluşumunda etkili olan eğitim süreci, kurumsal yapı, mesleki sosyalleşme, etik değerler ve çalışma koşulları gibi temel olgular analiz edilmektedir. Bulgular, hekimlik kültürünün yalnızca mesleki bilgi ve becerilerle değil, aynı zamanda tarihsel birikim, örgütsel ilişkiler ve toplumsal beklentilerle şekillendiğini ortaya koymaktadır. Bu çalışma, Elif Kaya'nın sağlık alanında meslek kültürü ve profesyonel kimlik konularına yönelik eleştirel ve bütüncül akademik yaklaşımını yansıtan seçkin eserleri arasında yer almaktadır.

Bu seçilmiş makaleler bütünü, Doç. Dr. Elif Kaya'nın akademik yaklaşımını, yöntemsel tutarlılığını, bilimsel sorumluluk bilincini, disiplinler arası bakış açısını, etik duyarlılığını, insan merkezli bilim anlayışını ve toplumsal sorumluluğunu somut biçimde yansıtmaktadır

Ek 5. Kronoloji

Doç. Dr. Elif Kaya'nın Hayatı

1988 Çocukluk ve İlk Yıllar

1988 yılında Ankara'da dünyaya geldi. Çocukluk yıllarından itibaren haksızlık karşısında susmayan bir yüreği vardı. İnceliğiyle sertliği, merhametiyle kararlılığı bir arada taşıyan bir karakter her geçen gün büyüyordu.

2006-2010 Bir Yolun Başlangıcı

Hacettepe Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Sağlık İdaresi Bölümünde lisans eğitimini sürdürdü. Sağlık alanını seçti ama onun zihninde sadece kurumlar, sistemler, veriler yoktu. Onun yüreğinde insan, mücadele, vicdan ve emeğin karşılığı da vardı.

2010 yılında mezun olduğunda, akademi onun için yalnızca bir meslek alanı değil insanı, sistemi ve adaleti anlama çabasının bir zeminiydi.

2010 – 2014 Akademik Disiplinin İnşası

Akademik kariyerine ilk adımı Süleyman Demirel Üniversitesi'nde yüksek lisans eğitimine başlayarak attı. Ardından Gaziosmanpaşa Üniversitesi Erbaa Sağlık Yüksekokulu'na Araştırma Görevlisi olarak atandı ve böylelikle kendisine "akademik bir iş" bulmuş oldu. Önce geçici görevlendirmeye, sonrasında kadrosu ile birlikte Süleyman Demirel Üniversitesi Sağlık Yönetimi Bölümünde araştırma görevliliğine devam etti. Hem lisansüstü eğitimi hem de araştırma görevlisi olarak çalıştığı yıllar kendisi için "akademik kimlik" inşa ettiği dönemdi.

2012 İlk Bilimsel Meyve

"Vekâlet Teorisi Çerçevesinde Hasta-Hekim İlişkileri Üzerine Bir Çalışma: Isparta İl Merkezi Hastaneleri Örneği" başlıklı yüksek lisans tezini savundu.

Bu çalışma yalnızca sıradan bir yüksek lisans tezi değil, onun için hasta ile hekim arasındaki güven, güç ve etik ilişkilere dair sorgulamalarının başlangıcı olacaktı. Tez için veri toplarken idealler ile gerçeklerin çatışmasıyla yüzleşti ve koskoca bilim insanlarının nelerle uğraştığına yakından şahitlik etti. Sağlık sosyolojisi ve mesleki kültür meseleleri, düşünsel hattının merkezine yerleşti. Sağlık hizmetine hep insanî perspektiften baktı.

2013 İnanç ve Hak Mücadelesi

Kamuda başörtüsü özgürlüğü tartışmalarının yoğunlaştığı bu dönemde, ilkesel bir duruş sergiledi. Mesleki kimliği kılık-kıyafet tartışmalarıyla baskılanmaya çalışıldı ve hiç beklemediği çevrelerden müdahaleler yapıldı. “Her şer görünende bir hayır var” inancına sahip olduğu için bu süreç hastalıklı çevrelerden uzaklaşmasına vesile oldu.

2014 Akademide Kalıcı Adım

Yüksek lisans tezinin arkasından Süleyman Demirel Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Sağlık Yönetimi Bölümü’nde akademik görevine devam etti.

Artık hem araştıran hem öğreten bir akademisyen olarak yoluna devam ediyordu. Ders kürsüsü onun için yalnızca bilgi aktarılan bir yer olarak değil aynı zamanda genç zihinlerle hakikat arayışının paylaşıldığı bir alan olmuştu.

2016 Doktora ve Demokrasi Nöbeti

“Türkiye’deki Hekimlerin Mesleki Kültürünü Belirleyen Olgular Üzerine Nitel Bir Değerlendirme” başlıklı doktora tezini başarıyla savundu.

Doktor ünvanını aldı. Artık kürsüde yerini almıştı ama zihni hâlâ öğrenmeye devam eden bir talebenin tevazuunu taşır nitelikteydi.

Hekimlik kültürü, modern tıp, meslek etiği ve sistem eleştirisi üzerine derinleşti.

Aynı yıl 15 Temmuz darbe girişimi yaşandı. O da akademisyen kimliğiyle meydanlardaydı. Bu dönem, onun için akademinin toplumsal sorumluluktan ayrı düşünülemediğini bir kez daha teyit eden bir eşik oldu.

2016–2018 Akademiye Dik Bir Duruş

Yardımcı Doçent Doktor olarak görev yaptı. Öğrencileri için yalnızca bir ders anlatıcısı değil, bir rehber oldu. Doğru bildiğini sakınmadan söyleyen; ama bunu kırmadan, incitmeden yapan bir hocaydı.

2017 Medeniyet Perspektifi

Süleyman Demirel Üniversitesi Endüls Medeniyet Araştırmaları Merkezi'nde önce Müdür Yardımcısı, ardından Merkez Müdürü olarak görev aldı.

Bu görev onun için idari bir sorumluluktan öteydi. Düşünce üretmenin, medeniyet hafızasına yaslanmanın bir zeminiydi.

2018–2023 Derinleşme ve Üretim Yılları

Doktor Öğretim Üyesi olarak görev yaptığı bu yıllar, bilimsel üretimin ve entelektüel olgunluğun zirve dönemi idi.

Sağlık sosyolojisi, hekimlik kültürü, modern tıp eleştirisi, merhamet, şifa, etik, pandemi, internet bağımlılığı, kuşakların ölüme bakışı gibi birçok alanda çalışmalar yürüttü.

Öğrencileri için yalnızca bir hoca değil onlar için bir rehber ve cesaret kaynağı oldu.

Isparta Okulu'nun kurucu ve düşünsel omurga isimlerinden biri olarak aktif rol aldı.

Sağlık Sosyolojisi (SAS) Çalıştayları, Yönetimde Eleştirel Perspektifler (YÖNEP) Çalıştayları, kitap kritikleri ve Tez Hikâyeleri programlarında öncü katkılar sundu.

2019 – 2020 Annelik

Anne oldu. "Göz aydınlığım" dediği evladı, hayatının merkezine yerleşti.

Kelimeleri çok seven biriydi ama annelikten sonra bazen “yazmak değil yaşamak makamındayım” diyecek kadar hayatın içine eğildi.

Merhameti büyüdü. Bakışı değişti. Dünyaya artık bir anenin kalbinden de bakıyordu.

2021–2023 Dijital Vicdanın Görünürlüğü

Sosyal medya paylaşımları, onun düşünsel dünyasının dijital izleri hâline geldi.

Gazze’de yaşananlara sessiz kalmadı. “Filistin Filistinlilere aittir” diyerek tavrını net biçimde ortaya koydu. Üniversite odasına Filistin direnişini simgeleyen bayrağı astı.

Vicdanı, akademik sınırların ötesine taşan bir sorumluluk alanıydı.

2024 Doçentlik

Uzun, sabırlı ve yorucu bir sürecin ardından Doçent ünvanını aldı. Bu bir ünvan kazanımıydı; ama onun için daha çok bir sorumluluk artışıydı.

Tevazuunu kaybetmeden, yükünü ağırlaştırarak yürümeye devam etti.

Uluslararası Sağlık Bilimleri ve Yönetimi Kongresi’nde “7 Ekim Öncesi ve Sonrası Gazze’de Sağlık Hizmetleri” başlıklı oturumun düzenlenmesini teklif etti ve moderatörlüğünü üstlendi.

Bu tarih, onun için akademinin vicdana temas ettiği bir gün oldu. Bilimi, vicdandan ayırmadı.

2025 Son Yolculuk

13.04.2025 tarihinde bir ilim yolculuğu dönüşünde yaşanan trafik kazası sonucu dünya hayatını tamamladı.

Henüz 37 yaşındaydı.

Hayatı boyunca savunduğu hak ve adalet çizgisi, ardından bıraktığı en büyük miras oldu.

Ardında eşi, evladı, anne-babası, öğrencileri ve yetiştirdiği onlarca zihin kaldı.

Vefatından Sonra

Doç. Dr. Elif Kaya Tez Ödülleri ihdas edildi.

Afrika'da su kuyusu açıldı.

Üniversitede bir dersliğe ismi verildi.

Bir Hayatın Özeti

Doç. Dr. Elif Kaya'nın hayatı;

Kimi ömürler uzun yaşanır, kimi ömürler derin. Elif Hoca'nınki derindi. Ardında yalnızca akademik ünvanlar değil; doğruluktan sapmamış bir vicdan, dimdik bir duruş ve kalplerde yankılanan bir ses bıraktı. Bazı insanlar gider ama tarafını, izini ve sedasını burada bırakır. Elif gibi dimdik...

KAYNAKÇA

- Dede, F. (2025). Elif Hoca'nın Ardından, <https://www.yenisafak.com/dusunce-gunlugu/elif-hocanin-ardindan-4699441>
- Erdem, R. (2025). A Name Pioneering Health Sociology in Türkiye: Assoc. Prof. Dr. Elif Kaya. *European Journal of Digital Economy Research*, 6(1), 41-42.
- Erdem, R. (2025). Elif Hocamız Bekâ Âlemine Göçtü!, <https://isparta-okulu.com/elif-hocamiz-beka-alemine-goctu/>
- Erdem, R. (2025). "Doç. Dr. Elif Kaya Hocamız Fena Âlemine Veda Etti!", *Haber Ajanda Dergisi*, Yıl: 19, Sayı: 222, 88-89.